461

Tracy Pearson

PASAGERA DE O NOAPTE

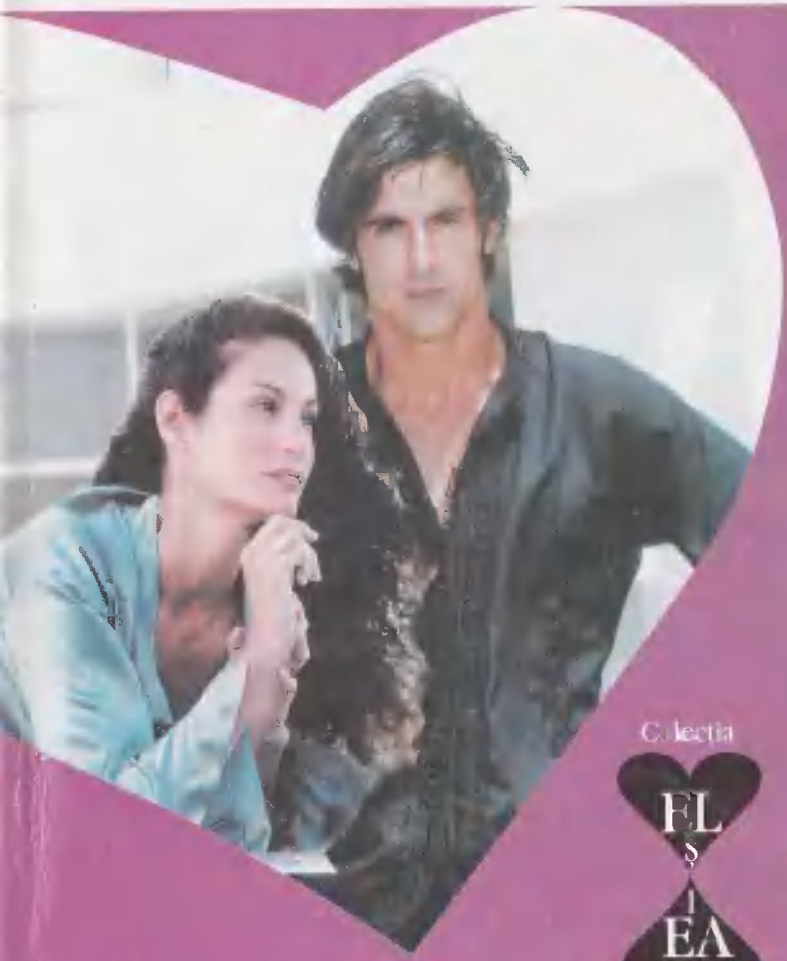

Colectia

FLORIDEA

Editura ALCRIS

Editor: Aurelian Micu
Lector: Ioan Drăghici
Tehnoredactor: Ana Croitoru
Macheta colecției: Andy

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
PEARSON, TRACY
Pasagera de o noapte / Tracy Pearson
București: Alcris, 2003.
p.; cm. – (El și Ea)
Tit. orig. (eng): Restless heart
ISBN 973-646-269-2
821.111. 31=135.1

Colecția „ EL și EA "

TRACY PEARSON

Pasagera de o noapte

Traducerea și adaptarea în limba română de

CORNEL ROMOȘAN

ALCRIS

Vă recomandăm ultimele apariții ale colecției „EL și EA":

449. Fermiera – Mary Farellis
450. O inimă în stele – Becky Barker
451. Nu există comoară mai mare – Eleen Kelly
452. Înger și demon – Jane Ashton
453. Aventurierul cu inimă mare – Jessica North
454. Întoarcerea verii – Johanna Peerce
455. Tot ce-ți cer – Louise Handelman
456. Cassandra – Jill Murray
457. Viața ca un circ – Hermina Black
458. O iubire fără egal – Nelly Salinger

Capitolul 1

Ploaia desena pe geamuri arabescuri curioase. În afară de asta, strada întunecată nu avea nimic interesant în ea. Ce poți spune despre o zi ploioasă? Totuși, s-au scris multe poezii despre zile ca aceasta. Chiar și Cathy scrisese cândva una. Însă pentru moment, imaginația ei lâncezea și toată energia îi era mobilizată pertru a alunga persistenta senzație de indispoziție care se datora fără îndoială nervozității. Până la urmă trebuia să-i treacă. Cel puțin, așa spera.

Sticla se încețoșă din nou și Cathy șterse cu dosul palmei o suprafață suficientă ca să observe curgerea șiroaie a apei. O ușă de alături se deschise, lăsând să treacă o negresă grasă purtând ochelari și încărcată cu un teanc de dosare. Se opri în mijlocul încăperii și se uită la cele cinci femei care așteptau să fie chemate, căutând s-o ghicească pe cea al cărei dosar se afla deasupra teancului. În sfârșit, privirea i se opri asupra siluetei fragile cu părul negru și buclat care stătea lângă fereastră.

– Catherine Donely?

Negresa nu fu deloc surprinsă să o vadă întorcându-se pe madona buclată cu ochi visători.

– Vă rog să mă urmați, adăugă ea cu un zâmbet liniștitor.

Cathy încuviință clătinând din cap, își luă lucrurile și se conformă. Ușa se închise în urma ei și se așeză pe locul care îi fusese arătat. Neliniștea i se amesteca acum cu interesul față de această femeie de vreo cincizeci de ani, cu părul negru ca abanosul prins într-un coc și cu o expresie indescifrabilă. Totuși era zâmbitoare.

Femeia se așeză de cealaltă parte a biroului, oftând încet. Văzuse atâtea tinere precum Cathy Donely în zece ani de meserie! Se obișnuise să le prezinte situația cât se putea de clar, mărginindu-se să rămână în domeniul strict profesional. Căpătase o capacitate de detașare, de obiectivitate fără ca totuși să se arate indiferentă. Cu toate acestea, uneori, simțea o emoție mai intensă, o nevoie de a da dovadă de mai multă înțelegere. Instinctul o îndemna să se poarte cu tandrețea protectoare a unei mame.

– Mă numesc Elisabeth Harris și-mi pare rău că te-am făcut să aștepți.

– Nu e nevoie să vă scuzați. Vă mulțumesc că ați acceptat să mă vedeți, fără să mă anunț în prealabil. Mă uimește doar că celălalt doctor m-a trimis la dumneavoastră.

– Vrei să spui doctorul Beneton? Mi-a explicat că dumneata ești o pacientă nouă. Bineînțeles, el nu știa nimic din fișa ta medicală și, în ceea ce te privește, nu poate să-ți fie de nici un folos.

– Dar m-a consultat de două ori. Dacă n-a găsit nimic, de ce m-a trimis aici?

– E o problemă de specialitate. Și pe urmă, vrea o confirmare a diagnosticului său. Mai bine descrie-mi simptomele pe care le ai ca să pot să-ți completez dosarul și să-ți dau rezultatul.

Cathy clipi din ochi și își aranjă o buclă rebelă ca să aibă timp să se gândească. Simțea aceeași greață stânjenitoare care n-o mai lăsa în pace de câteva săptămâni.

– La început a fost o oboseală mare de tot. Mă întorceam seara acasă și mă culcam imediat, ca să mă trezesc dimineața la fel de epuizată.

– Ce profesie ai?

– Lucrez ca editor adjunct într-o mică editură din Baltimore... în sfârșit, lucram. Abia m-am mutat aici unde am venit cu gândul să termin două cărți.

– Deci, ești scriitoare.

– Încă nu sunt nimic. Mă aflu aici ca să încerc să dovedesc că pot face ceva.

– Cărțile acestea... sunt romane?

– Nu, poezii. Am scris și câteva eseuri și mi-ar place să-mi încerc norocul cu povești pentru copii.

– În felul acesta, într-o bună zi, voi putea spune că te-am cunoscut încă de la debut, îi zâmbi prietenește Elisabeth Harris.

– Sper și eu, îi zâmbi la rândul ei Cathy, cucerită de interesul prietenesc manifestat de interlocutoarea ei.

Pe urmă, expresia ei redeveni serioasă și Elisabeth Harris își continuă interogatoriul:

– De cât timp te simți așa de obosită?

– Cu puțin timp înainte de a pleca din Baltimore. Cred că vreo lună. La început am zis că e din cauza mutării și neliniștii în fața unei experiențe noi de viață.

– De cât timp ești în Florida?

– Aproape de trei săptămâni. Încă nu m-am instalat până la capăt, și mă simt la fel de obosită.

Elisabeth fredonă câteva note muzicale și ridică ochii.

– Deci la Baltimore n-ai consultat nici un medic?

– Am crezut că nu e nevoie. Pe urmă, eram prea ocupată să-mi conving familia că nu dispar pentru totdeauna!

– Îmi închipui că ești foarte protectoare.

– Da, încuviință Cathy, cam sunt.

– Ai mai avut și alte simptome?

– Indiferent dacă mănânc sau nu, mi-e greață, am o senzație de îngreunare. Mai am și amețeli...

Se întrerupse ca și cum numai aducând vorba despre neplăcerile ei era de ajuns ca să le declanșeze. Elisabeth Harris își continua însemnările.

– Asta-i tot?

În liniștea care urmă, Cathy se uită întrebătoare în ochii doctoriței.

– Știți... Știți despre ce e vorba, nu-i așa?

– Nu-i nimic grav, din punct de vedere medical vorbind. Nu ești bolnavă.

– Dar ați găsit ceva nelalocul lui, nu-i așa? insistă Cathy.

– S-ar părea că da, răspunse Elisabeth Harris pe un ton profesional.

Cathy inspiră adânc în așteptarea verdictului.

– Primele simptome arată că ești însărcinată de vreo două luni.

– Însărcinată... repetă Cathy pălind dintr-o dată.

Elisabeth se mulțumi să încuviințeze clătinând din cap.

– Dar... Dar este imposibil!

Doctorița lăsă ochii în jos și se uită din nou pe hârtiile ei. Era obișnuită cu reacțiile acestea de surprindere, de șoc sau de refuz. Dar faptele erau de netăgăduit.

– De ce ești atât de sigură că e imposibil?

– Pentru că nu pot avea copii.

– Vrei să spui că n-a fost bine ales momentul?

– Nu. Pur și simplu, nu se poate. Știu asta de când aveam paisprezece ani. Am avut o peritonită acută și infecția s-a extins și la alte organe. Chirurgul mi-a spus că probabil voi rămâne sterilă.

– Probabil, dar nu cu siguranță, sublinie Elisabeth.

– De ce nu m-a prevenit?

– În cazuri de genul acesta nu sunt reguli generale. La paisprezece ani, corpul nu s-a dezvoltat în totalitate. Acum ai douăzeci și șase, multe lucruri s-au schimbat în tine.

Cathy închise ochii, adunându-și toate puterile ca să accepte noutatea.

– Și... Sunteți sigură de acest lucru?

– Cât se poate de sigură, după primele semne. Va trebui să mai faci câteva examinări de specialitate și un control general...

Imperturbabilă, vocea continua să dea explicațiile ce treceau pe lângă Cathy care nu mai auzea decât un murmur neclar. Se simțea străină de situație, străină de ea însăși. Tocmai aflase că va avea un copil. Nu mai era Catherine Donely din Baltimore, acum era alta.

De douăzeci și șase de ani trăia în umbra protectoare a tatălui ei – un profesor pensionar – și a fratelui mai mare. Și pe urmă, mai era Brian, liniștit și înțelegător. Vor ști să aibă grijă de ea, să se substituie familiei. Va fi soția ideală pentru un tânăr avocat ambițios, care dorea să urmeze cariera politică.

Însă înainte de a-și lua locul în ordinea prestabilită, Cathy își dorise să exploreze lumea, să guste libertatea, să plece în căutarea ei însăși...

Murmurul din urechile ei deveni mai puternic. Se sufoca. Pereții camerei parcă se mișcau... Poate... Dacă închidea ochii...

Când își recăpătă cunoștința, era întinsă pe o canapea de piele. Doctorița o ținea de mână și îi dădea la o parte șuvițele de păr umede de pe frunte. Cathy clipi din ochi. Elisabeth Harris i se păru altfel. Nu era vorba numai de lipsa ochelarilor. În glasul ei era o căldură nouă, o mare tandrețe în felul în care o mângâia pe păr.

– Nu-ți face griji. E șocul aflării noutății.

Respingând un val de greață, Cathy încercă să se ridice, făcând o grimasă.

– Nu atât de repede, obiectă Elisabeth oprind-o cu o mână hotărâtă.

– Mmmm... n-am mai leșinat niciodată.

– Trebuie să-ți spun că nu ești prima care faci așa, îi spuse doctorița zâmbind. Este șocul noutății.

Fără să înțeleagă de ce, Cathy o strânse brusc de mână pe Elisabeth.

– Dacă nu ești măritată, dacă n-ai o relație stabilă și vrei să vorbim despre problemele tale, sunt aici ca să te ajut.

De data aceasta, Cathy se ridică și se duse la fereastră ca să înceapă să contemple șiroirea ploii pe geamuri.

Nu ai o relație stabilă. Cum să definești atașamentul dintre doi oameni? Câteva ceasuri de fericire deplină să fie de ajuns ca să determine un atașament... sau trebuia să te cunoști de câțiva ani?

– N-am pe nimeni, spuse până la urmă, resemnată.

Se gândi la tatăl ei, mort în urmă cu câteva luni, la fratele ei, Chad, la Brian. Fără să știe de ce, se gândi la mama care dispăruse când ea nu avea decât doi ani. Apoi, imaginea lui Travis îi apăru în fața ochilor. Un păr negru ca abanosul, un profil de zeu grec. Această amintire îi declanșă o emoție stranie.

Când Cathy se întoarse spre Elisabeth, își recăpătase calmul și obrajii își recăpătaseră culoarea.

– Acum mi-e mai bine, murmură tânăra femeie.

– În cazul acesta, aș vrea să te examinez până la capăt, dacă te simți în stare.

– Foarte bine, încuviință Cathy, supusă.

Testele care urmară durară toată ziua. Cathy răspundea interogatoriului și completa chestionarele ca o somnambulă, în vreme ce mintea îi era copleșită de importanța veștii pe care tocmai o aflase. În sfârșit, examinările se terminară o dată cu ploaia, și diagnosticul inițial fu confirmat. Era însărcinată, fără nici o îndoială.

Când se trezi din nou în biroul Elisabethei Harris, Cathy avu strania impresie că o cunoștea de mult timp. Femeia aceasta avea vreo față?

Încă o dată, gândurile lui Cathy se întoarseră spre mama ei. Mama care-i dăduse viață ca apoi să dispară pentru totdeauna. Tatăl nu se recăsătorise și trăiseră în mijlocul amintirilor despre Sarah Donely. Prin casă erau fotografii de la nuntă, fotografii de vacanță, fotografii cu Chad mai întâi, apoi cu ea.

Cathy trăise printre bărbați, singura prezență feminină din familie fiind bunica din partea tatălui. În actuala ei situație de confuzie, resimțea teribil această lipsă. N-avea pe nimeni căruia să i se destăinuiască – nimeni, în afară de Elisabeth Harris pe care o întâlnise în urmă cu doar câteva ore și al cărei calm nu era destul ca s-o facă să se simtă în siguranță.

– N-a mai rămas decât un singur lucru despre care să discutăm, spuse cu blândețe doctorița. Ce ai de gând să faci acum?

Cathy zâmbi tristă.

– Voi continua să trăiesc.

– Bineînțeles. Și altceva?

Cathy își înălță sprâncenele. Îi venea destul de greu să accepte realitatea, și acum trebuia să se gândească la schimbările pe care această veste avea să le aducă în existența ei pentru următoarele luni, pentru următorii ani. Șocul fusese atât de dur încât îi scosese din minte orice noțiune despre viitor. Totuși, viitorul era la fel de inevitabil ca prezentul.

– Și... care sunt posibilitățile?

– Voi continua să trăiesc – cu sau fără copil.

Cele două femei se priviră în liniște un timp.

– Vreți să spuneți...

– Poți opta să păstrezi copilul. Va trebui să fii supravegheată medical îndeaproape, ținând seama de problemele de sănătate însă a priori, nu văd nici o dificultate. Dacă nu poți să-l crești, ai putea să-l dai pentru adopție. Mai poți să te hotărăști acum și pentru o întrerupere de sarcină.

– Altfel spus, să avortez?

– Chiar așa.

Cathy păli. Își răsucea mâinile umede și înghețate. Din adolescență, trăise cu ideea că nu va avea niciodată copii și uite că într-o după-amiază, afla că era însărcinată și trebuia să ia o decizie. După atâția ani petrecuți cu iluzia sterilității definitive, cum putea să știe dacă vroia sau nu un copil?

– Cathy, îmi dau perfect seama că a fost un șoc greu de suportat pentru tine. Dar este mai bine să știi totul de la bun început. Aceasta te va ajuta să pui lucrurile în cumpănă. Poate vei vrea să vorbești cu prietenele, cu familia, dar să știi bine că tu ești singura care iei hotărârea.

Un zâmbet blând, plin de înțelegere se întipări pe chipul doctoriței.

– Poate ai nevoie să fii singură un timp, să poți să-ți pui gândurile în ordine, să-ți regăsești echilibrul. Avea nevoie de singurătate, de timp. Timp să-și revină pe picioare, să se regăsească... și să plângă...

– Îți dau numărul de telefon de acasă și pe cel de la birou. Nu șovăi să mă cauți, dacă ai vreo întrebare.

Era timpul să-i fie frică...

– Vrei să te întorci la Baltimore?

– Nu, nu cred. Am să rămân în Florida. Am venit aici ca să fac câteva lucruri și n-am să mă las, orice s-ar întâmpla, răspunse Cathy fără prea multă convingere.

– Atunci, dacă rămâi, poți să contezi pe mine. Și pe prietenia mea.

Era timpul să se hotărască, să știe cum avea să-și continue viața...

Pe urmă, mai era și Travis. Se gândise de multe ori la el, dar nu-l mai revăzuse. Nu se gândea să-l mai revadă. Totuși, conta și el în luarea acestei hotărâri.

Capitolul 2

Ploua în continuare. Așezată undeva în fundul cafenelei, cu impermeabilul strâns în jurul ei, Cathy se uita la geamurile pe care apa șiroia. Îi zâmbi fetei care-i aduse o cană cu ceai aburind.

Era aproape ora cinci. Părăsind centrul medical, se simțise deodată foarte slăbită și își adusese aminte că nu mai mâncase nimic din seara precedentă. Cu toate acestea, intrând în atmosfera umedă a snack-barului, ignorând sfaturile Elisabethei Harris, îi trecu pofta de mâncare și se mulțumi să comande un ceai.

Restul întrevederii cu doctorița nu fusese altceva decât un șir nesfârșit de recomandări. Îi dăduse tot felul de broșuri referitoare la maternitate și o asigurase că grețurile nu vor mai dura decât vreo două-trei săptămâni. Cathy nu acordase prea multă atenție spuselor Elisabethei, mărginindu-se să clatine din cap din când în când în semn de încuviințare, dar se gândea la cu totul altceva. Amintirea emoțiilor puternice, a sentimentelor încă necunoscute, a chipului unui bărbat cu păr negru, a numelui acelui străin venit de nicăieri ca s-o reconforteze în singurătatea ei, se ridicau în ea asemenea unui flux, înghițind durerile prezentului.

– Ai amețeli uneori? o întrebă Elisabeth plină de solicitudine.

– Uneori, răspunse Cathy cu o jumătate de glas.

– Vor dispărea odată cu grețurile.

Cathy clătină din cap încă o dată. Elisabeth o observă în timp ce-și strângea lucrurile înainte de a pleca. În curând, va avea nevoie să stea de vorbă cu cineva. Dar nu era gata încă. Trebuia să aștepte ca emoțiile confuze care i se citeau pe față să se cristalizeze ca să provoace inevitabila criză.

– Acum unde te duci? o întrebă doctorița în timp ce se ridicau amândouă.

– Eu... mă întorc acasă, sunt epuizată.

– Vrei să te-nsoțesc?

– Nu, mulțumesc, nu-i nevoie.

Își îmbrăcă cu meticulozitate impermeabilul și își luă geanta pe umăr. Elisabeth o conduse până la ușă, nu fără să-i remarce spatele drept și bărbia voluntară, înălțată într-o atitudine sfidătoare; i se dăduse o problemă de rezolvat și o va rezolva oricât ar costa-o.

– O să te simți mai bine după ce te vei odihni. Și nu uita să mănânci. Sună-mă peste câteva zile, vreau să aflu cum te simți.

Cathy o privi surprinsă și doctorița îi zâmbi.

– Pentru moment, nu mai ai nevoie de consultații. Aș vrea să stăm de vorbă despre sarcină și despre diagnosticul greșit de altădată.

– Cum vreți.

Cu un nod în gât, Cathy murmură un la revedere grăbit. Dacă nu pleca acum, poate nu mai avea puterea s-o facă. Elisabeth Harris nu făcuse altceva decât să-i înșire o sumedenie de sfaturi practice, însă prezența ei avea ceva liniștitor. Părăsind centrul, ar fi singură față în față cu problema ei, în fața imposibilei hotărâri pe care o avea de luat.

Crezându-se sterilă atâția ani, Cathy nu-și pusese deloc întrebări în legătură cu sarcina. Se gândise uneori la fericirea de a crește copii în mijlocul unui cămin liniștit, dar știind că aceasta nu este

pentru ea se resemnase fără să regrete prea mult. Teoretic vorbind, natura nu-i era cu nimic datoare. Așa stăteau lucrurile și n-avea de ce să se revolte. Pe urmă, bărbatul cu care se gândea să se mărite nu-și alesese oare o carieră dificilă, solicitantă? Pentru Brian, copiii ar fi însemnat mai degrabă o povară decât o bucurie. El n-ar fi suferit deci din pricina sterilității ei.

Dar astăzi, totul se schimbase. Colac peste pupăză – era însărcinată. Curios, nu se simțea deloc vinovată. Știa bine că îl înșelase pe Brian, dar asta o făcea să simtă un inexplicabil sentiment de triumf, în care se amesteca fericirea și panica. Era normal? Ce simțeau oare celelalte, care erau în aceeași situație?

Pentru Cathy nu exista nici un termen de comparație. Această sarcină neașteptată, nesperată, îi schimba viața prezentă, trecută și viitoare. Cu toate acestea, nu putea să nu se gândească la cel care înfăptuise acest miracol și care nu era decât un străin cu ochi mari și triști, cu visuri înfricoșătoare. Un om, în același timp tandru și disperat, un bărbat care lupta să scape de o experiență dureroasă, pe cât de veche pe atât de misterioasă, un om rănit. Era rezonabil să aibă un copil cu acest necunoscut în timp ce se simțea la fel de pierdută ca el? Era rezonabil să fie egoistă să aibă un copil doar pentru ea?

Luă cana în mână, o duse la buze și bău o înghițitură de lichid fierbinte. Aroma ceaiului îi mai domoli senzația de vid interior care o chinuia încă de dimineață. Calmată, se întrebă deodată de ce toate evenimentele importante din viața ei recentă se întâmplaseră în timp ce ploua. Strângându-se înfrigurată în impermeabilul ei, oftă. Ploua și în ziua în care-l întâlnise pe Travis, cu două luni în urmă. Intrase în viața ei asemenea unui zeu ieșit din mare.

Tatăl ei, văduv, murise cu câtva timp înainte, pentru că fusese bolnav. De la nouăsprezece ani, Cathy jucase rolurile de fiică, gospodină în casă, infirmieră și damă de companie. Îl iubea mult pe

tatăl ei care era înzestrat cu umor în orice împrejurare. Îi era îndatorată pentru că trezise în ea magia cuvintelor. Însă aceste însărcinări gospodărești o făcuseră să nu-și trăiască tinerețea și, înainte de a lua împreună cu Brian o decizie irevocabilă, voise să-și acorde un răgaz, ca să se descopere, să se exprime, să trăiască în sfârșit.

La câtăva vreme după ce murise bătrânul profesor, Cathy avusese o discuție furtunoasă pe tema aceasta și rămăsese fermă punctului ei de vedere în ciuda protestelor lui Chad și ale lui Brian. Opoziția crâncenă a acestuia din urmă, care considera această nevoie de libertate ca o reminiscență din adolescență, nu făcuse altceva decât să-i întărească hotărârea de a pleca singură, un an.

Așa încât, la douăzeci și șase de ani, plecase din casa părintească din Baltimore să se ducă în Florida, unde închiriase un apartament mobilat lângă universitatea din Miami, la doi pași de golful Biscaye. Trimisese prin poștă câteva eseuri unor editori din zonă și se lansase în aventura explorării noului ei domeniu.

Cathy nu aparținea acestei lumi, dar înțelegea atracția pe care o reprezenta un asemenea loc pentru un artist, pictor sau scriitor. Aici, era ușor să te pierzi, să te cufunzi în anonimat printre acești oameni cu o viață deloc simplă. Te puteai ascunde, uita de scurgerea timpului, într-o eternitate de zile trase la indigo.

Din piața Maloy, se uită la soarele imens care dispărea în ocean luminând valurile cu reflexe de aur. Mai târziu, va încerca să imortalizeze amintirea aceasta cu creionul pe hârtie...

Spectacolul crepusculului lăsa încet-încet loc întunericului, trezind-o pe Cathy din reverie. Trebuia să se întoarcă la Miami și nu știa unde se afla stația de autobuz. Încercă să se-ntoarcă pe drumul pe care venise, dar o furtună violentă se iscase brusc, obligând-o să se oprească, să caute un adăpost. Văzând o mică tavernă cu un aspect ademenitor, se duse întracolo. Cel puțin era la adăpost de ploaie și putea să profite de această haltă ca să capete niște lămuriri în legătură cu autobuzele.

Intră. Interiorul era mult mai puțin ademenitor decât cum arăta pe dinafară. Felinare vechi cu ulei erau suspendate de tavan și împrăștiau prin încăpere o lumină slabă. O parte din bar era ocupată de trei bărbați aplecați deasupra halbelor de bere. Alți doi clienți, așezați la o masă, stăteau încet de vorbă. Mai era o masă la care stătea un altul, mai tânăr; fără îndoială că tocmai venise de afară, pentru că haina galbenă impermeabilă era plină de apă.

Cathy șovăi o clipă în prag, apoi se uită la ceasul de la mână. Era târziu. Cu siguranță că pierduse ultimul autobuz pentru Miami. Se îndreptă spre partea liberă a barului și așteptă în liniște. Hainele ude se lipeau de ea. Singura femeie rătăcită într-un teritoriu al bărbaților, se simțea un pic stânjenită. Până la urmă, patronul o remarcă și veni la ea, cu cârpa în mână.

– Ce dorește domnișoara?

– Aș fi vrut să știu de unde pot să iau autobuzul pentru Miami.

– La prima încrucișare de drumuri, dar nu mai devreme de mâine dimineață. Ultimul a plecat acum două ore.

Cathy se descurajă.

– Cum altfel aș putea să ajung acolo?

– Ați putea să luați un taxi până la clubul aviatic și să încercați să convingeți pe cineva să vă ducă, dar cu vremea asta, v-aș sfătui să așteptați până mâine.

Ridicând din umeri se îndepărtă, lăsând-o pe Cathy perplexă.

Ușa se deschise din nou și un fel de gigant intră în bar trâmbițând către ceilalți:

– Salut, Joe! Am reușit să mă întorc dar era cât pe ce să mă înec pe drum! Ce vreme! Sper măcar că berea mea e la rece!

Își scoase șapca, și-o stoarse și se apropie de tejghea. Mersul lui arăta clar că nu era la primul pahar. Patronul îi puse în față o halbă mare cu bere, apoi își continuă drumul până la Cathy căreia îi întinse o cană cu un lichid aburind.

– Din partea casei. Beți asta ca să vă mai încălziți.

Cathy îi mulțumi cu un zâmbet și, căpătând puțin curaj, se uită în jurul ei. Imediat, gigantul se uită la ea cu ochi sticloși, după care o abordă:

– Spune, domnișoară, n-ai vrea să ne ții companie?

Șocată în fața unei asemenea vulgarități, Cathy lăsă capul în jos, murmurând încetișor:

– Nu, mulțumesc.

– Haide, nu face pe timida, îți dau ceva de băut.

Cathy nu se mai găsise niciodată într-o situație atât de stânjenitoare. Neștiind cum să-i răspundă necunoscutului, improviză:

– Scuzați-mă, dar nu sunt singură.

– Cu cine ești, drăguță?

În clipa aceea, o mână interveni între ea și pescarul beat, luând cana din fața femeii.

– Liniștește-te, Hudson. Domnișoara este cu mine, se auzi un glas cald și grav.

Cathy ridică ochii spre salvatorul ei; era bărbatul cu haina galbenă încă udă. Cel numit Hudson era la fel de surprins ca și ea de această intervenție.

– Ah, bine, e cu tine. Totuși nu v-am văzut intrând împreună.

– Nu mai insista, ai băut prea mult ca să mai vezi limpede.

În semi-obscuritatea încăperii, Cathy căuta să distingă trăsăturile celui care o scosese dintr-un mare impas. Era cu un cap mai înalt decât ea – dar era mult mai mic decât gigantul numit Hudson. Pe sub haină, purta un pulover bleumarin și o cămașă albastră. Părul negru îi încadra chipul. Era neras de câteva zile și era imposibil să-i dai o vârstă. Dacă nu era beat, cel puțin arăta tras la față.

– Ai putea măcar să mă prezinți, Travis. Dacă am noroc, poate se hotărăște să mă prefere pe mine în locul tău!

– Nici să nu te gândești, Hudson, îi răspunse Travis ducându-i cana cu ceai a femeii la masa lui.

Cathy șovăi o clipă înainte de a-l urma.

– Atunci, frumoasa mea, ești sigură că ai venit cu el? Nu cumva te-ai răzgândit, din întâmplare?

Remarca lui Hudson o făcu să se hotărască. Se îndreptă spre masa lui Travis care o privea cu ochii lui gri-verzui, asemenea oceanului în furtună.

– Stai jos, îi ordonă el. Nu uita că aparent suntem împreună.

Oftă din tot sufletul trecându-și o mână prin părul negru asemenea cărbunelui, fără s-o ia în seamă. Pe Cathy o irită nepăsarea aceasta, dar trebui să se conformeze. Alături de el, era un sac de pânză kaki. De unde putea să vină? Era marinar? Pescar? Aparținea, la fel ca Hudson ciudatei faune umane din Key West? Aruncă o privire spre bar. Uriașul părea s-o fi uitat. În ce lume necunoscută se rătăcise? Avea neplăcuta impresie că nu exista. Ca să nu-și ia în seamă stânjeneala, bău o înghițitură de lichid și se strâmbă.

– Băutură medicinală. Infectă, dar eficace, comentă Travis băgând mâna în buzunar ca să scoată un pachet de țigări. Joe îi spune ceai de Tasmania. Este un remediu împotriva reumatismului.

Cathy clătină din cap. Liniștea se așternu între ei și femeia începu să-l privească cu atenție pe neașteptatul salvator. Părea epuizat. De unde putea să vină? Era un aventurier al timpurilor moderne? Un contrabandist, poate? Cu părul lui negru, avea ceva dintr-un pirat mediteranian. Venea din Grecia? Din Spania? Avea propriul lui vapor cu echipaj de «desperados»? Purtată de imaginație, Cathy uitase de Miami și Baltimore, ca să nu se mai gândească decât la acest străin. După câtva timp își dădu seama că și el o examina cu atenție prin fumul țigării.

– Ce faci aici? o întrebă în cele din urmă, cu o voce tărăgănată. Nu e un loc pentru o femeie tânără ca tine.

Cathy se îndreptă pe scaun și îi răspunse sfidătoare:

– Ce vrei să spui cu asta?

El își stinse țigara fără s-o scape din ochi și îi explică liniștit:

– Pari rătăcită... prea tânără și prea inocentă.

– Te înșeli. Nu sunt rătăcită. Am intrat aici ca să mă adăpostesc de ploaie.

– Asta dovedește un pic bun-simț.

Îi făcu semn patronului să-i mai aducă un rând, apoi se întoarse din nou spre ea.

– Aici nu întâlnești decât două feluri de femei: turistele, în căutare de locuri pitorești și prostituatele, în căutare de marinari. În orice caz, tu nu faci parte din nici una dintre categoriile astea.

– Mă flatezi.

Bărbatul îi zâmbi, ridică halba plină și închină în sănătatea ei, bău câteva înghițituri și își mai aprinse o țigară. Expirând cu vădită plăcere fumul, își întinse picioarele și continuă conversația:

– Tot nu mi-ai spus ce cauți aici, în Key West?

– Vroiam...

Cathy se întrerupse brusc. Un tunet violent o făcu să tresară și să-și acopere urechile cu palmele. Travis o privea acum curios și tânăra femeie simți că se înroșește. Căutând să-și ascundă reacția instinctivă provenită din copilărie, luă cana și bău din lichidul amar fără să clipească. Dar nu se lăsă păcălită. De la începutul acestei discuții, se interesa prima dată de ea. După ce se mai liniști puțin, își continuă explicația străduindu-se să pară cât mai dezinvoltă:

– Vroiam să văd Key West. Am citit atâtea despre locul acesta și...

– În cazul ăsta, ești turistă.

– Din câte știu eu, nu e o boală, zâmbi ea, venindu-și puțin în fire. De fapt, nu sunt turistă, sunt scriitoare.

Travis scoase un mormăit curios.

– Asta e și mai rău. Ai venit aici ca să te inspiri?

– Poate, încuviință ea în defensivă.

Se abținu să adauge că mai căuta și viața în libertate, de teamă să nu se expună cinismului său.

– Îmi închipui că vrei să devii un fel de Hemingway cu fustă?

– Hemingway nu este scriitorul meu preferat, replică ea.

– Atunci, cine e scriitorul tău preferat?

– Ca să fiu sinceră, nu știu încă. Mai am atâtea lucruri de citit, de descoperit.

– Autorii de la A la Z, mormăi el.

Ignorându-i remarca nepoliticoasă, ea continuă:

– Până acum, cartea mea preferată este Micul prinț.

– De ce?

– Pentru că acest copil este un explorator al sufletului și vede întotdeauna lucrurile așa cum sunt, dincolo de aparențe.

Urmă o liniște stranie, timp în care el o privea. Nu se mai auzea decât răpăitul ploii pe acoperiș.

– Dac-ai ști câți așa-ziși poeți, pictori și scriitori vin aici în fiecare an în căutarea inspirației, oftă Travis punând capăt momentului înălțător. Aici nu e inspirație. Aici nu e nimic.

– Exagerezi, se apără Cathy. Key West are personalitatea lui, e un loc istoric.

– Se poate spune același lucru și despre Tombuctu. Nu e un motiv ca să te duci acolo.

– M-aș duce la Tombuctu dacă aș crede că am ceva de învățat. Dacă nu-ți place la Key West, nimeni nu te obligă să rămâi.

Travis făcu o strâmbătură de dispreț.

– Copilării, visuri de adolescent...

– Până la urmă ce ai cu turiștii, cu scriitorii și copiii visători?

– Hoinăresc printr-o lume creată de fantezia lor și nu pot vedea realitatea.

– Imaginația este o calitate.

– O calitate a orbilor.

– Fiecare are clipele lui de orbire și de luciditate.

– Vin aici pentru că și-au ratat viața. Totul este atât de sordid în locul acesta de la capătul pământului, încât i se poate atribui orice rol, referitor la istorie. Nimeni nu-i acordă nici cea mai mică atenție.

Întrevăzând un fundal de tristețe în vorbele lui, o rană personală, Cathy se potoli.

– Dar atunci... Pe tine ce te-a adus în Key West?

– Pe mine? Nimic. Încerc să supraviețuiesc, mormăi el înainte de a-și termina berea.

Își mai aprinse o țigară și mai comandă o halbă. Trezindu-se din visul ei, Cathy înțelese deodată că Travis n-avea nevoie de ea și de compasiunea ei. Era ceva care-l chinuia, era clar, dar în fața contactului cu ceilalți, se retrăgea în spatele cinismului său dureros. Câteva beri în plus reușiră să-l anestezieze de tot. Tânăra femeie prefera să nu fie martoră la transformarea progresivă a piratului grec într-o epavă, asemenea lui Hudson. De altfel, nu trebuia să se gândească să plece?

Bău ultima înghițitură din ceaiul din partea casei cu o ultimă grimasă, se ridică de pe scaun și decretă:

– E timpul să plec.

– Unde vrei să te duci?

– Să încerc să ajung la Miami.

– Pe ploaia asta, n-o să ajungi niciodată. Te-aș sfătui mai bine să te duci la un hotel pentru la noapte, dar cu turiștii ăștia... În sfârșit, poate ai norocul să găsești o cameră.

– Cât optimism!

– E o constatare obiectivă.

– Oricum ar fi, n-am de gând să-mi petrec noaptea aici.

– Joe n-ar avea nimic de obiectat.

– Eu, da.

Se ridică, își încheie nasturii de la haină, scoase din geantă o eșarfă roșie pe care și-o legă pe cap să-și acopere părul și se întoarse din nou spre Travis.

– Îți mulțumesc pentru că m-ai scos din încurcătură mai devreme.

– A fost o nimica toată. Pe cine am avut onoarea să salvez din pericol?

– Cathy. Cathy Donely.

– Am cunoscut o Cathy , cândva...

Vorbise pentru el, cu privirea fixă, goală.

– La revedere, murmură ea.

Se duse la ușă. Afară, ploua cu găleata și aerul rece o făcu să se cutremure. Porni cu pași hotărâți către încrucișarea cu strada principală. În mai puțin de un minut era udă din cap până în picioare. Picăturile îi șiroiau pe față și pe picioarele goale. Înțelese că nu va reuși să ajungă în seara aceea la Miami. Joe și Travis aveau dreptate. Neștiind ce să mai facă, se adăposti sub poarta unui garaj să se mai gândească puțin la situația în care se afla.

Deodată, răsună un tunet violent. Cuprinsă de panică, femeia se chirci în adăpostul ei. Urmă un al doilea tunet, mai aproape și mai amenințător, apoi auzi ușa tavernei deschizându-se. Înspăimântată la culme, crezu că Hudson venea după ea.

Tremurând de frig și de frică, răsuflă ușurată când văzu apărând haina galbenă a lui Travis.

– Nu ai ajuns prea departe, spuse el.

– Nu-i nimic, furtuna o să treacă, bombăni Cathy fără prea multă convingere.

– N-ai nici o șansă. Cine știe dacă și mâine se va opri.

Spunând acestea, bărbatul oftă din toată inima.

– Nu poți să-ți petreci noaptea aici. Haide, vino cu mine, o să dormi pe șlep.

Femeia rămase mută de surprindere. O sclipire de teamă apăru în privirea ei rătăcită. Travis porni la drum și se întoarse spre ea după câțiva pași.

– Hotărăște-te. Vreau să mă usuc odată și îmi închipui că și tu. Dacă vrei să te mai liniștești, află că nu ești genul meu de femeie, n-ai de ce să te temi.

Văzându-l că se îndepărtează, mai stătu pe gânduri doar o clipă, după care fugi după el. N-avea de ales.

Capitolul 3

Când ajunseră lângă chei, Cathy nu-și mai simțea nici mâinile, nici picioarele de frig. Văzând încotro se duceau, trase concluzia că trebuia să locuiască într-unul dintre vasele ancorate în portul de agrement. În sfârșit, se opri în fața unui vas mic, cu două niveluri, care nu arăta prea bine. Dar în situația în care se găsea, lui Cathy puțin îi păsa de estetică; vroia doar să ajungă undeva, la adăpost, să se usuce.

Travis urcă pe punte și dădu la o parte un panou în spatele căruia se întrezărea ușa, pe care o deschise cu o lovitură de umăr. Intră, iar Cathy îl urmă înăuntru, tremurând din toate încheieturile și clănțănind din dinți. După câțiva pași rămase pe loc; era atât de întuneric încât nu mai distingea nici măcar silueta lui Travis. Se auzi zgomotul unui obiect care căzu, urmat de o înjurătură, apoi lumina se aprinse.

Încăperea era lungă, strâmtă și foarte scundă, avea puțină mobilă, care era însă bine încastrată în pereți și podea, ca pe orice vas. În decorul ăsta era ceva rece, fără personalitate, cu un aspect de provizorat. Se întoarse spre Travis. În spațiul acesta cu proporții

neobișnuite, părea și mai înalt. Creștetul îi ajungea la câțiva centimetri de tavan și umbra lui acoperea o suprafață neliniștitor de mare a pereților. Lumina neonului îi asprea trăsăturile, îi accentua expresia amenințătoare, periculoasă, de pe chipul sumbru de pirat.

Se uitară mult timp unul la celălalt. Tulburată, fără să înțeleagă de ce, Cathy își impuse să se gândească la Brian – un om atât de ordonat, atât de rezonabil, atât de sigur. Brian nu ar fi ajuns niciodată într-o situație așa de sordidă. Totdeauna se informa înainte de a întreprinde ceva, astfel încât să nu scape niciodată sitația de sub control...

Însă Brian era acum la câteva sute de kilometri de Florida și bărbatul din fața ei era real, prea real. Se trezi întrebându-se cum ar fi arătat Travis fără barbă, însă speculațiile îi fură repede întrerupte de vocea caldă și gravă a acestuia:

– Ar trebui să te dezbraci de hainele ude.

Făcu un pas spre ea și, instinctiv, femeia își strânse brațele la piept ca și cum ar fi vrut să se împotrivească unei tentative violente a bărbatului. El râse amuzat întinzând mâna peste umărul ei ca să închidă ușa, după care deschise hublourile unul după altul.

– Am lipsit mai mult timp, se simte că a fost închis, comentă el. Cel puțin suntem într-un loc uscat și nu ai de ales.

– Dacă te deranjez, pot să mă întorc la Joe.

– Nu mă deranjezi deloc. Dar dacă preferi să te întorci la bar, nimeni nu te oprește s-o faci.

– Amabilitatea nu este principala ta calitate.

– Îți ofer un adăpost. Nu ți-am promis că am să fiu amabil.

Își scoase cămașa și adăugă:

– În orice caz, dacă nu te schimbi, riști să nu mai fii în stare să te duci unde vrei.

Avea perfectă dreptate, dar nu avea haine de schimb. Încuviință cu un gest timid din cap și, cu degetele amorțite, începu să-și descheie haina. Bărbatul dispăru câteva clipe în camera alăturată, de unde se întoarse cu un prosop și un tricou.

– Ține, îi spuse el întinzându-i-le.

Trecu pe lângă ea, dădu la o parte un perete despărțitor culisant și dispăru din nou, lăsând-o singură.

– Mulțumesc, mormăi ea, surprinsă.

Un strănut violent o scoase din toropeala ei. Își dădu jos eșarfa, își descălță pantofii și se dezbrăcă, apoi se șterse viguros cu prosopul înainte de a pune pe ea tricoul. Pe urmă, își șterse părul și își prinse pe cap ca un turban prosopul. Tricoul era cam scurt pentru o rochie și ținuta ei în ansamblu nu arăta prea grozav, dar se simțea deja mult mai bine.

După ce-și adună hainele ude de pe jos, căută cu privirea un loc unde să le întindă la uscat, dar încăperea nu avea decât o comodă, dulapuri și un pat mare. Când peretele despărțitor culisă din nou și Travis apăru, tânăra femeie tresări. Purta niște pantaloni uscați și în loc de cămașă, avea un prosop în jurul gâtului. Cu gura căscată, se uita la el neîndrăznind să spună nimic și acesta rupse tăcerea.

– Ai de gând să rămâi toată noaptea în mijlocul camerei?

– Puteai măcar să bați la ușă înainte de a intra.

Nu-i răspunse dar, cu un gest, o invită să intre în încăperea de dincolo de peretele despărțitor. Ea îl ascultă, teribil de jenată să se simtă aproape dezbrăcată în fața individului acestuia sarcastic, cu atât mai mult cu cât îi admira cu un ochi de cunoscător picioarele lungi sub tricoul prea scurt ca să țină locul unei rochii decente.

– Așează-te lângă radiator în timp ce am să pun astea la uscat, spuse el luându-i din mână lucrurile ude.

– Sunt în stare să fac și eu treaba asta, protestă Cathy.

Bărbatul zâmbi malițios înainte de a se îndepărta:

– Sunt obișnuit cu chestii de genul ăsta.

Nu-i dădea de ales. Așezată pe un scaun, nervoasă, îl privea cum desfăcea un suport pentru uscat rufe de sub un hublou, apoi îi punea lucrurile la uscat.

– Foarte frumos, într-adevăr foarte frumos, exclamă el punând la uscat lenjeria de mătase și dantelă.

Cathy se făcu roșie ca racul. Era clar că gazda exagera.

– Îmi închipui că nu e prima oară când vezi așa ceva, mârâi femeia furioasă.

– Recunosc, nu e prima oară. Însă de obicei, văd așa ceva în alte împrejurări.

Cathy rămase fără replică. După ce termină ce avea de făcut, el dispăru. Se aprinse o lumină, scoțând la iveală un culoar îngust care ducea fără îndoială la bucătărie și la baie.

– Ce preferi, ceai sau cafea?

– O cafea, mulțumesc.

Profitând de răgazul pe care i-l dădea acest moment de singurătate, ea începu să cerceteze încăperea. Travis îi agățase hainele ude și îi golise geanta. Pe o masă fixată în podea și mărginită de două banchete, îi aruncase talmeș-balmeș portofelul, banii, carnetul de însemnări, cardurile. De-a lungul celuilalt perete, mai era o banchetă, transformată în pat, cu cearșaf și pătură. Imaginea aceasta o făcu să conștientizeze situația stranie în care se afla. Se cutremură. Ce-ar zice fratele ei dac-ar ști că surioara lui era pe punctul de a petrece noaptea la cineva pe care îl cunoscuse acum o oră, într-o tavernă? Dar asta era situația, n-avea de ales. Lui Travis nu-i păsa de ea și de inocența ei, cu siguranță, însă ceva îi spunea că nu-i va face nici un rău. De altfel, nu-l interesa deloc prezența ei.

Afară, ploua în continuare și un tunet violent o făcu să se încordeze pe scaun. O nouă bubuitură se auzi nu după mult timp, de data aceasta mai apropiată. Înspăimântată, se ridică în picioare,

strângându-se nervos în brațe ca să se protejeze. În aceeași clipă, Travis se întoarse în cameră, în mâini cu două căni din care ieșeau aburi. Se uită la ea curios și-i făcu semn să se așeze la masă. Tremurând, femeia se conformă și Travis luă loc în fața ei.

– Bea. O să-ți mai vii în fire.

El bău câteva înghițituri de lichid fierbinte și ea îl imită. Se strâmbă și începu să tușească, ceea ce îl făcu pe bărbat să râdă.

– Ciudat obiceiul acesta de a pune alcool în ceai, comentă Cathy lăsând cana jos.

– Chestia asta te trezește din beție... te face să dormi, te face să uiți. Te liniștește...

– Sper că nu te gândești să încerci să mă seduci.

– Ți-am spus deja că nu ești tipul de femeie care-mi place mie. Și pe urmă, inocența ta te apără mai bine ca o platoșă.

Cathy luă din nou cana în mână și o duse la buze gândindu-se la remarca lui. Deci nu o plăcea? Ce fel de femeie căuta?

Curând, alcoolul își făcu efectul și o copleși o ușoară plăcută. Ridicând ochii, prinse curaj și îl examină pe Travis care începuse să se șteargă pe cap. Trupul lui cu proporții armonioase, pieptul voinic, șoldurile înguste, îi aminteau de statuile din Grecia antică. Ar fi putut să fie Ulise sau Iason, cuceritorul lânii de aur. Își lăsă spiritul să-și imagineze viața ciudatului ei salvator. Îl vedea explorator, descoperitor de locuri neatinse până la el, cuceritor înconjurat de un harem de femei splendide, aureolat de glorie...

Deodată, remarcă o cicatrice mare de-a lungul brațului stâng. Fusese victima cărui accident?

Destrămându-i visurile, un tunet răsună aproape. Tresări speriată și se ridică brusc. Câteva picături de lichid fierbinte îi săriră pe degete, făcând-o să scoată un țipăt de durere. Travis, surprins, se întrerupse ca să se uite curios la ea. Înainte de a-i putea spune ceva care s-o liniștească, un nou tunet bubui, și mai aproape încă.

De data asta, cana îi căzu din mâini, conținutul stropind-o pe picioare. Țipă din nou din cauza durerii pricinuite de lichidului fierbinte. Travis se ridică și se apropie de ea s-o îmbărbăteze.

– Calmează-te, îi spuse cu blândețe.

Încercă s-o ia în brațe dar ea nu se lăsă, împingându-l cu putere.

– Nu-ți fie frică, nu-ți fac nici un rău, continuă el să-i murmure.

Însă cuvintele lui fură acoperite de un nou tunet. Cathy împietri de groază. O prinse de mână și o trase lângă el și, de data aceasta, femeia nu se împotrivi. Se cuibări la pieptul lui puternic și rămase acolo, în adăpostul pe care el i-l oferea. Două mâini ferme începură s-o mângâie pe spate. Un torent de cuvinte care abia se auzeau, se amestecau cu bătăile lui de inimă ca s-o legene, s-o liniștească.

– Nu ți-ai ales bine momentul în care să vii în Florida, șopti Travis așezându-și bărbia pe părul ei umed. Aici, verile sunt întotdeauna calde, umede și furtunoase. Soarele Floridei este o găselniță turistică.

– Nu... Nu știam... bâlbâi Cathy gâtuită de această tulburătoare apropiere.

– E foarte clar. Din septembrie până în noiembrie e încă și mai rău; peninsula e măturată de uragane. Înainte de a ieși în larg... de obicei... verifici starea vasului.

– Pardon? întrebă Cathy care nu înțelesese aluzia.

– Nimic, răspunse el mângâind-o pe obraz.

După ce femeia se liniști, Travis desfăcu brațele lăsând-o să facă ce vrea. Această teamă de furtuni, de nestăpânit, pe care o avea încă din copilărie o făcea să-i fie rușine. La Baltimore, era înconjurată de familie, de prieteni care îi cunoșteau slăbiciunea și care o înțelegeau. Dar ce avea să creadă Travis despre acest lucru?

– Îmi pare... pare rău... bâlbâi ea înroșindu-se. Întotdeauna mi-a fost frică de furtună și...

– N-ai de ce să te scuzi. Fiecare avem temerile noastre.

– Dar... Cana...

– E zdravănă, nu s-a spart.

Cathy schiță un zâmbet în timp ce Travis luă prosopul și șterse cafeaua care cursese pe jos. Epuizată, neliniștită, rămase țintuită în mijlocul camerei, urmărindu-i, parcă fascinată, fiecare gest. Nu după mult timp, gazda veni să se așeze în fața ei.

– Cred că ar trebui să ne culcăm. Amândoi avem nevoie de somn. Du-te tu în pat, eu am să stau pe banchetă.

Această remarcă pragmatică o trezi pe Cathy la realitate.

– Dar, începu ea să protesteze, nimeni nu te obligă să-mi cedezi mie patul. Pot foarte bine să dorm aici.

– Nu mai insista. Noapte bună!

Mormăi ceva la rândul ei și se duse spre camera alăturată. Avea impresia stânjenitoare că este trimisă la colț ca un copil care a greșit. Câteva minute mai târziu, Travis stinse lumina la el. Nu după mult timp, adormiră și unul și celălalt, epuizați de ziua furtunoasă.

Pe la mijlocul nopții, se auzi un sunet ciudat, urmat de o bușitură. Tâmăra femeie se trezi și se ridică în capul oaselor în patul ei, cu urechile ciulite. Un țipăt de spaimă venit din încăperea cealaltă frânse liniștea. Pe urmă, nimic.

– Travis! îl strigă încet.

Cum nu-i răspundea, ea se ridică și, în vârful picioarelor, se duse la căpătâiul lui. În întuneric, se auzea agitându-se, mormăind cuvinte de neînțeles. Era leoarcă de sudoare, respira gâfâit, avea brațele întinse înainte ca și cum ar fi vrut să apuce ceva. Trăsăturile feței îi erau crispate într-o expresie de mare suferință.

Neliniștită, Cathy se apropie și mai mult, temându-se că e bolnav, că delirează din cauza febrei.

– Mitch, Mitch, ține-te bine! Nu... Nu pot... Nu pot, Mitch! Nu!

Nu era bolnav. Visa, era pradă unui coșmar foarte real – poate retrăia o experiență din trecut. Fascinată, îl privea cum se încorda din cauza răului misterios care-l chinuia. Trebuia să-l trezească? Să-l lase să se bată cu fantomele lui?

– Mitch, Mitch, nu pot... E un cuptor, Mitch... gemu bărbatul.

Fără să-și dea seama, Cathy începu să murmure cuvinte liniștitoare, căutând să-i transmită prin somn ceva care să-l scape de coșmar.

– Mitch, te rog ieși de-acolo... Ieși de-acolo, o să explodeze! Ieși!

– Încet, încet... Liniștește-te... Nu-i decât un vis, șopti Cathy trecându-și degetele prin părul lui ud de transpirație.

Cu mâna cealaltă, îl mângâia pe piept cu o blândețe maternă.

Deodată, el se ridică în fund, cu ochii larg deschiși. Se dădu înapoi speriată, însă el o prinsese deja de încheietura mâinii. Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, aștepta nemișcată să se trezească și s-o recunoască.-Dar părea să n-o vadă și privirea lui avea ceva halucinant.

– Travis, visezi, repetă ea încet. Nu-i decât un vis urât.

În sfârșit, el oftă din adâncul sufletului și căzu, inert, în pat. Încet-încet, respirația îi redeveni normală. Cathy îndrăzni să-i pună mâna pe piept; ritmul cardiac era din nou lent și regulat. Îl mângâie ușor cu palma pe piept ca să se liniștească și ea.

– Nu sunt un crocodil, să plâng cu lacrimi prefăcute, mormăi el după o clipă.

Grăbită, își retrase mâna vinovată și se ridică. El se răsuci întorcându-i spatele și adormi imediat. Se mai uită câteva clipe la el apoi, cum părea să doarmă ușor, se duse în camera alăturată și se culcă din nou. Dar somnul fugea de ea și, în orele următoare, ascultă răpăitul ploii întrebându-se ce era cu coșmarul lui Travis. De ce se temea atât de tare?

Capitolul 4

Cathy se întinse îndelung, deschise ochii și se uită țintă în tavan. Se trezea dintr-un vis al cărui erou principal era un marinar brunet cu ochi verzi ca oceanul. Se străduia să rețină în minte imaginile vii ale visului acestuia în timp ce, în minte i se năștea primele versuri ale unui poem. Instinctiv, întinse mâna stângă spre noptieră unde lăsa întotdeauna o pagină de hârtie și un creion, însă degetele nu-i întâlniră decât suprafața peretelui. Abia atunci își aduse aminte că nu era acasă.

Se ridică în capul oaselor și aruncă o privire de jur-împrejur. Prin hublouri intra o lumină cenușie. Afară, ploua în continuare. Cine-i spusese că Florida este un paradis însorit? De când ajunsese la Miami, ploua într-una!

Femeia oftă și se ridică. Nici măcar nu se găsea la Miami, ci la Key West, pe ambarcațiunea ancorată la țărm a unui marinar necunoscut... Era doar un marinar? Imaginația ei era gata s-o ia razna!

Învăluită într-o pătură ca să se apere de frig și umezeală, se duse spre încăperea alăturată, atrasă de aroma de cafea proaspătă. Pe masă, o cană goală. Nici urmă de Travis. Continuându-și cercetarea,

constată că îi dispăruseră și haina galbenă impermeabilă și pantofii. Cu siguranță că ieșise. De altfel, nu trebuia să se gândească și ea să se îmbrace și să iasă ca să încerce să se întoarcă la Miami?

Se duse să-și ia hainele de la uscat și nu mică-i fu surprinderea să le găsească la fel de umede ca aseară. Începu să se neliniștească. Era prizonieră aici pentru încă nu se știe câtă vreme. Se cutremură și își strânse mai bine pătura în jurul ei.

În aceeași clipă, un pas hotărât se auzi pe punte, apoi se deschise ușa și apăru Travis, cu brațele pline de pachete. Închizând ușa cu piciorul, se uită cu o curiozitate amuzată la silueta fantomatică cu părul răvășit a lui Cathy. Numai vârfurile degetelor de la picioare i se vedeau de sub pătura care atârna pe jos. Sclipirea malițioasă din ochii lui Travis o făcu să se înroșească. Era cu totul altceva față de coșmarele din ajun!

– Nu s-au uscat deloc! protestă ea exasperată.

Noul venit își înălță sprâncenele.

– Cine nu s-au uscat deloc?

– Hainele mele.

Travis aruncă o privire într-acolo, apoi spre Cathy.

– Da, bineînțeles. Și am impresia că nu din cauza mea. Astă-noapte vântul și-a schimbat direcția și ploaia a intrat pe hublou.

Explicația aceasta avea măcar meritul de a avea o logică.

– Da... bine... bombăni Cathy.

Își aduse aminte de coșmarul lui și îl scuză imediat. Dar asta nu-i rezolva problema. Învinsă, oftă și își lăsă brațele să-i cadă pe lângă corp. Cât mai trebuia să aștepte până ce hainele se vor usca? Nu se vor usca niciodată și va fi condamnată să rămână prizonieră în Key West, pe șlepul lui Travis, asemenea sufletelor condamnaților rătăcind pe Styx, va rămâne învesmântată în pătura ei, la capătul lumii, un scriitor înghițit de noaptea uitării...

Zgomotul pachetelor puse pe masă o treziră pe Cathy din martiriul ei imaginar.

– Zâmbește. Nu e dracul chiar atât de negru, îi spuse Travis peste umăr. Ar putea fi și mai rău.

– Tare-aș vrea să știu și eu cum, replică ea indignată, strângându-și pătura în jurul ei ca și cum ar fi vrut să se apere.

Cu zâmbetul pe buze, Travis o examină din cap până în picioare apoi își scoase haina pe care o aruncă spre ea. Instinctiv, tânăra femeie întinse mâinile ca s-o prindă și pătura căzu pe jos. Travis râse amuzat o clipă și fără să-i mai acorde nici o atenție, începu să desfacă pachetele. Cathy îl privi furioasă și luă de pe jos ceea ce-i folosise până atunci drept capot peste tricoul prea scurt.

– Tot nu mi-ai răspuns, îl apostrofă ea în clipa în care se simți din nou în siguranță.

Travis ridică o sprânceană întrebător.

– Am uitat întrebarea.

– Sunt aici, fără haine și la bunul tău plac. Explică-mi te rog cum ar putea fi o situație mai rea decât asta.

Nonșalant, el se rezemă de zid, își aprinse o țigară, trase în piept și scoase fumul pe nări cu vădită plăcere, apoi răspunse maliții:

– Ai putea fi dezbrăcată și la bunul plac al altuia.

Ea se strâmbă dezgustată. Ar fi vrut să-l provoace, dar la ce bun? Ar profita să-și bată joc de ea.

– Da, bineînțeles, încuviință ea în cele din urmă.

Se priviră un timp în tăcere. Barierele care-i despărțiseră în ajun căzuseră, nu mai existau; temerile ei dispăruseră și Travis nu mai avea indiferența blazată a lupului de mare care văzuse de toate în viață. Acum erau în fața unei situații neașteptate pe care o creaseră împreună.

– Te așteaptă cineva în Miami? o întrebă el, rupând farmecul momentului.

– Nu, nu mă așteaptă nimeni.

Acest răspuns simplu, sincer, îi dădu un sentiment de bucurie eliberatoare. *Nimeni nu o așteptă.* Bineînțeles, mai era Brian. Dar el era într-o deplasare la Washington. Nu-l întreba niciodată când pleca așa. Deci nu-i datora nici o explicație. Era aventura ei în care Brian n-avea nici un amestec. De altfel, nu se gândeau prea serios la căsătorie, nici măcar nu erau oficial logodiți.

– În cazul ăsta, nimeni nu te grăbește. Rămâi la masă.

– La dejun?

– În curând va fi ora prânzului. E cam târziu pentru cafeaua de dimineață. Am crezut pentru o clipă că te-ai hotărât să-ți petreci ziua în pat. Ideea în sine nu mă deranjează, dar mai am câte ceva de făcut. Printre altele, să repar cazanul; n-avem apă caldă. Drapată în pătura ei, Cathy se sprijini cu spatele de tocul ușii.

– Te-ai trezit... demult?

– De la ora șapte. De obicei, mă trezesc dimineața.

Răspunsul era scurt, precis, dar în glasul lui parcă era o șovăire. Îi va spune despre coșmarurile lui, i le va explica? Își aducea aminte cum stătuse la căpătâiul lui în timpul nopții.

– Dacă-mi amintesc bine, aseară n-am mâncat nici eu, nici tu. Nu ți-e foame?

Nu, el nu-i va vorbi.

– Mor de foame!

– Știi să gătești?

Cathy zâmbi gândindu-se la toate mesele pe care le pregătise pentru tatăl și fratele ei începând de la paisprezece ani.

– Bineînțeles.

– Cu atât mai bine. Ai să pregătești masa, concluzionă el. Dar până atunci, voi încerca să-ți găsesc ceva de îmbrăcat...

În vreme ce el ieșea din cameră, Cathy se strâmbă în spatele lui. Pe urmă, se duse către tejgheaua bucătăriei mici pe care erau

aliniate proviziile. Câteva minute mai târziu, în timp ce ea inventaria conservele și celelalte merinde, Travis apăru din nou, cu brațele pline.

– Ține! Ar trebui să ți se potrivească.

Îi întinse o pereche de pantaloni cu un buzunar rupt și un genunchi destrămat, împreună cu o cămașă în carouri și un pulover marinăresc de jerse roșu cu coatele și gulerul roase de molii. Era clar că lucrurile acestea nu erau ale lui Travis, nici ale unei alte femei. Înainte să aibă timp să-l întrebe ale cui erau lucrurile, el adăugă:

– Nu e ultimul răcnet de modă, dar cel puțin, îți vor ține cald.

– Să fi remarcat că mi-e frig? îl ironiză femeia.

Ochii verzi ai lui Travis deveniră mai cenușii și își încleștă fălcile. Cathy fu tulburată văzând această bruscă manifestare de furie.

– Câți ani ai? o întrebă el pe un ton glacial.

– Vârsta mea n-are nici o legătură cu ceea ce se-ntâmplă.

– Ba da, și cât de mult încă! Pari prea tânără ca să ieși singură seara și nu obișnuiesc să ies în lume cu adolescente pe cât de inocente, pe atât de tentante. Hai, îmbracă-te. Vom fi amândoi mai în siguranță.

Îl privi fără să înțeleagă ce îl făcuse să-și schimbe atât de brusc dispoziția. Totuși, ceva o făcea să nu aibă încredere în el.

– Credeam că nu sunt genul de femeie care-ți place.

– Într-adevăr, nu ești. Dar îți aduc aminte, dacă ai uitat cumva, că ești aici și că ești singură.

Spunând acestea, îi întoarse spatele, își îmbrăcă haina și ieși trântind ușa. Cathy rămase năucită în mijlocul încăperii, cu obrajii în flăcări. Travis nu era unul dintre aceia cu care putea să flirteze fără să-și asume niște riscuri. Altădată, se va abține să-l provoace.

Se întoarse în camera ei ca să se îmbrace cu hainele de împrumut. Pantalonii, cam lungi, și cămașa, puțin cam strâmtă i se mulau

pe trup. Cel puțin acum era îmbrăcată decent. Când fu îmbrăcată, își trecu degetele prin păr ca să și-l pună în ordine, apoi se duse la bucătărie să pregătească prânzul.

Dintre proviziile de toate felurile pe care le adusese Travis, alese o cutie cu supă și se hotărî s-o servească alături de o salată și de sandvișuri. După vreo douăzeci de minute, totul era gata, însă Travis nu se întorsese. Ca să-și facă de lucru, începu să examineze camera în amănunțime. Ansamblul n-avea personalitate, având parcă un caracter de provizorat. Nu exista nici un obiect familiar – nici un bibelou, nici un tablou, nici o fotografie – nici un amănunt despre trecut. Singurele cărți așezate pe etajere, erau cărți de aviație. Se întreba curioasă ce era cu omul acesta care parcă nu venea de nicăieri. Încet-încet, imaginația o purtă spre eroii legendari ale căror aventuri le citise – acel cavaler de Gral, acel Iason, plecați în căutarea obiectului miraculos care le dădea un sens vieții și le aducea pacea în suflete. Cine era Travis? Își căuta și el liniștea sufletească?

Îi revenea în minte visul de azi-dimineață. Scoase din geantă un stilou și un notes apoi se așeză la masă să scrie o poezie.

«Eroi, exploratori, solitari ciudați,

«Ancorați în visurile mele preț de o secundă,

«Plecați deodată să cuceriți alte pământuri...

Uitând de lumea înconjurătoare, scrise mult timp, reluând, corectând. Când în sfârșit, Travis deschise ușa, femeia tresări. Avea mâinile și fața murdare de ulei.

– Masa e pregătită, îl anunță ea.

– Foarte bine. Mă duc să mă spăl.

Femeia plecă să-și ducă notesul și să pună mâncarea pe masă.

– Văd că hainele ți se potrivesc, adăugă el.

– Râzi de înfățișarea mea? Parc-aș fi un puști cu pantalonii rupți în genunchi, râse ea.

Travis ridică din umeri și pufni în râs la rândul lui.

– Liniștește-te, Cathy, nu ești urâtă. Mi se pare că ești chiar foarte drăguță. Dar spune-mi, ce scriai acolo?

– Scriam... o poezie... despre nori, improviză ea.

– Despre nori?

– Despre forma lor, în permanentă schimbare, care desenează visuri mari pe cer...

– Câtă imaginație ai! Norii sunt nori. Unii aduc ploaia, alții furtunile.

– Privești și tu norii?

– Într-un alt fel. Îi urmăresc cu interes meteorologic. Poți să mă crezi, pentru mine, norii n-au nimic romantic. Când sunt acolo sus, în cer, să le studiez configurația, poziția și grosimea diverselor formațiuni, mă întreb doar ce daune vor pricinui când se vor dezlănțui.

– N-ai putea să visezi nici dac-ai încerca?

– N-ar avea nici un rost. Mai bine, hai să mâncăm.

Se așezară la masă și începură să mănânce în liniște, fiecare cu nasul în farfuria lui. Cathy se uita pe furiș la însoțitorul ei, remarcând din nou tulburătoarea lui frumusețe. Cum părea să-i placă mâncarea, bucătăreasa îi propuse să-i mai dea niște supă, ceea ce el acceptă cu plăcere. În timp ce se apleca să-l servească, el se dădu înapoi, atingându-i cu mâna rotunjimea unui sân. Acest contact o făcu pe Cathy să-și amintească de mângâierile liniștitoare din ajun. Bărbatul acesta era fără îndoială o sumă de contradicții, morocănos în aparență, dar în fond, plin de tandrețe și generozitate. Pe urmă, mai erau și cicatricele și coșmarurile...

– Văd că ai poftă de mâncare. Te simți mai bine? îl întrebă ea după ce se așeză din nou.

– De ce m-aș simți mai bine?

– Nu știu... Visurile acelea urâte de astă-noapte...

– Nu am coșmaruri.

– Nu-ți aduci aminte că am fost nevoită să te trezesc în toiul nopții? îl întrebă ea nelămurită.

– Îmi amintesc doar că m-am trezit și te-am găsit la căpătâiul meu ocupată să mă mângâi pe piept.

Ea se înroși și mușcă din sandviș, ca să-și facă de lucru.

– Cine e Mitch? îl întrebă în speranța să mai afle ceva.

Bărbatul îi aruncă o privire neagră și amenințătoare.

– Cathy, te rog, nu insista.

– E pentru că... Eu... Parcă suferi.

– Eram prea epuizat ca să mai simt ceva. Dar tu te simți mai bine?

– Eu? Dar eu nu am coșmaruri!

– Nu, dar ai în schimb o frică teribilă de furtună.

– Știu. E o copilărie dar...

– Nu vreau să râd de tine. Aș vrea doar să cunosc motivul acestei temeri.

– Este... Este o poveste lungă... și lipsită de interes.

În fața reticenței ei, Travis ridică din umeri și continuă să mănânce. Când terminară, el se ridică de la masă și o ajută să strângă.

– Acum, am să mă ocup de cazan, o informă el. Avem amândoi nevoie să facem duș și să spălăm vasele. Fără apă caldă nu ne putem descurca.

Bărbatul deschise un dulap de lemn plin cu scule și scoase ce-i trebuia.

– Măcar lasă-mă să te ajut, îi propuse Cathy.

– Plouă încă. Ai să te uzi.

Ideea de a rămâne singură ore întregi neavând ce să facă, n-o încânta deloc.

– Aș putea să-ți dau sculele la mână, insistă ea.

– În fond, de ce nu?

Dispăru câteva clipe și se întoarse cu o a doua haină impermeabilă care-i aparținea fără îndoială proprietarului tricoului din ajun; era mult prea mare pentru ea și probabil și pentru Travis. Cum n-avea să-i dea și ghete, se încălță cu pantofii ei.

Cazanul era situat la nivelul superior și era protejat de un acoperiș. Travis își văzu de lucru timp de aproape trei ore, din când în când dându-i câte un ordin ajutorului său. Rezultatele întârziau să se vadă și Cathy plecă până la urmă de pe șantier, în ciuda protestelor meșterului care o acuza că era o prefăcută. Ignorând vorbele acestea, ea dispăru înăuntru și se întoarse după douăzeci de minute cu o lampă și un termos cu cafea. Travis o felicită pentru inițiativă.

Se înnoptase când, în sfârșit, puse capacul cazanului și își strânse sculele.

– Nu pot să fac mai mult pentru moment. Să mergem să verificăm dacă funcționează.

Cathy se ridică, un pic amorțită, și se duse după el înăuntru. Se auzea din nou zgomotul apei care trecea prin țevi. După o oră, aveau apă caldă și Cathy sări în sus de bucurie aplaudând strălucitul deznodământ. Travis o salută teatral.

– Sunt un om talentat, comentă el cu falsă modestie. Și pentru că am realizat miracolul acesta, merit din plin să fac duș, primul.

– Ai perfectă dreptate. Dacă tu ești un meseriaș desăvârșit, eu am să pregătesc mâncarea.

Se duse în bucătărie și începu să pregătească spaghete carbonara. După câteva minute, în timp ce bucătăreasa pusese deja spaghetele la fiert, Travis trecu pe lângă ea ducându-se la duș. Nu avea pe el decât un prosop de baie înnodat în jurul mijlocului și, încă o dată, femeia se simți profund tulburată de frumusețea acestui trup sculptural. Înroșindu-se, se concentră în continuare asupra trebii ei.

Când Travis apăru din nou, cu părul umed și îmbrăcat cu haine curate, cina era pe masă. Luară loc amândoi. Atmosfera era tensionată, parcă încărcată cu electricitate. Pe măsură ce timpul trecea, fenomenul se agrava considerabil. Se putea spune că apropierea nopții îl făcea conștient pe fiecare de prezența celuilalt și de îngustimea spațiului pe care trebuiau inevitabil să-l împartă.

Travis o privea acum fără măcar să caute să se mai ferească. Îi plăcea, era într-adevăr drăguță. Păcat numai că era atât de tânără!

– Presupun că va trebui să-ți mai petreci o noapte aici, spuse el la un moment dat, simulând detașarea.

Cathy îl privi timidă și se înroși.

– Da, bineînțeles... Eu... Hainele mele...

– Știu.

– Eu... Îmi pare rău că trebuie să te deranjez.

– Fără îndoială că am să supraviețuiesc și după o a doua noapte de constrângere.

– Am să dorm eu pe banchetă.

– Degeaba. M-am simțit foarte bine astă-noapte.

– Greșit. Ești mult prea mare ca să te simți în largul tău pe bancă. Dovada: ai răsturnat uscătorul în somn.

Travis zâmbi, sfidător.

– Înțeleg. Te temi ca mâine dimineață să nu mai ai hainele ude.

Ea ridică din umeri.

– Pur și simplu mă gândesc că te vei simți mult mai bine în patul propriu.

– Am putea să-l împărțim amândoi, sugeră el ca o provocare.

Cathy se simți jignită de aceste cuvinte. Acum știa că el căuta deschis s-o provoace și îi răspunse fără ezitare:

– Nu, mulțumesc. Dată fiind agitația ta nocturnă, nu vreau să mor sugrumată.

Crezuse că în felul acesta va continua spiritul de glumă, dar chipul lui se crispă într-un rictus neliniștitor. Pălise.

– Poate sunt un asasin. Nu mă cunoști deloc, spuse el privind-o ciudat.

– Minți. Nu te cred, răspunse ea silindu-se să pară stăpână pe sine.

Travis se ridică și veni încet către ea. Neonul din plafon îi deforma trăsăturile într-o mască înspăimântătoare. Cathy începu să se teamă.

– Ar trebui să nu ai încredere în mine, o amenință prinzând-o de bărbie. Aș putea să-ți fac rău.

Ochii lui Cathy se făcuseră mari din cauza surprizei. Se pregătea să spună ceva, însă Travis puse stăpânire pe buzele ei într-un sărut, pe cât de violent pe atât de neașteptat, în timp cu ce mâna liberă, intra în posesia sânului ei.

Cathy se încordă, însă nu opuse rezistență. Când îi dădu drumul, o întrebare mută se citea în ochii ei surprinși. Liniștea care urmă era grea de dezvăluiri ucise. În pupilele lui Cathy, Travis crezu că vede o sclipire timidă de încredere, în timp ce ea vedea în ochii lui o confuzie totală.

– Nu cred că ai putea să-mi faci nici cel mai mic rău, mormăi ea până la urmă. N-ai fi în stare să faci rău nimănui.

– Sunt tot felul de răni, Cathy. Sper numai că nu vei fi niciodată victimă a uneia dintre ele.

Din nou se aplecă spre ea, puse stăpânire pe buzele ei cu o blândețe extremă. Surprinsă de atâta tandrețe, femeia se abandonă sărutului său. Însă dintr-o dată, se dezlipi de ea, urmându-și instinctul de conservare.

– Fac eu curățenie cât timp faci tu duș, decretă el.

Cathy, vinovată, încuviință clătinând din cap și se duse în cameră să-și ia tricoul și prosopul.

Când ieși din baie, îl găsi pe Travis ocupându-se să transforme canapeaua în pat. Se întoarse spre ea și o privi îndelung, în tăcere. Ce-ar fi putut ea să-i spună? Că pleacă dimineață? El știa. Că îi mulțumea pentru că-i îngăduise să stea două zile pe vasul lui? Asta ar fi părut ridicol. Atunci preferă să tacă, lăsă ochii în jos și se așeză pe un scaun ca să-și usuce părul.

După câteva clipe, bărbatul era în spatele ei, îi cuprindea palmele cu ale lui, însoțindu-le mișcarea. Ea nu se opuse și închise ochii, pierzând imediat noțiunea timpului. Când, în cele din urmă, plăcuta mângâiere încetă, deschise ochii și îl privi întrebătoare în timp ce el își punea prosopul în jurul gâtului. În pupilele de smarald ale lui Travis, era ceva blând, mângâietor și o neliniște intensă. Se simțea primejdios de atrasă de acest straniu și misterios pirat, a cărui atracție fizică o tulbura mai mult decât toate experiențele pe care le avusese până acum.

Prinzând cele două capete ale prosopului, o trase până la el, obligând-o să ridice capul. După felul în care o privea, înțelese că urma s-o sărute. De două zile, de când erau împreună, învățase să aibă încredere în el. Se simțea bine în compania lui. Nu i se va mai opune. Îi va dovedi că nu-i era frică de el, de rănile pe care se temea că ar putea să i le facă. Pe urmă, era încântată că, în ciuda protestelor ei, o dorea. Când buzele lor se atinseră, tânăra femeie tresări. Totuși, acest sărut blând n-avea caracterul pasional al celor două precedente; era o joacă, o provocare. Curând, el se îndepărtă și o privi în ochi.

– Ești foarte încrezătoare. Acest lucru riscă să-ți producă mari neplăceri.

– Asta îmi tot repetă și Chad.

– Chad? Cine e Chad?

– Fratele meu.

Travis păru ușurat.

– Are dreptate. Ar trebui să fii puțin mai precaută, îi mai spuse mângâind-o pe obraz.

Se mai uită un timp la ea, apoi întoarse privirea concluzionând cu un ton hotărât și fără replică.

– Noapte bună, Cathy.

Fără măcar să mai aștepte ca ea să-i răspundă, se duse la un dulap din care scoase o sticlă cu gin și un pahar apoi porni spre camera lui. Câteva clipe mai târziu, lumina se stingea și Cathy rămânea singură, confuză, în mijlocul salonului.

Întorcându-se iar și iar pe canapeaua strâmtă, nu reușea să adoarmă. Încordată, se temea să nu se repete coșmarurile lui Travis. Până la urmă, ajunse într-o stare de somnolență în care auzea și cel mai mic zgomot. Curând, gemetele lui Travis îi atraseră atenția. Se ridică frecându-se la ochi și se duse fără șovăială în cameră.

Spre deosebire de ceea ce se-ntâmplase în noaptea trecută, acum nu se agita. Corpul lui, lac de sudoare, era rigid. Era prins cu mâinile de capătul patului. Cathy se așeză lângă el și începu să-i vorbească încet.

– Travis, liniștește-te, visezi...

– Încerc, Mitch! Încerc...

– Nu-i nimic. O să treacă...

După ce îi șterse fruntea, îi puse o mână pe pieptul fierbinte și ud. I se păru că îi simțise atingerea ca pe un șoc. O legătură mută, doar fizică, se stabilise între ei. Fără ca el să se trezească din coșmar, fără să-i spună nimic, femeia îi încerca teama, durerea, era impresionată.

– Of, Travis, murmură ea cu vocea tremurătoare, ce te tulbură atât? De ce suferi?

Continuă mult timp să șușotească, mângâindu-l cu blândețe ca o mamă. Încet-încet, trupul lui Travis se destinse, dar se ținea în continuare de capul patului. Deodată, ochii lui **halucinați** se deschiseră în întunericul camerei. Se uita la ea, cu o privire fixă, fără să înțeleagă.

– Nu-i nimic. Acum nu mai visezi. Nu mai ai de ce să te temi. Ai avut un coșmar.

Încet, el își descleștă mâinile de pe scândura de la capul patului și o atinse pe Cathy pe umeri, pentru a se liniști. În sfârșit, o prinse în brațe și o trase la el. Ea se încordă și încercă să reziste, însă Travis era mult mai puternic decât ea.

– Nu, Travis, te rog, protestă ea încet.

Obrazul i se odihnea acum pe pieptul bărbatului, încă ud de sudoare. Degetele lui i se înnodaseră în bucle.

– Nu-ți fie frică, nu-ți fac nici un rău, spuse el încet. Eu... vreau doar să te păstrez aici, lipită de mine.

Avea nevoie de ea, de atingerea ei caldă, liniștitoare. Renunțând să se mai împotrivească, se abandonă, lipită de el. Un curent de emoție trecea prin ei și se părea că Travis își regăsea calmul și liniștea sufletească pe care coșmarul i le răpiseră.

După un timp, el se rostogoli pe o parte, antrenând-o și pe ea. Femeia se încordă din nou.

– Rămâi, îi murmură la ureche lipind-o de el.

Cuibărită lângă el, îi asculta respirația regulată, bătăile ritmice ale inimii. În curând, dormeau amândoi.

Mai târziu, Cathy își dădu seama ca prin vis, că o plăcere dulce până acum necunoscută i se răspândea prin tot corpul. Instinctiv, se împinse în Travis ale cărui mâini ferme o pipăiau pe șolduri. Imaginea lui Brian îi apăru pentru o clipă în fața ochilor, ca să dispară imediat alungată de un val de senzații delicioase de vis. Abia atunci când o palmă îi cuprinse un sân se trezi și își dădu seama cum stăteau lucrurile.

– Nu, Travis. Nu... gemu femeia în timp ce el încerca să-i scoată tricoul.

– Nu mă respinge, o imploră bărbatul cu o voce aspră aruncând tricoul pe jos.

– Însă... Îmi spuseseși că n-o să-mi faci nici un rău...

Fremătând de dorință, bărbatul se urcă pe ea, făcând-o să renunțe la orice împotrivire, și puse stăpânire pe buzele ei.

– Uite, nu-ți fac nici un rău, îi șopti dezlipindu-se de ea.

Cathy întoarse capul imediat.

– Eu... credeam... că nu sunt genul tău de femeie... bâlbâi ea gâfâind.

– Te-am mințit ca să mă apăr de tine sau eram beat.

O prinse de bărbie și îi impuse tăcerea cu un nou sărut. Încet-încet, femeia se destinse, lăsându-se în voia valului de emoție care o copleșea. Instinctiv, buzele ei răspunseră celor ale lui Travis și își înnodă mâinile în părul lui. Degetele lui nervoase, experte, îi parcurgeau tot trupul, frământându-i sânii, coapsele, dezlănțuind în trecerea lor un incendiu de fioruri plăcute. Curând, nu mai erau decât un singur trup și inimile lor băteau la unison din ce în ce mai repede. Suspendată pe marginea prăpastiei, ea era Venus, Isolda, Julieta. Identitatea ei diafană se topea în cea a amantului în minunata armonie a lumii și se prăbușiră amândoi în abisul plăcerii.

Îi apăruseră în ochi lacrimi de fericire pe care Travis le șterse cu degetul mare.

– Nu plânge, îi spuse cu tandrețe, sărutând-o delicat pe frunte.

Lui Cathy i se părea că sufletele lor se uniseră odată cu trupurile, năruind trecutul dureros, ca să-i facă să renască pentru un viitor radios.

În mod inexplicabil, fiecare era conștient că minunata experiență pe care o trăiseră împreună le salvase viețile amândurora.

Capitolul 5

Cu ochii închiși, cu mâinile încrucișate pe pântec, Cathy se gândea la blândețea cu care o atinseseră mâinile lui Travis. În noaptea aceea, avusese pentru prima oară impresia că avea un loc în lumea asta. Independent de voința ei, această scurtă întâlnire cu Travis crease o legătură fizică între ei... și distrusese legătura vagă pe care ar fi putut s-o aibă cu Brian.

Degeaba încerca să se convingă că aventura lor fusese rodul unui simple întâmplări, a unui concurs de împrejurări, rămânea obsedată de imaginea celui care de acum, o copleșise. Era a lui pentru totdeauna, indiferent ce hotărâre lua în legătură cu copilul pe care ar fi putut să-l poarte.

Aici, în Key West, în această noapte de aprilie, tristă și ploioasă, fusese surprinsă să constate că găsise în Travis pe cel care părea să fie destinul ei. Totuși, își dăduse seama destul de repede că această iluzie nu va dura; dimineață, va pleca, n-avea de ales.

Puțin înainte de a se crăpa de ziuă, în crepusculul nopții care se termina, mângâierile lui Travis o treziseră pe jumătate. Mormăise câteva cuvinte de neînțeles și i se păruse că îl aude murmurând:

– Ar fi atât de ușor să te iubesc...

Mângâierile deveniseră mai stăruitoare și cei doi se contopiseră din nou ca să se scufunde în extazul dragostei.

Mult timp după aceea, apăruse soarele, desenând un cerc de lumină pe podeaua vasului. Femeia se ridicase fără zgomot ca să nu-i tulbure somnul însoțitorului ei. Se îmbrăcase și își adunase lucrurile în tăcere. Înainte de a pleca, se uitase lung la cel care întruchipa noțiunea de independență, aventură și romantism. Ar fi vrut să-i lase ceva care să-i amintească de ea dar nu știa ce. Șovăi să dispară. Dacă îi reveneau coșmarurile, dacă o căuta, mai târziu, în somn? De cât timp nu mai dormise atât de liniștit? Cu toate astea, dacă mai rămânea, chiar câteva minute, știa că n-ar mai fi fost în stare să plece. Trebuia să plece acum, înainte ca el să se trezească.

Astăzi, trebuia să-l facă să afle că dragostea lor rodise, că aștepta un copil de la el. Totuși, nu știa ce motive ar fi determinat-o să-i spună. Dar dacă nici nu-și mai aducea aminte? Dacă râdea de ea? Dacă nu era acasă? Dacă plecase din Key West?

– Domnișoară, pot să vă mai servesc cu ceva? o întrebă picolița din cafenea.

– Nu... Mulțumesc... Asta-i tot, mormăi Cathy revenind la realitate.

Fata lăsă nota pe masă și dispăru. Cathy se întoarse spre fereastră și se uită cu nesaț la zig-zagul unei picături de apă de pe geamul ferestrei. Se mai gândi o dată la ce-i spusese Travis: norii aduc și ploaia și furtuna. Afară, ploua..., cu lacrimi parcă.

Nervoasă, Cathy se ridică și se duse la fereastră. Astăzi, nu ploua. Cerul era albastru și soarele era la fel ca în ilustratele din Florida. Se întrebă ce putea face Travis la ora aceea? Se gândea la ea? Uitase că exista și ea pe lumea asta? Își reluase viața dinainte de a se întâlni?

Cathy și-l închipui, singur, nefericit. Își amintea de ochii mari și triști, ferestre asupra unui trecut de bună seamă frământat. Îi revedea buzele senzuale, dar crâncene. Zâmbea rareori, mărginindu-se să rostească remarci sarcastice, cinice. Ce-o să creadă când va afla că este însărcinată? Nu îl cunoștea îndeajuns ca să-i ghicească reacția. De altfel, nu știa nici ea singură ce gândea. Nu știa nimic despre ce însemna o sarcină, despre maternitate.

Ușa biroului se deschise, lăsându-i loc să treacă Elisabethei Harris. Cathy o urmă în birou și se așeză pe un scaun.

– Ei bine, totul pare a fi normal. N-are rost să-ți faci griji în legătură cu contracțiile ocazionale. Ar trebui totuși să faci o ecografie ca să avem o imagine a copilului. Cu antecedentele tale, ai putea să ai niște probleme în continuare.

Elisabeth zâmbea, liniștită, încrezătoare. Cathy își mușca nervoasă buza de jos, neștiind ce să zică.

– Elisabeth...

Doctorița își ridică privirea și se uită în ochii ei. Era fericită să constate că tânăra femeie o căutase sub un pretext medical oarecare. Cathy reflectase în singurătatea ei și acum avea nevoie să stea de vorbă cu cineva. Totuși, nu reușea să formuleze o întrebare precisă.

– Elisabeth... Vezi... M-am hotărât să-i spun tatălui copilului.

Cathy rosti cu surprindere cuvântul "tată" apropo de Travis. N-avea nimic în comun cu tatăl ei. Dar ea însăși, putea să-și spună "mamă"?

– Dacă vrei într-adevăr, nimic nu te oprește.

– Am datoria să fac acest lucru. Trebuie să știe și el.

– Tu ce simți?

– Nu știu. E straniu, e altceva.

– Dar tu, ești tu însăți. Nimic nu s-a schimbat. Calitățile pentru care te iubea, te admira, sunt la fel ca în trecut.

– Pentru ceilalți, da. Personal, am impresia că nu mai controlez situația. Nu m-aș descurca deloc. N-am nici o experiență în problema asta, nici un punct de reper, nici un ghid.

– E la fel pentru toată lumea. Prima oară, nimeni nu știe, n-a mai avut nici un copil.

– Însă eu nu știu nimic despre viață. Cum pot spera că voi putea crește un copil? Nu știu nimic despre mine însămi!

– Vrei să spui că ai pune capăt acestei sarcini?

Cathy clipi din ochi, șovăind. Nu. Nu se putea gândi la așa ceva.

– Nu, admise ea cu jumătate de gură. Vreau doar să spun că mi-e teamă. Am nevoie de timp... să mă gândesc.

– Înțeleg. Să-ți aduci aminte doar că, pentru a fi mamă, trebuie dragoste, multă dragoste. Restul vine de la sine. Ceea ce-l vei învăța pe copil, vei descoperi o dată cu el, dacă-l iubești.

Cathy o asculta mușcându-și buzele. Se temea, era drept, dar ceva în ea vroia să aibă copilul. Ceva instinctiv, inexplicabil. Și pe urmă, copilul acesta nu era și al lui Travis?

Înainte de orice, trebuia să vorbească cu el. Trebuia să știe dacă el era la fel de real ca în visurile ei. Exista într-adevăr, sau era rodul imaginației sale? Dacă dispăruse o dată cu noapte, o dată cu ploaia?

Soarele de iunie înfrumusețea Key Westul, dacă nu te uitai prea îndeaproape. Sub această lumină magică, orașul părea fermecător, viu, colorat. Cathy nu văzuse nimic din toate acestea în decursul primelor ei două vizite aici.

Puțin timp după ce se instalase oficial în Florida, fusese obsedată de amintirea lui Travis. Mai locuia în Key West? Se întrebase de multe ori ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi rămas în dimineața aceea pe vas. Împinsă de un demon al curiozității, se întorsese, perfect conștientă de data asta ce căuta. În timpul celei de a doua vizite își dorise să-l revadă. Dar astăzi, se întorcea de nevoie.

În timpul celui de al doilea voiaj nu-l văzuse. Găsise fără nici o greutate taverna în care se refugiase prima dată. În rochia ei de plajă galben-aprins, nu se potrivea deloc cu decorul acesta aproape sordid. Se oprise în pragul ușii, apoi făcuse un efort și intrase. Instinctiv, privirea i se opri asupra mesei la care stătuse cândva Travis în impermeabilul lui galben. Aproape că se aștepta să-l găsească acolo. Dar nu era.

La bar era un grup de marinari care beau în liniște. Mai era și o femeie cu părul de un roșu țipător și cu figura răvășită de alcool. Cathy se așezase la capătul celălalt al tejghelei așteptând să vină cineva s-o servească. Joe o va recunoaște? Venise spre ea cu o privire inexpresivă, ștergându-și mâinile pe un șervet.

– Din nou pe la noi?

Vorbise cu un ton neutru. Nu era nici trist, nici fericit s-o revadă, oamenii veneau, rămâneau, plecau, el nu avea nici un fel de prieten. Îi servea, îi observa și își aducea aminte de toți clienții fără să-l uite pe vreunul. Asta era viața lui. Faptul că își adusese aminte de ea îi redase curajul și încrederea.

– Ei da, iată-mă din nou, spuse femeia cât putu de dezinvolt. Vedeți, nu m-am pierdut.

Barmanul o privi lung după ce termină să se șteargă pe mâini.

– Hudson a întrebat de mai multe ori de dumneavoastră. L-ați impresionat! Cu toate astea, pun pariu că ați venit să aflați vești despre Travis...

– Dar... Dar... De unde știți? bâlbâi ea confuză.

Joe își permise să deschidă o sticlă de apă minerală, s-o toarne într-un pahar, să adauge cuburi de gheață și să i-l întindă înainte de a-i răspunde:

– Toate se întorc.

Joe nu era deloc diplomat. Vedea tot, spunea ce vroia, și puțin îi păsa de efectul pe care îl produceau cuvintele lui. Cei care

ajungeau la el aveau suficientă experiență de viață ca să aibă grijă de ei înșiși. Dacă nu, cu atât mai rău. Tulburată, Cathy luă paharul și îl duse la buze ca să facă și ea ceva. Bineînțeles, Travis era un bărbat seducător. Le plăcea femeilor.

– Se întorc toate, dar femeile lui Hoyt în general se întorc mai repede. Dumneavoastră ați zăbovit ceva, constată el după o pauză prelungită.

Dezgustată, Cathy se felicită totuși pentru vizita ei. Cel puțin îi aflase numele întreg: Travis Hoyt.

– Dumneata... L-ai văzut?

– De două-trei zile nu, dar cred că trebuie să fie în misiune. Încercați în port. Vă mai aduceți aminte unde e ancorat șlepul? Ieșind de aici, la dreapta și iar la dreapta la a treia răscruce.

Cathy încuviință clătinând din cap, plăti consumația și se pregătea să iasă.

– Mulțumesc mult, ai fost foarte amabil.

– Mă îndoiesc. Totuși, mult noroc!

Urmând indicațiile barmanului, ajunse fără probleme în port. Acolo, se plimbă agale de-a lungul cheiului, întrebându-se de ce superbele iahturi rămâneau ancorate pe o vreme atât de frumoasă. Dacă și-ar fi putut permite, ea ar fi fost în larg să se bucure de legănatul liniștitor al valurilor, de căldura soarelui și de imensitatea oceanului albastru... Visuri zadarnice! Cu norocul ei obișnuit, probabil s-ar fi îmbolnăvit de rău de mare. În afară de cele două nopți petrecute pe vasul lui Travis, nu mai navigase decât în imaginație.

Găsi nu după multă vreme ambarcațiunea pe care o căuta. Era mai încăpătoare și mai bine întreținută decât își aducea aminte. Hublourile erau deschise, dar la bord nu era nici un semn de viață. Cuprinsă de o amețeală la amintirea mângâierilor lui Travis, rămase pe loc, fascinată, fără să mai îndrăznească să facă nimic. Până la urmă își reveni și oftă din toată inima.

Era ridicol să-și facă planuri pornind de la un trecut de mult îngropat. Nu-și va mai aminti de ea. Și dacă era cineva la bord, una dintre femeile despre care îi vorbise Joe?

Cathy plecă parcă urmărită de fantome.

Toate imaginile acestea îi treceau prin fața ochilor, în timp ce mergea încet de-a lungul cheiului. Se opri încă o dată în fața vasului cu coca vopsită în culoarea peruzelei. Împietri pe loc, cuprinsă de nehotărâre. Încă o dată, panica puse stăpânire pe ea și făcu cale-ntoarsă.

Abia se îndepărtase câțiva pași că auzi un zgomot pe punte. Se opri imediat și se întoarse. Cum de nu remarcase cămașa pusă la uscat pe sârmă, bicicleta de copii, sprijinită de bastingaj?

Toate speranțele i se năruiră. Urmă un alt zgomot și o femeie de vreo treizeci de ani apăru pe punte. Era blondă, înaltă și bine făcută; una dintre frumusețile liniștite ale divinităților de pe Pământ. Cathy o privi mergând pe punte cu dezinvoltura cuiva care cunoștea locurile. Privirea i se tulbură și lacrimile începură să-i șiroiască pe obraji. O întrebare își găsise răspunsul, însă o mulțime de alte probleme se învârteau în mintea ei, asemenea unui carusel vertiginos. Simțindu-se cât pe ce să cedeze, făcu din nou stânga-mprejur și începu să se îndepărteze cu pași nesiguri.

– Pot să te ajut cu ceva? auzi o voce feminină, nefiresc de gravă.

Cathy tresări și se întoarse spre necunoscută.

– Cauți pe cineva?

Da, căuta pe cineva. Dar din păcate cel pe care-l căuta nu mai exista decât în visurile ei. Travis, frumosul pirat, era departe de a fi un erou.

– Eu... eu... bâlbâi fără să poată continua.

Necunoscuta își dădu pe spate părul blond și veni spre Cathy, cu un zâmbet pe buze.

– Te poți pierde foarte ușor aici! Gândește-te că sunt aproape doi kilometri de vase aliniate! După primele cincizeci, toate ți se par la fel. Cum se cheamă cel pe care-l cauți?

Cathy era parcă fascinată de femeia aceasta amabilă, deschisă, sigură pe sine.

– Nu... Nu știu...

– Poate îl cauți pe Travis?

Stânjenită, Cathy clătină din cap în semn de încuviințare.

– Pentru moment nu e aici, dar nu mai întârzie mult. La drept vorbind, îl aștept de mai bine de o oră. S-a dus cu puștii la pescuit și diavolii ăștia mici fac totul ca să stea cât mai mult!

– Dumneata ești... doamna Hoyt? întrebă atunci Cathy surprinsă de propria ei siguranță.

Zâmbetul necunoscutei se transformă într-o expresie de surprindere.

– Da, bineînțeles. Ar trebui să te cunosc?

Neștiind ce să răspundă, Cathy făcu din cap semn că nu.

– Dacă vrei să-l aștepți, ești binevenită. Au plecat fără să-și ia nimic de mâncare și îmi închipui că cei trei pescari ai mei se vor întoarce în scurt timp, morți de foame.

Cathy fu tentată pentru o clipă să accepte invitația ca să-l vadă pe Travis în sânul familiei. Dar n-avea nimic de câștigat și ar fi fost o situație mult prea jenantă. Așa încât nu acceptă propunerea. Ceva o intriga totuși; doamna Hoyt nu se arăta nici curioasă, nici neliniștită de prezența ei. Știa despre aventurile bărbatului? Ideea o șocă pe Cathy. Firește, era prea romantică pentru zilele noastre! Un gând perfid ieși la iveală în mintea ei, reaprinzându-i propria vinovăție; nu-l trădase și ea pe Brian cu care era într-un fel logodită? Se înroși ca un rac și dădu să plece.

– Nu pleca așa, lasă-mi cel puțin un mesaj pentru el, interveni femeia blondă. Spune-mi măcar cum te cheamă ca să-i spun cine l-a căutat.

– Sunt... Cathy Donely. Vroiam... M-a salvat dintr-o furtună acum câteva săptămâni și venisem să-i mulțumesc.

– Salvat... dintr-o furtună? Mmmm... Tipic pentru Travis al meu! Ai spus... Cathy?

– Cathy Donely.

– Cathy... repetă doamna Hoyt, gânditoare.

Dar Cathy nu mai zăbovi. Îi făcu femeii semn cu mâna și se îndepărtă cu lacrimi în ochi.

Nu-și mai amintea pe unde se întorsese. Când ajunse în Miami, căută cu disperare s-o întâlnească pe Elisabeth Harris la centrul medical. Din păcate, doctorița era plecată pentru trei zile la un congres, în Atalanta.

– Ați înțeles amândoi? Vă întoarceți în două ore. Fără discuții, e clar?

– De acord, mamă, țipară bucuroși cei doi copii plecând în fuga mare.

După felul cum răspunseseră, era clar că ordinele mamei erau ignorate de cele mai multe ori, în ciuda tonului ei ferm de autoritate părintească. Femeia blondă ridică din umeri și oftă, exasperată. Cei doi strengari o înnebuneau!

Lângă ea, aplecat deasupra unei chiuvete emailate, Travis curăța peștele pe care îl prinseseră dimineață. Pletele lui negre în dezordine, erau prinse cu eșarfa roșie a lui Cathy, legat ca o bandă pe frunte. Femeia blondă se ridică și începu să strângă resturile de la masa de prânz întârziată.

– Credeam că nu mai pleacă! exclamă femeia afectată.

Travis ridică ochii spre ea.

– Mă ocup de ei în fiecare dimineață, nu-ți este de ajuns? Ai cumva zece amanți de primit?

– Te rog să nu mai glumești, nu e deloc amuzant. Cu doi monștri de zece și paisprezece ani în brațe, unul ar fi prea destul!

Dispăru în cabină, luând cu ea vasele.

– Melinda, îți spun tot timpul că nimic nu te împiedică să-ți refaci viața, îi strigă Travis. Ești frumoasă, dinamică, ești plină de umor...

Capul Melindei apăru în ușă.

– Și colac peste pupăză, am doi băieți adorabili. Un bărbat obișnuit nu se dă în vânt să adopte o familie deja întemeiată.

Travis se întrerupse din treabă și o privi cu atenție.

– Ascultă, Mel, dacă Mitch nu mai e, nu înseamnă că trebuie să te îngropi de vie. Sunt sigur că sunt bărbați maturi gata să accepte să se însoare cu o văduvă cu doi copii mari.

– Judecând după ultimele mele experiențe, cred că maturitatea este o însușire omenească pe cale de dispariție.

– Ar trebui să-i trimiți pe băieți la tata o lună-două. Așa ai avea posibilitatea să-ți trăiești propria viață. O vacanță ți-ar fi de mare folos.

Ea ridică din umeri.

– Poate... În orice caz, dacă i-am trimis la plimbare două ore, asta nu înseamnă vacanță pentru mine.

Femeia strânse fărâmiturile de pe masă într-o salatieră.

– Acum o oră a venit cineva să te caute.

– Da? Cine? De ce?

– O femeie pe care ai salvat-o dintr-o furtună... Mi-a spus că o cheamă Cathy... Cathy Donely.

El se întrerupse imediat din curățatul peștelui și rămase stană de piatră. Surprinsă, Melinda se uită la el, curioasă. La fel cum făcuse și ea mai devreme, bărbatul repetă numele, gânditor, neîncrezător. Melinda își înălță sprâncenele.

– Îmi închipui că nu mai cunoști o altă Cathy?

Nu răspunse imediat, însă privirea lui avea ceva amenințător și Melinda se înfioră fără să vrea.

– Când mi-a spus că o cheamă Cathy, nu m-am gândit decât la...

– Da, știu, i-o tăie brutal Travis. Cum arăta?

Melinda șovăi, mușcându-și nervoasă buzele.

– Haide... Acum recunoaște că nu aveai ochelarii!

– Recunosc, n-aveam ochelarii, încuviință ea, zâmbind vinovat.

– Chiar că exagerezi!

– Dar, nu am văzut-o... în sfârșit... prea bine. Era cât mine de înaltă, dar mult mai zveltă. Avea părul negru ondulat... un păr bogat. Din câte mi-am dat seama, părea destul de drăguță.

– N-a lăsat un mesaj?

– N-a lăsat. De ce ai salvat-o de fapt? Povestea asta cu furtuna mi se pare cam curioasă.

Travis avea privirea pierdută în neant.

– De un dragon autentic, răspunse el misterios.

– Bine. Nu te mai întreb nimic. Și eu care credeam că o să-mi spui o poveste minunată de dragoste cu amănunte romantice... cu atât mai rău. Dar țin totuși să subliniez că nu era genul tău de femeie... și pe urmă, era înfiorător de tânără. Prea tânără.

Da, își amintea și el de toate. Și el își spusese la fel. Dar își mai aducea aminte de multe alte lucruri.

– I-am propus să te aștepte, dar ea mi-a răspuns că n-are rost.

Melinda plie masa și scaunele ca să le aranjeze, plimbându-se în jurul lui Travis, în continuare împietrit, pierdut în visarea lui.

– Atunci, n-are importanță, murmură pentru el însuși.

O sclipire de furie surdă se aprinse în privirea lui. Din cabină, Melinda nu văzu nimic și curând, Travis se apucă să curețe peștele pentru cină.

Capitolul 6

Țăcăniturile mașinii de scris umpleau camera, reverberau în creierul lui Cathy, alungându-i orice alt gând. La sugestia Elisabethei Harris, scrisese un eseu despre maternitate, pe care acum îl trecea pe curat.

Când doctorița se întorsese de la colocviu, găsise pe telefon două mesaje ale lui Cathy și se grăbise s-o sune ca să stabilească o întâlnire. Era clar că tânăra femeie avea nevoie de înțelegere, de sprijin moral.

Adăugându-se la impresia tristei întoarceri de la Key West, cele trei zile de așteptare, într-o stare de panică și anxietate, îi înfrânseseră tot curajul lui Cathy. Nu mâncase și nu dormise. Atunci când deschise ușa biroului Elisabethei, doctorița observă imediat suferința cumplită a pacientei sale și, așa cum fusese tentată să facă de la prima lor întrevedere, desfăcu larg brațele. Cathy se refugie în adăpostul cald care i se oferea și începu să plângă din toată inima.

Așa se face că, trei ore mai târziu, Elisabeth Harris știa totul despre copilăria lui Cathy, prea protejată de tatăl și de fratele ei. Crescuse fără să aibă o mamă lângă ea și acum se simțea pierdută când era singură, fără nimeni care să-i dea un sfat în viață. Îi mai

povestise doctoriței despre întâlnirea cu Travis, despre ceea ce știa despre el și adăugase într-un hohot de plâns că era deja însurat și avea doi copii.

Elisabeth se abținuse să tragă vreo concluzie. Îi mai ceruse câteva amănunte și o mai întrebase dacă vroia să pună capăt sarcinii. Cathy ridicase spre ea ochii mari, plini de lacrimi și îi răspunse cât se poate de calmă:

– Nu. N-aș putea niciodată să fac un asemenea lucru. Mi-e foarte frică și nu știu dacă voi fi o mamă bună, dar trebuie să încerc.

Elisabeth fu surprinsă de acest răspuns matur, bine cântărit. Se aștepta mai degrabă la o tiradă despre infidelitate, imoralitate și mitocănia lui Travis, despre accidentele și greșelile care ne pândesc la tot pasul pe fiecare. Dar Cathy nu se plângea și nu acuza pe nimeni, acesta-i era destinul. Luase singură hotărârea și nu mai implica pe nimeni în asta. Cel puțin, era un semn încurajator.

Elisabeth insistase după aceea în două privințe, care i se păruseră la început destul de curioase lui Cathy. Pe de o parte, trebuia să ia legătura cu un psiholog, astfel încât administrația centrului medical să fie sigură că ea înțelegea perfect ce implicații avea hotărârea de a păstra copilul. Pe de altă parte, trebuia să scrie un articol despre maternitate pentru jurnalul centrului care să vină în ajutorul femeilor care se aflau în aceeași situație cu ea, ca să le facă să înțeleagă și să depășească dificultățile pe care le întâmpinau.

Cathy acceptase cu bunăvoință propunerile, și trăsăturile până atunci crispate ale doctoriței se destinseră într-un zâmbet.

O dată hotărârile luate, Cathy nu simți nici un fel de ușurare. Nimic nu putea înlocui pierderea definitivă a lui Travis. Faptul că era însurat și avea doi copii nu îi stârnea furia, nu îl ura. Numai că era decepționată. Decepționată pentru că era un om obișnuit, supus greșelii în vreme ce ea îl văzuse ca pe un erou liber și curajos, în stare să aducă un suflu de aventură în viața ei cotidiană.

Personajul pe care și-l crease devenise mai real decât Brian, un bărbat obișnuit care îi oferea un trai sigur. În fața acestei crude deziluzii, nici măcar nu-și dăduse seama de prețul cu care trebuia să-și plătească nesăbuința în anii care vor veni.

Se oprise din scrisul la mașină. Se întuneca. Aprinse lampa de birou și reciti ceea ce scrisese. În ansamblu, era satisfăcută de ceea ce făcuse. Bineînțeles, nu era o autoritate în domeniu. Îi era cu atât mai greu să se exprime despre maternitate cu cât nu-și cunoscuse mama și cu cât, de multă vreme, se obișnuise cu ideea că, fiind sterilă, nu va avea niciodată copii. Mamele erau femei ca celelalte? Faptul că erau mame, le împiedica să mai fie și altceva?

Luă paharul cu lapte de pe colțul biroului și bău o înghițitură, strâmbându-se; se încălzise. Simți o contracție în pântec și puse mâna pe locul care o durea. Elisabeth Harris îi spusese că vor înceta de la sine. Trebuia să aștepte, răbdătoare. Încercă să-și închipuie ce se-ntâmpla înăuntrul ei; travaliul acesta invizibil era atât de misterios!

Deodată, o bătaie în ușă o făcu să se trezească din visare. Trebuia să fie domnul Nagler, administratorul imobilului, care-i promisese că va trece să vadă ce era cu fereastra blocată de la camera ei. Se ridică să se ducă să deschidă.

Nu era domnul Nagler. În cadrul ușii era o siluetă masculină și privirea lui Cathy întâlni ochii triști, verzi ca marea pe timp de furtună, furtună pe care n-o va uita niciodată. Cathy rămase mută, nefiind în stare să mai spună nimic în timp ce, pe chipul ei se succedau expresii de surprindere, bucurie, teamă.

– Ești surprinsă să mă vezi?

Cum nu-i răspundea, noul venit o împinse încet în antreu, intră și închise ușa. După ce-și lăsă geanta de voiaj și haina în cuierul de la intrare, o luă de mână, o conduse în cameră și o examină îndelung. Aproape uitase cât era de fragilă și de inocentă. Aproape

uitase părul bogat și negru și ochii negri, adânci, în care se cufundase. Roșie la față, Cathy îl observa și ea. Își răsese barba, însă privirea lui furtunoasă era aceeași. Cămașa albă, descheiată la gât, îi scotea în evidență pielea bronzată.

– De ce-ai venit? îl întrebă în cele din urmă. Cum ai făcut rost de adresa mea?

– M-ai cam făcut să alerg! Am telefonat la jumătate din agențiile imobiliare din Miami și la toate băncile. M-am gândit că trebuie să ai un cont undeva.

– Dar... se indignă Cathy, nu trebuiau să-ți dea adresa, este o informație confidențială!

Travis zâmbi ironic.

– Am jucat rolul soțului abandonat, în căutarea soției plecate de acasă.

– Cum ai îndrăznit?

– Am îndrăznit. De altfel, știi foarte bine pentru ce-am venit.

– Nu știu absolut nimic! De unde să știu?

Evident, femeia blondă îi spusese despre vizita ei. Fusese geloasă? Judecând după expresia de furie întipărită pe chipul lui Travis, nu părea prea încântat de ceea ce se-ntâmplase. N-ar fi trebuit să se-ntoarcă la Key West!

Travis o examina în continuare, remarcând că, după ce că era firavă, mai slăbise încă. Când ea își puse mâna pe pântec, lui nu-i scăpă gestul.

– Avem de vorbit, spuse el cu blândețe. Hai mai bine să stăm jos.

Cathy își alese scaunul cel mai puțin confortabil și se așeză pe marginea lui, cu spatele drept, în timp ce Travis scoase un pachet de țigări din buzunar înainte de a se așeza pe canapea.

– Ești însărcinată, nu-i așa?

Cathy îl privi năucită, negând cu violență din cap. Însă tăcerea ei nu făcu altceva decât să confirme bănuielile lui.

– Eu... Nu... Te înșeli, bâlbâi ea în cele din urmă.

Travis o întrerupse fără să-i lase timp de explicații.

– Ai venit să mă cauți ca să-mi spui. Pe urmă ai plecat, fără să dai ochii cu mine.

– Asta nu dovedește nimic.

– Refuz să cred că ai făcut tot drumul până la Key West doar ca să-mi mulțumești.

Cathy își mușcă nervos buzele în timp ce în fața ochilor avea imaginea femeii blonde.

– Nu mai aveam nimic să-ți spun. Am făcut o greșeală că m-am întors... Nu știu ce m-a împins s-o fac.

Scuzele ei neconvingătoare nu făceau altceva decât să confirme bănuielile lui Travis. Își permise să mai zăbovească puțin, cât să mai aprindă o țigară din care trase adânc în piept, înainte de a da cu încântare fumul afară și de a-și continua interogatoriul.

– Nu mai are nici un rost să te întreb dacă e al meu copilul.

Cathy îl privi indignată.

– Într-adevăr, nu mai are nici un rost. De altfel, dacă ai fi avut cea mai mică îndoială n-ai mai fi fost acum aici.

Se uitară câteva clipe în tăcere unul la celălalt. În fine, Travis lăsă ochii în jos spre scrumieră și scutură nervos scrumul țigării.

– Curioasă comportarea ta în afacerile sentimentale! Sper că de obicei, ești puțin mai înțelegătoare.

– Orice-ai spune, ești detestabil. Și în primul rând, nu e decât Brian și...

Se întrerupse imediat; cum să-i explice?

– Care Brian? Ei bine, o să aibă o surpriză frumoasă!

– Nu va ști niciodată nimic. Nu e treaba lui.

Tânăra femeie era cât pe ce să se năruie pe dinăuntru. Enormitatea situației îi apărea dintr-o dată sub o mulțime de aspecte la care nu se gândise.

– Atunci, îți bați joc și de sentimentele lui? Foarte frumos. Pun pariu că e prietenul tău din liceu!

Cathy pălise. Cum să-i explice ce era cu Brian... situația neclară a relației lor? Să fi uitat cum se întâlniseră înfricoșați în noapte ca să se iubească?

– Nu înțelegi. Nu poți înțelege... N-a fost o capcană, nici o neglijență din partea mea... Numai că... Așa a fost să fie...

Femeia se ridică și se duse spre fereastră. Deasupra golfului Biscayne, cerul se întuneca, posomorându-se odată cu crepusculul. Travis nu putea înțelege nimic...

– Nu te teme, spuse femeia până la urmă întorcându-se spre el. N-am să-ți cer nimic.

– Ce vrei să spui cu asta?

Privirea lui Cathy se opri din nou asupra peisajului marin. Își puse din nou mâna pe pântec; contracțiile începeau din nou.

– Că n-am să-ți fac neplăceri. Familia ta nu va avea de suferit din cauza nesocotinței tale.

– Familia mea? Despre ce vorbești? izbucni el ridicându-se brusc.

Din doi pași ajunse la fereastră și o obligă să-l privească în față.

– Eu... Îțipromit că n-am să-i spun nimic... Nu i-am spus nimic doamnei Hoyt! se bâlbâi femeia să se dezvinovățească.

– Melinda?

– Am suferit destul. Nu-ți face griji, nu aștept nimic de la tine...

Cathy oftă din tot sufletul.

– Încă un coșmar pe care-l vei putea uita...

Travis o prinse de umeri și o scutură violent.

– Cathy, liniștește-te. Ești complet nebună!

– Nu, nu sunt nebună, sunt însărcinată. Aștept un copil de la tine...

– Cathy, te rog, liniștește-te!

Făcând un efort ca să-și stăpânească furia isterică, tânăra femeie trase adânc aer în piept. Șiroaie de lacrimi îi curgeau pe față și tremura din cap până în picioare. Impresionat în fața acestui tablou jalnic, Travis încercă s-o tragă cu blândețe spre el, însă ea se împotrivi.

– Nu mă atinge! protestă încet.

Cu toate acestea, nu după mult timp, capul i se rezemă pe pieptul lui Travis copleșită de amărăciune, în timp ce el o mângâia cu o mână tandră, șovăitoare.

– Îmi închipui că n-ai mâncat toată ziua, spuse bărbatul, ursuz.

Nu, nu mâncase, nici astăzi, nici cu o zi înainte. Dar ce importanță mai avea câtă vreme era la pieptul lui, simțindu-l atât de aproape.

O prinse de umeri și o privi în ochi.

– Avem multe lucruri de lămurit, dar înainte ar trebui să cinăm. Nu vreau ca stomacul meu să înceapă să ghiorăie, nici să te văd pe tine leșinând, adăugă el cu un zâmbet.

Cathy se smiorcăi un pic, fără convingere. Travis, interpretând lucrul acesta ca pe un semn bun, o instală într-un fotoliu și se duse în bucătărie.

Copleșită de emoție, Cathy rămase țintuită locului. De ce mai venise câtă vreme era indiscutabil însurat cu Melinda și era tatăl a doi copii? Ce vroia să schimbe prin vizita asta? De ce era atât de pornit împotriva ei?

Rămase acolo mai bine de o oră fără să acorde nici cea mai mică atenție zgomotelor și aromelor care veneau din bucătărie, unde Travis pregătea cina, elaborând de bună seamă o nouă strategie. Nu avusese dreptate să se înfurie pe ea. Era atât de tânără, atât de fragilă, atât de pierdută!

Când el puse pe masă două farfurii aburinde, Cathy se ridică și, ca o somnambulă, puse alături tacâmuri, pahare și șervețele. Se

duse apoi să caute în frigider sucul de portocale cu care umplu paharele. Aproape își revenise din criza de nervi, dar se mai uita încă la el cu neîncredere. În orice caz, această scenă regretabilă, nu-i stricase pofta de mâncare.

– Poftă bună, spuse el. Ar fi ridicol să te las să mori de foame.

Ascultătoare, luă furculița și se uită în farfurie; două porții de limbă cu măsline provenind din cogelator, cartofi natur cu unt. I se puse un nod în gât. Furculița parcă avea o tonă și pentru fiecare mișcare trebuia să facă un efort considerabil. De ce i se tulbura privirea? Simți un val de căldură, urmat de unul rece. Ce era cu zumzetul acesta? De ce glasul lui Travis era atât de încet, de îndepărtat? Măcar dac-ar fi fost posibil să nu mai fie niciodată nevoită să mănânce! Dacă era suficient să închidă ochii pentru ca lumea să dispară pentru totdeauna!

Travis se precipită, o ridică de pe scaun și o duse în cameră. Într-o clipă de conștiență, tânăra femeie se uită în ochii lui verzi și murmură:

– Mmmm... Îmi pare rău...

De ce-i părea rău? Îi era rușine de slăbiciunea ei?

– Și mie-mi pare rău, repetă el cu blândețe.

O așeză în pat și începu s-o dezbrace ca s-o mai elibereze. Ea nu se împotrivi, nici măcar nu deschise ochii. Când puse pătura peste ea, dormea deja adânc. Își trecu mâna peste părul ei negru, ud de transpirație, apoi o sărută pe fruntea umedă.

– Iartă-mă, îi șopti la ureche.

Nu vrusese niciodată s-o rănească. Nu voise să rănească pe nimeni. Cu toate astea, ghinionul îl urmărea.

Capitolul 7

Travis mai trase o dată din țigară și strivi chiștocul fără să dea nimic pe afară din scrumiera plină cu vârf.

– Băiete? Mai adu-mi unul, spuse arătând spre paharul gol.

Era al optulea? Al zecelea? Al doisprezecelea gin din seara aceea? Pierduse de mult socoteala. Ce importanță avea dacă termina sticla? Băiatul, cu siguranță că-l va servi în continuare, pentru că nu dădea nici un semn că se îmbătase. Travis zâmbi cu amărăciune. Dac-ar fi fost în Key West, Joe, care-l cunoștea bine, l-ar fi dat de mult afară!

Cu certitudine, Travis nu era un alcoolic. Dar atunci când apărea o problemă care-l chinuia, eșua într-un bar și bea mai mult ca de obicei. Această formă de anestezie îl făcea să se desprindă timp ce câteva ceasuri de lume și, după ce în sfârșit aburii alcolului se risipeau, soluțiile îi apăreau spontan în minte. Neplăcerea acestei terapii era mahmureala de a doua zi, care îl făcea de fiecare dată să-și ia angajamentul că n-o să mai bea niciodată.

Plecând de la Cathy, ajunsese bineînțeles în această tavernă tristă și întunecoasă. Când nu era în largul lui, avea darul de a găsi locurile cele mai sordide, cel mai puțin recomandabile, gândi cu crudă ironie. Plecând de la Cathy, Dumnezeu știe cât de abătut era!

Rămăsese mult timp s-o contemple dormind, să-i examineze chipul tras și palid, trupul firav, slăbit de nemâncare și greturi... Era responsabil de starea ei și n-avea cu ce să se mândrească. Cathy Donely nu era genul de tânără femeie pe care s-o abandonezi fără nici o remușcare. De altfel, n-o abandonase, nu făcuse altceva decât să se îndepărteze de ea ca să poată să se gândească mai în liniște.

De obicei, nu gândea în felul acesta când era vorba despre niște crize grave. Prima oară când eșuase într-un asemenea bar, în culmea disperării, avea nouăsprezece ani. În urma unei violente dispute în familie, tatăl lui îl amenințase că-l dezmoștenește. Această amenințare fusese o povară pentru toată tinerețea.

Tatăl lui, fondatorul și proprietarul unei firme de recuperare a epavelor de pe coasta de est, spera ca cei doi fii să preia locul în fruntea afacerii de familie. Însă Travis vroia să-și trăiască viața – și viața lui însemna să zboare.

Certurile începuseră din ziua în care tânărul se înscrisese să urmeze studiile de aviație. Lucrurile se mai domoliseră puțin când intrase ca ofițer în armata aerului și luptase timp de trei ani în Vietnam. În perioada aceasta neliniștită, familia era prea îngrijorată de supraviețuirea lui ca să-i mai reproșeze ciudata vocație. Când se întorsese la Boston, tatăl lui, invalid în urma unui accident de muncă, îl plasase pe băiatul cel mare, Mitchell, în fruntea companiei și Travis se crezuse scutit de responsabilitățile sale – sau măcar în parte. Însă relațiile cu tatăl lui se deterioraseră și mai mult în anii cât lipsise. Era cu atât mai necăjit cu cât ținea la el și îl respecta pe tatăl de la care moștenise caracterul și temperamentul înflăcărat. Travis suferise văzându-l pe Mitch preluând direcția firmei – nu din invidie, ci pentru că Mitch era un executant excelent, dar nu era făcut să fie șef.

Tot din cauza unei discuții în familie eșuase și a doua oară într-un bar. Nu se întorsese acasă decât după trei zile, după ce se însurase

cu o tânără pe care abia o cunoscuse. Bineînțeles, fusese o greșeală grosolană din partea lui. După un an și jumătate, femeia, văzând că în ciuda posibilităților financiare n-o făcea să trăiască în luxul pe care și l-ar fi dorit, cerse divorțul și o pensie alimentară destul de frumoasă. Curios lucru, tot Cathy o chema...

Travis mai dădu peste cap un pahar. Unele episoade nu se lăsau atât de ușor înșelate cu alcool. În desele lor certuri, tatăl său îi repeta că încăpățânarea o să-l facă să ajungă în fundul iadului. Infernul acesta îl cunoscuse pe pământ, după accidentul de avion care pricinuise moartea lui Mitch.

După divorț, Travis s-a hotărât să fie așa cum vroia tatăl lui. A refuzat un post de pilot în cadrul sistemului național de meteorologie și a intrat în afacerea de familie. Profitând de aptitudinile sale de pilot, trebuia să repereze epavele și să ajute la conducerea operațiilor de recuperare. Începuse să se obișnuiască cu noua lui funcție când s-a întâmplat tragedia.

Compania a primit un telefon de la o echipă care construia o platformă petrolieră în largul oceanului. În urma unei furtuni, o parte din echipament se prăbușise. Travis l-a însărcinat pe Mitch să verifice aparatul înainte de decolare, în timp ce el se ocupa să afle amănunte în legătură cu locul pe care trebuiau să-l repereze și să pregătească o cameră video pentru misiune. Totul s-a întâmplat conform planului dinainte stabilit, până la întoarcere. După ce au schimbat direcția avionului îndreptându-se spre țărm, pe tabloul de bord s-a aprins un bec roșu indicând o scurgere de ulei și o problemă la un motor. Nu după mult timp motorul din dreapta a început să scoată o dâră neagră de fum și în scurtă vreme s-a oprit. Cu un singur motor, Travis a fost constrâns să se gândească la o aterizare forțată. Curând, și al doilea motor a dat semne de oboseală și avionul pierdea altitudine. Travis a redus viteza la minim îndreptând aparatul defect către un chei dezafectat unde ar fi putut să-l pună cu burta pe pământ. Dar atingând pământul,

avionul s-a răsucit violent și una dintre aripi s-a lovit de un hangar vechi de beton armat. Imediat, motorul a luat foc. Travis și-a scos centura de siguranță și s-a grăbit să-l elibereze și pe fratele lui. Mitch era aproape inconștient iar flăcările intraseră deja în cabină. Fără să mai țină seama de focul care-i ardea pielea, nici de durerea cumplită pe care o simțea în mâna dreaptă Travis a luptat cu curaj încercând să-i degajeze corpul copilotului. Dar în zadar.

– Mitch, ține-te bine, i-a spus în cele din urmă. Nu reușesc. Mă duc să caut ajutoare.

– Travis... Te rog... Nu mă lăsa... Scoate-mă din... Arde...

– Mitch, te rog... Nu pot... Mă duc să caut ajutoare...

Apoi a urmat un țipăt îngrozitor și flăcările au invadat carlinga. Travis l-a strigat și s-a precipitat din nou spre carcasa cuprinsă de flăcări. Însă cineva l-a placat la pământ, obligându-l să rămână pe pistă, să-și vadă fratele murind fără să poată face nimic să-l ajute.

Multe ore mai târziu, încă mai auzea țipetele lui Mitch. După ani de zile aceste țipete îl obsedau în fiecare noapte. Era vina lui; trebuia să verifice el însuși aparatul. Își amintea încă de trezirea de la spital; cu un braț bandajat până la umăr, cu mâinile arse, încă îi mai repeta fratelui că se duce să caute ajutoare sub privirea neclintită și parcă indiferentă a tatălui său.

În ciuda ginului, imaginile trecutului rămâneau foarte clare. Își luă o țigară din buzunar, o aprinse și trase adânc în piept uitându-se posomorât la paharul gol. Și acum, o avea pe Cathy. Stătea în fața paharului la fel ca în noaptea în care, în Key West, ea pătrunsese în viața lui. Vocea ei gravă, feminină și caldă, rupsese ambianța sonoră obișnuită a barului lui Joe atrăgându-i atenția. Nu-și mai amintea mare lucru. Vorbise cu ea, după care ea plecase. Când a regăsit-o zgribulită în adăpost și înspăimntată de tunete, îi păruse mai degrabă o biată pisică plouată... Și părea atât de tânără... Prea tânără...

Dar avea glasul acela... părul lung și negru.

A doua zi dimineața, când s-a întors cu proviziile, a văzut-o în sfârșit ca pe o femeie tânără, nu ca pe o adolescentă. Era atât de deschisă, atât de cinstită... și atât de inocentă. Pentru el, reprezenta o enigmă și se străduise să nu facă nimic ce ar fi putut-o speria. Nu fusese simplu deloc. Când a sărutat-o, i-a răspuns după o scurtă ezitare. A înțeles că avea toată încrederea și că se simțea în siguranță alături de el.

De multă vreme nu mai întâlnise pe cineva ca ea. De luni de zile, evita să aibă o relație de durată, mulțumindu-se cu legături trecătoare cu femei, de multe ori foarte frumoase, care nu căutau nici ele altceva decât o satisfacție de moment. Singura femeie care reprezenta o oarecare permanență în viața lui era Melinda, cumnata – pe care o considera o soră. Când era tentat să caute o companie adevărată, era suficient să-și aducă aminte că, din cauza lui, Melinda pierduse un soț cu care se înțelesese de minune, iar copiii, un tată bun. Îi trecea cheful imediat.

Dar cu Cathy, totul se schimbase. Ea fusese singura martoră a coșmarurilor lui. Venise la căpătâiul său ca să-i vorbească, să-l liniștească. Vocea ei era plină de tandrețe, de compasiune. Datorită ei, credea din nou în virtuțile dragostei. Da, dragostei. Despre asta era vorba.

Travis se încruntă. Nu. Nu voise s-o atragă în patul lui în a doua noapte. Însă când venise să-l liniștească, să-i alunge coșmarurile, încercase o dorință teribilă de a nu mai fi singur. Era atât de bine să rămână lipit de trupul ei cald și feminin care nu-i cerea nimic...

Pe urmă își dorise s-o simtă și mai aproape, să pătrundă în căldura ei plăcută, s-o facă părtașă la binele pe care i-l oferea fără să-i ceară nimic în schimb. Pentru prima dată în viață, simțise nevoia să ofere puțin din el însuși. Atunci când în timpul nopții, îi mărturisise că era ușor să iubești, credea sincer acest lucru. Cuvintele îi scăpaseră fără să vrea însă spuneau adevărul. Pe urmă, dimineața, Cathy dispăruse.

Visase cumva? I se păruse totuși că i se dăruise cu toată încrederea și generozitatea în ciuda lipsei de experiență. Venise asemenea unui înger care să-i redea calmul și liniștea sufletească. Apoi îi găsise eșarfa roșie și trăsese concluzia că exista cu adevărat... Nu putea să nu-i pară rău că plecase.

De atunci, se gândea la ea mai mult decât și-ar fi dorit. Timp de o lună după întâlnirea lor, nu mai avusese coșmaruri. Dar nu înceta să se întrebe ce s-ar fi întâmplat dac-ar fi rămas. Încercase chiar s-o caute în Miami, hoinărind pe străzi cu speranța s-o întâlnească... În definitiv, nu se cunoscuseră tot întâmplător? Eșecul acestei încercări îl exasperase. Pe urmă, o misiune îl trimisese în Mexic și California pentru mai multe săptămâni, eliberându-l de obsesiile lui. Însă acest lucru nu fusese de ajuns ca să-l facă să alunge amintirea ochilor acelora mari și naivi care-i treziseră din nou pofta de viață.

Astăzi, naivitatea dispăruse din privirea ei. Și asta din vina lui. Se înfuriase aflând că e gravidă – nu pentru că era gravidă, ci pentru că ar fi vrut ca lucrurile să se petreacă altfel. Dar cel puțin îi mulțumea Celui de sus că o regăsise.

– În curând o să fie ora două. Nu știu ce aveți de gând să faceți, dar eu vreau să închid, declară barmanul luându-i paharul gol. Aveți unde să înnoptați?

Travis mormăi ceva, se ridică de pe scaun și după ce plăti, porni drept spre ușă. Da. Avea unde să înnopteze și era timpul să se gândească să se întoarcă acolo. Viața îi oferea o a doua șansă și nu trebuia s-o lase să-i scape. Cathy reprezenta iertarea, vindecarea, o a doua naștere. Credea în ea. Dar ce putea să-i pună la dispoziție? O susținere financiară, de bună seamă, și altceva? Pe el însuși... Dragostea... Dar ce importanță mai avea? Îi oferea totul numai ca să-l accepte.

Cathy se trezi tresărind. Cineva bătea la ușă. Se frecă la ochi. Cine putea să fie? Domnul Nagler? Nu la ora asta. Zgomotul continuă și mai tare. Aprinse lampa de pe noptieră și se uită la ceas. Ora trei și un sfert. De ce nu era în cămașa de noapte? Simțea o ușoară amețeală. Fără îndoială pentru că nu mâncase aseară. Totuși, își aducea perfect aminte de limba cu măsline...

Își puse pe ea o rochie de casă și se duse spre ușă. Resturile cinei fuseseră strânse dar sacul de voiaj al lui Travis era acolo unde îl pusese. Nu fu decât pe jumătate surprinsă când, deschizând, se trezi față în față cu el.

– Nu cunosc orașul, e prea târziu să mă întorc la Key West și n-am unde să stau, glumi el.

Cathy se înroși amintindu-și de cele două nopți petrecute pe vas.

– Cel puțin am noroc că nu plouă, adăugă el.

Cathy îl prinse de mână, îl trase înăuntru și închise în urma lui.

– Ești beat! Dumnezeule mare, ce-ai făcut?

– Am băut.

Se uită atent la ea, încercând să stabilizeze imaginea neclară care dansa în fața lui, apoi continuă cât se poate de serios:

– Cathy, am hotărât să rămân ca să te ajut.

– Of, Travis, oftă femeia, nu poți să mă ajuți. În starea în care ești acum nu poți să ajuți pe nimeni!

– Dar vreau să te ajut.

– N-am nevoie de ajutorul tău. Am să mă descurc foarte bine și singură, mulțumesc... nu, nu pe acolo, ăla e un dulap...

Ridicând exasperată din umeri, îl ajută să ajungă în cameră.

– În orice caz, rămân.

Acum erau lângă pat. Tânără femeie șovăi o clipă dar se hotărî. Cu o mână destul de sigură, îi desfăcu centura, fermoarul și îi scoase pantalonii. Nepăsător, o lăsa să-l dezbrace. Pentru o clipă, degetele lui o mângâiară pe păr.

– Cathy? murmură el. De ce-ai plecat?

Ea deschise gura să-i răspundă însă Travis nu-i acorda nici o atenție. Femeia îl împinse hotărâtă, obligându-l să se așeze pe marginea patului, apoi, cu gesturi furioase, îi scoase pantofii, șosetele, și termină de scos pantalonii. Apoi se ocupă de nasturii de la cămașă. Hainele lui Travis miroseau a alcool și a fum de țigară. Le aruncă departe, dezgustată.

– Cathy? reîncepu Travis cu un glas vâscos parcă. Cathy, ești un înger. Niciodată n-am întâlnit o femeie ca tine.

– Îmi închipui.

– Am... Am o mulțime de lucruri să-ți spun... Sunt atâtea lucruri pe care nu le știi... Nu sunt rău, Cathy... Nu obișnuiesc să profit de oameni...

Această declarație de nevinovăție o surprinse. Amintindu-și vorba veche "in vino veritas", Cathy clătină gânditoare din cap.

– Te cred... Te cred, Travis.

Bărbatul își duse o mână la frunte.

– Dacă măcar nu m-ar durea capul! Nu mai pot să gândesc!

– Ar trebui să te culci. Ai să te simți mai bine mâine dimineață.

Travis ridică spre ea o privire tandră și neguroasă.

– Îmi promiți?

– Îți promit, zâmbi, amuzată.

Instinctiv, îl mângâie cu un gest afectuos pe părul răvășit. Oftând ușurat, Travis se întinse pe spate și adormi instantaneu. Îl contemplă îndelung, înduioșată de atâta vulnerabilitate. Măcar dac-ar fi putut să rămână! Până dimineață ar fi putut să găsească răspuns la toate întrebările lui, cu soluții pentru toate problemele!

El se întoarse brusc, lăsându-și un braț să-i cadă din pat. Întreruptă din visarea ei, Cathy îl acoperi și se gândi să se culce și ea. Ezită câteva clipe. În starea lui actuală, Travis era complet inofensiv. Hotărându-se, își scoase rochia de casă și se strecură sub cuvertură în cealaltă margine a patului. Epuizată, nu întârzie să adoarmă și ea.

Pe la miezul nopții, o senzație de durere îl trezi pe Travis din somnul adânc în care căzuse. Brațul lui stâng era ca și mort. Deschizând cu greu ochii, o găsi pe Cathy care dormea lângă el cu capul așezat pe antebrațul lui. Strângându-și și desfăcându-și degetele, încercă să restabilească circulația sângelui fără s-o deranjeze – dar degeaba. Cu o mie de precauții își scoase brațul de sub capul tinerei femei și începu să-l maseze. Pe urmă, se uită tandru la cea de lângă el, mângâindu-i distrat buclele brune și mătăsoase. Ghemuită pe marginea patului, dormea cu abandonul voluptuos al unei pisici. Puse puțin în ordine cuvertura și se întinse din nou lângă ea, gândindu-se cum s-o facă să se așeze cu capul pe umărul lui. Dar în somn, Cathy găsi singură soluția acestei probleme. Și așa petrecură o noapte frumoasă de vară, așezați confortabil unul în brațele celuilalt.

Ca în fiecare zi, Travis se trezi dis-de-dimineață. Se desprinse cu luare aminte din brațele femeii care-l țineau prizonier, având grijă să n-o deranjeze. Când fu așezat pe marginea patului, se frecă pe ceafă. Îl durea capul și ochii de-abia i se deschideau. Încet, se ridică și se duse pe pipăite spre baie.

Masajul violent al dușului rece îl făcu să-și limpezească gândurile. Restul de amețeală avea să dispară, de bună seamă o dată cu prima cană de cafea neagră. După ce se șterse, se duse să caute în sacul lui de voiaj, de unde își scoase și se îmbrăcă cu o pereche de pantaloni lejeri, apoi se duse din nou în camera unde Cathy dormea în continuare.

Cine ești, Cathy Donely, și de ce naiba destinul tău s-a legat de al meu?

Întâlnirea și consecințele ei fuseseră fructul unei serii de coincidențe imprevizibile. De fapt, nimeni nu era vinovat. Dar era un «va urma»...

Cathy inspira și expira profund în somnul ei. Temându-se să n-o trezească, închise încet ușa gândindu-se cu nostalgie la noaptea de fericire pe care ea i-o dăruise.

Nu știa precis de ce se hotărâse s-o urmeze la Miami. Bineînțeles, el era răspunzător pentru starea în care se afla acum, dar nu găsea nici o explicație care să-i justifice elanul care-l împingea spre ea. Erau mai multe, mult mai multe. Între ei se stabilise o legătură, o emoție a cărei natură îi scăpa. Vroia să înțeleagă de ce plecase, de ce se răzgândise și nu-i spusese că era însărcinată. Dar în primul rând, nu trebuia s-o lase singură.

În seara precedentă, când i se făcuse rău, se simțise teribil de vinovat. Totuși, nu se plânsese niciodată, nu-l insultase sau acuzase. Își acceptase soarta cu filozofia resemnării – și în plus, își ceruse scuze! Doamne, pentru ce?

Niciodată nu se gândise că aventurile lui galante ar putea să aibă consecințe de felul acesta. Deodată, își dădu seama cât era de ridicol să nu știe nimic despre tânăra femeie care purta în pântece rodul nopții lor de pasiune. Ba da, știa că era drăguță, curată și dulce, că îi plăcea s-o sărute, s-o țină lipită de el. Mai știa de asemenea că era primul bărbat căruia i se dăruise și că i se dăruise cu o generozitate care îl surprinsese.

Avea niște idei romantice despre viață. Era excesiv de sensibilă față de nevoile celorlalți și s-ar fi sacrificat fără îndoială în folosul altora. Totuși, bănuia că e puternică și pătrunsă de un simț adânc al datoriei, gata să se declare împotriva oricui. Cathy era o idealistă, o visătoare, și avea o incredibilă încredere în viață. Această încredere în viață slăbise după rana pe care i-o făcuse?

Dezorientat, în căutarea unor informații noi, hoinărea prin apartament, remarcând în trecere obiectele care marcau fărâme din personalitatea lui Cathy. Aici, o vază plină cu imortele, acolo o cutie muzicală de lemn. Pe un birou, o farfurioară de la o ceașcă de cafea plină de gume, un prespapier cu bulgări de zăpadă suspendați deasupra unui peisaj de munte. Deasupra șemineului, pe o bucată de mătase, era imprimată o maximă: »Fii (puțin mai mult) prudent în dragoste». Ce știa oare în plus față de el, care nici el nu știa mare lucru?

Lângă mașina de scris, văzu un volum subțire, frumos legat: *Micul prinț*, cartea ei preferată. O răsfoi distrat întrebându-se ce minuni putea să conțină ca să-i placă atât de mult? Dar atenția îi fu atrasă și reținută de o foaie de hârtie din mașina de scris. Citi câteva cuvinte, un rând, o frază, pe urmă, fără să mai stea pe gânduri, luă textul dactilografiat al eseului și îl citi de la un capăt la altul.

În felul acesta află că nu se gândise niciodată că va avea copii și crescuse fără să aibă sprijinul unei mame. Ajunse să-i cunoască îndoielile, temerile, neliniștea maternității. Scrisese cu o sinceritate dezarmantă ca să-și împărtășească sentimentele și celorlalți.

Travis reciti eseul a doua oară, apoi a treia. Cathy nu mai era pentru el fantoma unui înger care se intersectase misterios cu destinul lui ci o persoană reală. Elocvența ei îl impresiona; gândurile îi erau clare și frumos îmbinate, proza ei, puternică și emoționantă. N-ar fi crezut niciodată că este posibil să pui atâta sentiment în câteva cuvinte. Totuși, Cathy înfăptuise un miracol și el tocmai descoperise acest lucru. Acum, știa exact cine era Cathy.

Era speranța, viața, visurile care trebuiau să fie împlinite, liniștea sufletească. Pentru el era promisiunea unui viitor regăsit.

Capitolul 8

Îmbrăcată cu o fustă bleumarin și un corsaj alb cu mâneci scurte, Cathy ieși încetișor din cameră. Cu picioarele goale, nu făcea nici un zgomot mergând pe parchet. Când intră în salon, îl văzu imediat pe Travis care, așezat pe un scaun la masă, citea *Micul Prinț*. Când se trezise, crezuse că visase toate evenimentele din seara precedentă. Însă Travis era acolo și, în ciuda tuturor așteptărilor, venise s-o revadă și rămăsese.

Se uită la el o clipă în tăcere. Strania lui frumusețe bărbătească o făcea să se înfioare, îi pricinuia aceeași tulburare. În sfârșit, el ridică ochii spre nou-venită și începu s-o cerceteze fără stânjeneală. Cathy nu-și mai amintea ce se-ntâmplase în ajun, dar în ochii lui Travis era ceva nou, ceva care îl făcea mai vulnerabil. Nu o mai privea ca pe o străină ci ca pe o persoană pe care o cunoștea bine.

– Cum te simți în dimineața asta?

Cathy roși din cauza tonului mângâietor al glasului său.

– Foarte bine, mulțumesc, îi răspunse cu o politețe exagerată care-l făcu să zâmbească.

Tresări când el o mângâie pe obraz și-i înălță bărbia silind-o să ridice ochii spre el. În privirea lui care o cerceta, era o neliniște ce o surprinse.

– Ești palidă. Și ai slăbit.

– Întotdeauna am fost subțire, se apără femeia. Dar... Dar tu cum te simți în dimineața asta?

Bărbatul înălță o sprânceană.

– Vrei să spui, după excesul de aseară? Nu mă simt chiar atât de rău pe cât s-ar părea. Fără îndoială c-am să supraviețuiesc.

Ea clătină gânditoare din cap. Între ei se așternu o liniște stânjenitoare. Nici unul nici celălalt nu erau obișnuiți cu situații de genul acesta. Totul era atât de diferit de prima lor întâlnire. De atunci, deveniseră amanți... dar erau atât de străini unul față de celălalt...

– Ascultă, mie... îmi pare rău pentru ce s-a-ntâmplat aseară, începu el. Îmi pare rău că am fost brutal cu tine, că m-am întors beat și m-am prăbușit în patul tău...

– Eu am insistat să faci așa, protestă Cathy ca să pună lucrurile la punct. Ești prea înalt ca să ai loc pe canapea și n-am putut să te las să dormi pe jos.

– Tu m-ai dezbrăcat?

– Bineînțeles. Beat sau nu, așa dormeai mai bine.

– Eu... Nu te-am stânjenit, sper?

– Nu prea. Și eu țin să-mi cer scuze pentru... proasta dispoziție de aseară...

– Cathy, te rog, n-a fost vina ta. Să nu mai vorbim despre asta. Și pe urmă, gata cu scuzele. Eu am nevoie de o cafea, iar tu ai nevoie să mănânci. Ce-ar fi să pregătesc micul dejun?

– Of! Adevărul este că... De la o vreme nu prea-mi mai e foame...

– Nu poți continua să slăbești. Ești însărcinată și trebuie să te hrănești

Cathy se încordă în fața acestei manifestări de autoritate. Tatăl ei, fratele și chiar și Brian insistaseră totdeauna să ia hotărâri pentru ea, pretextând că era spre binele ei. Astăzi, era liberă să aleagă pentru ea însăși.

– Nu mănânc niciodată dimineața, declară, hotărâtă.

– Ei bine, lucrurile se vor schimba, replică Travis ducându-se spre bucătărie.

– Cine-ți dă dreptul? protestă tânăra femeie, indignată. Eu sunt însărcinată!

– Eu sunt responsabil pentru asta! îi răspunse întorcându-se spre ea.

Cathy rămase fără replică. Se înfruntară îndelung din priviri în vreme ce adevărul rostit își dobândea importanța cuvenită. Erau legați unul de celălalt prin această sarcină și Travis spera în sinea lui să poată pune lucrurile la punct, iar Cathy spera la rândul ei să poată face același lucru. Dar situația era în realitate mult mai complicată.

– Travis, n-ai nici un drept asupra mea. Sunt capabilă să mă descurc și singură.

– N-am venit aici să-mi pretind drepturile.

– Atunci, pentru ce-ai venit?

– Tu de ce-ai venit la Key West? Să mă anunți că aștepți un copil?

Femeia clipi de câteva ori și căzu pe gânduri. În definitiv, de ce? Crezuse că revăzându-l, ar fi înțeles în sfârșit natura sentimentelor pe care le încerca pentru el. Poate exista o șansă ca această relație să se aprofundeze?

– Nu... Nu știu nimic, se bâlbâi ea. Am crezut că trebuie să știi și tu, că e datoria mea să te anunț.

– Și atunci?

– Nu știu.

– Dacă într-adevăr te gândeai să-mi spui și mie, atunci de ce-ai plecat fără să spui nimic?

Femeia îl privi drept în ochi. Își bătea joc de ea? Răspunsul era evident!

– Tu ai alte responsabilități. Familia ta...

– E a doua oară când aduci vorba despre familia mea, i-o tăie el.

– A venit timpul să le spunem lucrurilor pe nume! Nu poți să continui să zici că nu există. Locul tău nu e aici, lângă mine, ci alături de doamna Hoyt și de copii!

De data aceasta va fi constrâns să recunoască adevărul, își spuse Cathy. Însă liniștea se prelungea. O privi îndelung, serios, apoi zâmbi, se ridică și veni la ea s-o îmbrățișeze.

– Cathy, micuța mea Cathy. Melinda Hoyt nu e soția, ci cumnata mea. Cei doi băieți, Jonathan și Matthews, sunt nepoții mei.

În timp ce o mângâia afectuos pe păr, ea își sprijini capul pe pieptul lui gol. Avea ochii umeziți de lacrimi pe care el nu le vedea. Dumnezeule, cât de ușurată se simțea!

– Nu sunt însurat, Cathy. Am fost cândva, pentru o scurtă perioadă, dar nu mai sunt. N-am fost în viața mea bărbatul ideal, dar nu sunt nici la polul celălalt.

Tânăra femeie își ridică spre el ochii mari în care se citea o succesiune de emoții confuze. Răspunzând acestui apel mut, o mângâie cu degetele pe obraz.

– Știu, copilul este al meu. Nu ne așteptam nici tu nici eu la așa ceva, dar asta este situația. Îți promit că n-am să te abandonez. O să mai vorbim despre asta, o să ne mai gândim și o să luăm împreună o hotărâre.

Cathy simțea cum o cuprindea o bucurie imensă. Totuși, nu vroia să-l oblige să-și asume niște responsabilități de care mai târziu să-i pară rău.

– Nimic nu te obligă să rămâi. Aș înțelege foarte bine dacă...

– Nu, n-ai înțelege nimic, o întrerupse el.

Ea se pregătea să continue, când sună telefonul.

– Nu te mai gândi la asta. Du-te să răspunzi și eu am să pregătesc cafeaua.

Bărbatul se duse la bucătărie în vreme ce ea ridică receptorul.

Copleșită de emoție, nu se gândise o clipă la identitatea posibilului interlocutor. În clipa în care-i recunoscu glasul lui Chad, încercă un sentiment acut de vinovăție. Nu-l mai sunase de mai bine de două săptămâni!

– Salut Cat, ce mai faci?

– Alo... Ah, bună Chad! Eu... Eu sunt bine dar tu?

– Eram puțin neliniștit. Săptămâna trecută am așteptat un telefon de la tine. Cel puțin, n-ai necazuri?

– Nu... N-am necazuri. De ce-aș avea?

– Nu știu. Îmi închipui că ești foarte ocupată să te instalezi în Florida. Ai ceva noutăți?

– Mmmm... Nu... Nu prea.

– Vorbești cam nefiresc. Ești sigură că totul e bine?

Cathy râse stânjenită dar râsul ei sună fals.

– Nu-ți face griji, Chad, totul este bine, te asigur! Numai că, am fost foarte ocupată cu amenajarea apartamentului... și pe urmă, scriu mult. Doar pentru asta am plecat, nu-i așa?

– Dacă spui tu.

Femeia oftă.

– Ascultă, Chad, știu că ție ți se pare ridicolă nevoia mea de a fi singură dar...

– Ridicolă nu, dar inutilă. Puteai să scrii la fel de bine și la Baltimore. În felul ăsta, ai fi rămas lângă Brian. Cred că-ți simte lipsa.

– Așa crezi?

– Da, de ce? Nu te-a sunat?

Nu. Nu o sunase. Și asta n-o deranjase deloc. Dar preferă să nu-i spună nimic fratelui. În afară de interesul pentru politică, Brian nu-și manifestase niciodată entuziasmul față de ceva. Dacă nu era de acord cu brusca ei nevoie de singurătate, fără îndoială că i-ar fi trecut prin minte să-i dea un telefon ca să vadă ce mai făcea sau să-i spună că-i simțea lipsa. Dar n-o făcuse. Brian n-avea personalitatea lui Travis și nu se simțise niciodată atât de atrasă de el, cât de acesta din urmă. Comparându-i, imaginea lui Brian se estompase deja, ceea ce o tulbura un pic. Din fericire, Chad schimbase deja subiectul.

– Atunci, ești mulțumită că ai plecat din Baltimore și ești în sfârșit singură? Libertatea este așa cum ți-o închipuiai?

– Sunt mulțumită că am plecat, aveam nevoie de asta. Încă n-am avut timp să mă obișnuiesc cu libertatea dar până acum, sunt mulțumită de hotărârea pe care am luat-o.

– Ah! Te înțeleg, însă nu pot să nu fiu îngrijorat. Niciodată n-ai fost atât de departe de căminul tău, de familie, și nu vroiam să aud că ți s-a-ntâmplat ceva.

Cathy închise ochii și se așeză pe marginea sofalei. Ce-ar crede dacă ar ști adevărul? Ar fi șocat? Furios? Ar înțelege că surioara lui era însărcinată cu cineva despre care nu-i vorbise niciodată? Of, era clar că i se întâmplase ceva, ceva ce nu înțelegea nici ea. Atunci, cum putea să-l facă pe fratele ei să înțeleagă, să se justifice în fața lui?

– Nu-ți face griji, Chad. Sunt în stare să mă descurc singură.

Încercase să rostească vorbele acestea cu convingere , ca și când ar fi încercat să se convingă singură. Îi spusese aceleași cuvinte și lui Travis dar nu era convinsă de sinceritatea lor.

– Cu atât mai bine. Dar să nu uiți că poți să te întorci acasă când vrei.

– Nu voi uita, Chad.

– Bine. Trebuie s-o șterg. Trebuie să fac fotografii la o recepție la Washington și mă duc să-mi cumpăr niște filtre înainte de a ajunge acolo. Te las, ai grijă de tine, surioară!

– O să am grijă.

– Data viitoare e rândul tău să dai telefon.

– Îți promit. Pe curând.

Lăsând jos telefonul, zâmbetul i se risipi. Rămase pe loc, gânditoare, cu ochii încețoșați de lacrimi. Deodată, simți în mână un pahar... cu suc de portocale. Ridică ochii. Travis îmbrăcase o cămașă și se bărbierise.

– Bea-l, îi ordonă el făcând semn cu capul spre pahar.

Tânăra femeie bău câteva înghițituri în vreme ce el se așeză alături. Cathy rămânea tăcută, tulburată de discuția pe care o purtase cu Chad. În ciuda faptului că era curios, Travis n-o întrebă nimic și continuă discuția de unde o întrerupseseră.

– Ai vorbit cu cineva despre copil?

– Nu. Nu știe decât Elisabeth Harris.

– Ea cine e?

– Doctorița de la centrul medical pentru femei. Ea mi-a spus că sunt însărcinată.

– Tu nu bănuiai?

– Nici în ruptul capului.

Travis își aduse aminte de ceea ce citise în eseu. Erau atâtea lucruri pe care nu le înțelegea și care o făceau să se teamă.

– Înțeleg. Aseară, ai spus că nu vei avea copii. Te gândiseși să pui capăt sarcinii?

Putea să-i spună că vorbise așa din cauza furiei?

– Eu... Nu știu... răspunse, evaziv.

– Atunci, nu vrei copii?

– Nu mai știu. Nu mai știu nimic...

Clătină din cap cu disperare, agitându-și buclele brune. Ar îndrăzni să-i mărturisească faptul că, împreună cu sau fără el, își dorea copilul în ciuda îndoielilor și neclarităților care o frământau?

– Atunci, dacă nu știi, dacă nu ești sigură pe tine, nu face nimic, nu lua nici o hotărâre. Așteaptă să afli.

Simțind o încordare în cuvintele lui Travis, ridică ochii spre el.

– Tu... Tu ai vrea să am un copil?

Bărbatul deschise gura să răspundă imediat, se răzgândi, inspiră adânc și apoi spuse cumpătat:

– N-aș vrea să iei o hotărâre în grabă pe care ai putea s-o regreți mai târziu.

Elisabeth Harris avea dreptate: hotărârea îi aparținea numai ei. Cu toate acestea, nu putea să nu-l întrebe și pe Travis ce-ar fi vrut s-o vadă făcând. Cum el nu spunea nimic, își șterse lacrimile, oftă și îi întoarse spatele.

– Nu va fi ușor...

– Îmi închipui că un avort ar fi mai simplu. Asta ar rezolva toate problemele?

De ce mai insista?

– Travis, nu înțelegi. Nici avortul nu e o soluție facilă. E ceva cumplit! E o hotărâre pe care nu mi-ar plăcea s-o iau! La urma urmei, eu sunt cea care trebuie să găsească soluția cea mai bună.

– Dar nu știi ce să faci. Îți atrag atenția că mai sunt și alte posibilități.

– Da? Care?

– Ai putea să te căsătorești cu mine, de exemplu.

Câtava clipe, Cathy se întrebă dacă auzise bine. Dorința ei de a accepta imediat această inițiativă fu stăvilită de glasul încăpățânat al rațiunii. Cathy credea în iubire, afecțiune, în respectul reciproc și tandrețe. Fără aceste lucruri, mariajul era de neconceput. E drept, privirea lui Travis era blândă și liniștitoare, însă nu știa ceea ce gândea. Își ridică bărbia voluntară. Nu vroia s-o ia de soție din milă, pentru că avea datoria s-o facă, pentru că se simțea vinovat.

– Nu Travis. Nu se poate. Ar fi nedrept.

– Ei bine, am să rămân cu tine până vom găsi o soluție convenabilă.

– O soluție convenabilă... oftă Cathy. Poate că nu există așa ceva! Travis, nu văd cum ai putea să mă ajuți... N-ai nici un motiv să rămâi...

– Insist. Vreau să rămân.

– Aici? La mine?

– De ce nu? Ne cunoaștem destul de bine, în ciuda celor ce pari tu a crede. Nu trebuie să ne simțim stânjeniți.

Dintr-un punct de vedere, avea dreptate. Amintirea acelei nopți minunate de aprilie, cauza acestei încurcături în care se aflau, îi

reveni în memorie. Nu-i trezise el dorința, plăcerea? Nu descoperise în brațele lui adevărata unire a trupurilor și sufletelor? Astăzi, când se lupta cu îndoielile și incertitudinile, simțea nevoia să se cuibărească lângă el ca să uite de temerile care o chinuiau în căldura îmbrățișării lor. Dar dacă rămânea, asta nu însemna să-i complice și mai mult viața? Nu risca în felul acesta s-o facă să ia mai greu hotărârea?

Travis o privea atent, martor tăcut al frământărilor ei. Văzând-o că mai șovăia, hotărî să nu pună nimic la suflet, ba chiar să se amuze.

– Atunci, nu te teme. Aseară ne-am descurcat destul de bine, zâmbi el.

– Aseară, băuseși prea mult ca să mai reprezinți vreun pericol.

– Îți promit să nu mai beau și să nu te mai ating, dacă de asta ți-e teamă. În sfârșit, dacă nu te răzgândești.

– Știm amândoi ce bază se poate pune pe promisiunile tale!

– Bineînțeles, fiecare avem slăbiciunile noastre. Am să fac tot posibilul să nu te deranjez. Am de făcut câteva misiuni meteorologice de recunoaștere, plecând din Miami. Tu poți scrie, și în restul timpului, vom căuta împreună o soluție. E foarte important să încercăm.

– S-ar putea să dureze mult.

– Nu ducem lipsă de timp. Și pe urmă, mai ai varianta să te măriți cu mine.

Cathy închise ochii. N-avea dreptul să-i impună un asemenea sacrificiu, mai ales dacă n-o iubea...

Travis îi puse cu blândețe mâinile pe umeri.

– Ai încredere. Sunt sigur că ar putea merge... Dacă te hotărăști să păstrezi copilul doar pentru tine, voi rămâne lângă tine până la capăt, ca să te ajut.

Și după aceea? își spuse ea. Privindu-l în ochii verzi ca să caute răspunsurile care-i lipseau, ea bâlbâi:

– De ce ţii să rămâi?

– Pentru că tot ceea ce ţi se-ntâmplă mă priveşte şi pe mine, pentru că-mi fac griji pentru tine, răspunse el cu o voce mângâietoare.

Cedând emoţiei adânci care ameninţa s-o copleşească, femeia începu să tremure. Travis o cuprinse tandru în braţe şi o mângâie cu vorbe liniştitoare.

– Cathy, nu-ţi fie frică... N-ai de ce să te temi... Totul o să fie bine, ai să vezi...

Îi ridică bărbia ca să-i vadă faţa; buzele îi tremurau şi avea ochii plini de lacrimi.

– Nu plânge, te rog, murmură Travis sărutând-o uşor pe buze.

Curând, lacrimile lui Cathy se opriră şi se lăsă în seama braţelor lui. Gurile lor lipite de aceeaşi dorinţă topeau temerile care-i îndepărtaseră unul de celălalt. Se regăsiseră. Nu mai erau străinii de adineaori. Îmbrăţişarea bărbatului se strânse şi sărutul lui deveni mai intens, mai insistent. O clipă, Cathy se lăsă cuprinsă de plăcerea care renăştea în ea, plăcerea pe care doar el ştiuse să i-o dăruiască. Apoi i se făcu frică. Cu o mână hotărâtă, îl împinse. Remarcându-i imediat reticenţa, bărbatul se dezlipi de ea, privind-o în adâncul ochilor cu speranţa să găsească o explicaţie acestei schimbări bruşte de atutudine. Dar nu insistă.

– Am promis că n-am să te bruschez, dar n-am spus niciodată că n-am să te sărut, zâmbi el înţelegător.

Cathy zâmbi timid. Era atâta afecţiune în cuvintele lui încât simţea că renaşte o sclipire de speranţă.

– Cat? continuă el. Sun-o pe Elisabeth şi spune-i că nu te-ai hotărât încă.

– De acord.

Travis îi acoperi buzele cu un deget, oprind în felul acesta orice explicaţie suplimentară.

– Şi acum, destul cu vorba. La masă!

Capitolul 9

– Alo? Aș vrea să vorbesc cu domnișoara Catherine Donely, vă rog.

– Eu sunt.

– Bună ziua Catherine. Sunt Valerie Baner de la *Miami Magazine*.

– Da? întrebă Cathy, surprinsă, ridicându-se în picioare.

– Am în fața ochilor articolul pe care mi l-ai trimis săptămâna trecută. L-am citit și i l-am arătat și altui editor de la noi. Ne-a plăcut amândurora.

– Sunt... Sunt foarte bucuroasă...

– Am hotărât să cumpărăm drepturile de editare ca să-l publicăm. Remarcile tale referitoare la tranziția de la adolescență la vârsta maturității sunt foarte pertinente și, într-un oraș populat mai ales cu persoane în vârstă, textul tău va aduce un punct de vedere înviorător asupra tinereții și a fenomenului de maturizare psiho-afectiv.

– Mulțumesc, murmură umil Cathy pe care complimentul n-o lăsa deloc indiferentă.

– Încă nu sunt sigură asupre datei când va apărea. Fără îndoială că va fi posibil să-l inserăm în numărul din luna octombrie. Ți-ar conveni?

Lui Cathy nu-i venea să creadă. I se cerea părerea, era tratată cu toată seriozitatea, asemenea unei profesioniste!

– N-am de făcut nici o obiecțiune. În octombrie ar fi perfect.

– Perfect. Vom încerca să-ți trimitem un cec înainte de sfârșitul săptămânii. Ai experiența acestui tip de articole pornind de la observațiile personale?

– Nu. Eu scriu în primul rând poezii. Chiar acum pregătesc o culegere de versuri.

– Ah, ai ambiții literare!

– Vreau să spun că... începu Cathy, intrigată de tonul amuzat al interlocutoarei.

– Să nu mă-nțelegi greșit. Nu trec nimic cu vederea. Dacă vrei să reușești, trebuie să perseverezi. Dar între noi fie vorba, ai un dar pentru eseuri, un talent de reflexie și analiză care ar fi păcat să nu fie cultivat. Ce altceva ai mai scris?

– Tocmai am terminat un articol despre maternitate. Trebuie să apară în buletinul unui centru medical pentru femei.

– Uite ceva interesant... Ești mamă?

– Nu... în sfârșit, nu încă. Problema mă interesează pentru că nu sunt sigură că sunt suficient de matură, că mă cunosc destul de bine ca să pot avea copii.

Urmă o tăcere prelungită. Cathy își ridică sprâncenele; vorbise prea mult?

– Mi-ai dat o idee, reluă până la urmă Valerie. Dacă ziarul acceptă să mă lase să public o serie de articole despre femei, ai vrea să continui să scrii pentru mine – bineînțeles cu condiția să nu te deranjeze, dacă ai altceva de făcut?

– Oh, nu m-ar deranja. Aș fi foarte bucuroasă să lucrez pentru tine dacă într-adevăr crezi că sunt capabilă s-o fac.

– În privința aceasta n-am nici o îndoială. Nu vrei să mâncăm la prânz împreună? Am putea să stăm de vorbă liniștite.

Cele două femei stabiliră ora și locul întâlnirii și Cathy puse receptorul jos nevenindu-i să creadă ce se-ntâmplase. În mai puțin de două săptămâni plasase două articole! Talentul ei de scriitoare era recunoscut de către profesioniști! În entuziasmul care o cuprinsese, ar fi vrut să le spună vestea tuturor, lui Chad, lui Travis... Curios, nu se gândi nici o clipă la Brian.

Ce-o să creadă Travis când îi va povesti despre discuția cu Valerie? Degeaba încerca să-și închipuie reacția lui; era atât de imprevizibil! Uneori era tandru și atent, alteori dintr-o dată, nerăbdător. Renunțase să mai încerce să-i înțeleagă schimbările de dispoziție. Dar oricum, ținea să sărbătorească succesul împreună cu el – cu atât mai mult cu cât și el avea aportul lui la realizarea aceasta.

Îi venea greu să lucreze sistematic. Scria puțin și restul zilei și-l petrecea visând sau citind. În plus, cu oboseala datorată stării sale, acum trebuia să-și facă siesta după-amiaza. Travis se dovedise foarte ferm, obligând-o să adopte un program de lucru regulat – trei ore dimineața și alte trei după-amiaza. Îi declarase fără ocolișuri că nu va deveni niciodată o scriitoare adevărată dacă nu se apuca serios de lucru. Dacă era revoltată din cauza atitudinii acesteia dictatoriale, era totuși flatată de interesul pe care-l dovedea Travis pentru vocația ei. Când Elisabeth Harris îi acceptase primul eseu, își manifestase spontan bucuria strângând-o în brațe și sărutând-o cu înflăcărare.

În ciuda relației lor ciudate și contradictorii, Cathy se obișnuise repede cu prezența lui Travis la ea. Atunci când lipsea din cauza misiunilor lui de recunoaștere, se simțea singură și melancolică.

Din partea lui, Travis o supraveghea cu atenția unui părinte grijuliu, obligând-o să mănânce aproape la oră fixă, ca și cum n-ar

fi fost în stare să aibă grijă de ea însăși. Acest lucru o exaspera pe Cathy care nu mai suporta să fie tratată ca un copil. În ciuda accceselor de răzvrătire, trebuia totuși să recunoască faptul că prezența lui Travis o liniștea. Se bucura la gândul că relația lor putea să evolueze favorabil.

O dată cu trecerea timpului, Travis se bucura că adolescenta întârziată devenea femeie. Observa cu satisfacție evoluția și dezvoltarea personalității ei. Dacă exuberanța naivă a lui Cathy îl irita uneori, îi aprecia energia, imaginația și remarcile care aveau darul de a-l pune pe gânduri.

– Am învățat un lucru în viață. Dacă trăiești cu capul în nori, poți să te rănești singur sau să-i rănești pe ceilalți.

– Of, Travis! suspină ea, vorbești ca Brian. Trăiți amândoi într-un fel de tunel. Vă petreceți viața așteptându-vă să se întâmple ce e mai rău, și asta vă împiedică să vedeți că viața poate să aibă ceva miraculos în ea!

– Tu nu știi nimic despre viață, mormăi el. Vorbești la fel ca micul Prinț pe care-l iubești atât de mult! Praful de stele te orbește!

– Nu vezi lucrurile mai limpede dacă bagi capul în nisip. Poate că nu e mare diferență între visurile mele și reacțiile tale de fugă.

– Oh! Și de ce mă rog crezi că fug?

– Nu știu. De partea aceea a trecutului tău care îți chinuie nopțile.

Perspicacitatea ei îl lăsă fără răspuns.

Așa cum conveniseră, o sunase pe Elisabeth Harris dar se mulțumise să-i spună doar că Travis trecuse pe la ea.

Conștient că hotărârea referitoare la copil trebuia să vină de la ea, Travis evita subiectul temându-se să n-o influențeze. Spera ca viitoarea mamă să-și dea seama cât de mult îl afecta și pe el această decizie, dar prefera să nu spună nimic. Nu știa cum putea s-o ajute, însă avea nevoie să rămână alături de ea. Erau irevocabil legați unul

de celălalt. Dacă rămânea, legătura era întreținută în continuare și poate ar fi devenit solidă și permanentă. S-ar fi căsătorit cu ea imediat ca s-o facă să devină a lui și să păstreze copilul. Însă ea îl refuzase și nu avea altceva de făcut decât să aștepte.

Își respectase promisiunea și dormea în fiecare noapte platonic lângă ea, în patul mare, care părea că se îngustează pe măsură ce timpul trecea. Insista să se culce prima și rămânea în salon până când ea adormea profund. Atunci, se ducea la rândul lui în cameră, se dezbrăca și se strecura discret sub cuvertură.

Rămânea câteva minute să savureze căldura parfumată a trupului ei înainte de a se culca cât mai aproape de marginea patului, ca să respecte pactul pe care-l făcuseră. Totuși, în fiecare dimineață, se trezea în zori de zi ca s-o găsească întotdeauna cuibărită pe umărul lui sau lipită de el. În fiecare dimineață, trebuia să se ridice și să se ducă să facă un duș rece ca să-și stăpânească dorința pe care i-o stârnea apropierea ei.

Această convenție îi provoca lui Cathy reacții contradictorii. Cum el își respecta promisiunea, acum îi acorda toată încrederea fără nici o restricție. Însă femeia ajunsese la convingerea că îi era indiferentă, că n-o mai dorea și acest lucru o întrista. Dacă el ar fi știut ce credea partenera lui, s-ar fi grăbit – indiferent de promisiunea făcută – să risipească această neînțelegere care îl făcea să sufere.

Pe Cathy o chinuia o altă îndoială; nu-și dădea seama dacă Travis încerca pentru ea o afecțiune adevărată sau rămânea doar pentru că se simțea răspunzător pentru starea în care ajunsese. Niciodată nu venea vorba despre sarcină. Fiecare se gândea în sinea lui la acest lucru. Cathy accepta liniștită transformările pe care le suferea trupul său și evita cu grijă să se gândească la un viitor prea îndepărtat. În ciuda prezenței liniștitoare a lui Travis, era frământată de uimire, bucurie și teamă. Din partea lui, Travis nu putea să

nu se gândească la faptul că grăbind-o să intre în lumea adulților, îl luase ceea ce-i mai rămăsese din inocență, lăsând-o neajutorată și profund rănită. Dacă femeia se îndoia de capacitatea ei de a fi mamă, și el se întreba ce fel de tată ar fi putut să fie. Într-un moment de furie, tatăl lui îi spusese că nepoții îl vor răzbuna. Atunci avea optsprezece ani și nu se gândea deloc la copii, dar astăzi situația era cu totul alta și își punea serios întrebarea. Dacă era atât de greu să fii tată, nu era mai bine să renunțe? Cu toate acestea, gândul că tânăra femeie ar fi putut să aleagă avortul îl făcea să i se oprească inima în loc.

Încă se mai aștepta să se întoarcă împotriva lui, să-l insulte, să-l acuze și să-i declare furioasă că va pune capăt sarcinii, ca să termine cu toate problemele o dată pentru totdeauna. Însă ea nu manifesta nici cel mai mic semn de ranchiună. Această încredere liniștită îl făcea să se simtă și mai vinovat. Într-o zi, după masa de prânz, nu se mai putu abține.

– Nu-mi porți pică niciodată? o atacă el.

– Niciodată. Ba da, atunci când mă obligi să beau lapte și nu-mi dai voie să beau cafea.

– Te rog, lasă glumele, nu e timpul de așa ceva acum!

– Dar de ce-ar trebui să-ți port pică? îl întrebă încercând să rămână serioasă.

– Pentru ceea ce ți-am făcut.

Neînțelegându-i suferința cumplită și nevoia de a fi iertat, ea ridică imperceptibil din umeri.

– Dar nu mi-ai făcut nimic.

– Și copilul? Sarcina?

Îl privi tandru cu ochii ei negri și frumoși.

– Travis, am făcut-o împreună.

– Atunci, de ce nu te măriți cu mine? În felul acesta, am împărți responsabilitățile.

Femeia îi privi îndelung chipul, ca și cum ar fi vrut să descifreze un mesaj ascuns. Preț de o secundă, Travis avu impresia că în pupilele ei vede sclipind o licărire de speranță. Dar scânteia dispăru imediat ca să lase loc lacrimilor.

– Nu, declară ea hotărât.

Clătină din cap și ieși din cameră repetând cu un glas ascuțit:

– Nu, nu și nu!

Se pregătea s-o urmeze dar se răzgândi, spunându-și că era mai prudent s-o aștepte să se calmeze.

După câteva minute bune, apăru din nou, dreaptă și demnă, cu ochii încă umflați de plâns. Dar nu spuse nimic. Se așeză din nou la masa de scris, reciti ultimile pagini dactilografiate, făcu corecturile, apoi luă un notes și începu să noteze febril gânduri noi. Liniștea din încăpere era apăsătoare, aproape palpabilă. Nemaiputând să suporte tensiunea, Travis se ridică și se duse lângă ea.

– Îmi spui și mie de ce nu vrei să te măriți cu mine?

Tulburată în concentrarea ei, Cathy tresări, se întoarse spre el și oftă obosită.

– Pentru că nu vrei altceva decât să-mi faci un serviciu din cauza copilului și pentru că nu mă iubești.

– Dar încerc să te ajut!

– Atunci, încetează să mai fii amabil. Dacă ne căsătorim, într-un an n-o să ne mai suportăm unul pe celălalt și în doi ani am fi divorțați. Vreau am un motiv serios ca să mă mărit.

– Dar aștepți un copil de la mine! Nu e o motivație suficientă?

Ea neagă clătinând din cap.

– Sunt atâția oameni care nu trebuie să fie căsătoriți ca să crească un copil. Un prim exemplu este tatăl meu.

– Nu se poate face comparație.

Cathy ridică bărbia sfidătoare. O sclipire de încăpățânare lucea în privirea ei.

– Dacă trebuie, sunt capabilă să cresc singură acest copil.

– Asta înseamnă că te-ai hotărât să-l păstrezi? o întrebă mai liniștit.

Învinsă, Cathy lăsă umerii să-i cadă și ridică spre el ochii plini de lacrimi în care se amestecau sfidarea și confuzia.

– Nu Nu știu... bâlbâi până la urmă.

Travis mormăi ceva cu o jumătate de gură, își luă haina și ieși din apartament fără nici un comentariu. Aveau amândoi nevoie de singurătate ca să-și limpezească gândurile.

Rămasă singură, Cathy izbucni în lacrimi. În realitate, amândoi aveau nevoie de o mângâiere, de o consolare, de un ajutor moral – dar le era teamă să recunoască. Uneori, instinctul prelua inițiativa și se ajutau reciproc. În aceste clipe, îndoielile se risipeau, lăsând locul unei stări de confort.

Într-o noapte, de exemplu, Cathy se trezise cu niște dureri violente. Contracțiile erau mai puternice ca de obicei. După ce așteptase zadarnic să treacă de la sine, se ridicase să se ducă la baie. Acolo, se spălase cu apă rece pe față, după care se tamponase cu un prosop moale în speranța că se va simți mai bine după aceea. Crampele și greața începeau să treacă în clipa în care cineva bătu în ușa de la baie.

– Cat?

– Da?

– Te simți rău?

– Nu... Mi-e bine...

Urmă o tăcere îndelungată.

– Ești sigură?

Cathy inspiră profund încercând să-și regăsească stăpânirea de sine, închise apa rece și, cu o mână pe burtă, ieși din baie. Silueta impozantă a lui Travis o aștepta în semi-obscuritate.

– Nu-i nimic, spuse ea cu o voce care se vroia detașată. O simplă criză de contracții.

Cu o mână o mângâie cu blândețe pe obraz și cu cealaltă o atinse pe pântecul care o durea.

– Te mai doare?

Cathy zâmbi, impresionată de neliniștea care răzbătea din cuvintele lui.

– Nu, a trecut.

– Ar trebui să te duci să te vadă un doctor.

– Nu merită osteneala... Este ceva normal. Acum mi-a trecut...

Strecurându-și degetele printre buclele ei, bărbatul o trase spre el în timp ce ce mâna cealaltă descria cercuri pe pântecul femeii. Simțind cum îi dispărea durerea, parcă luată cu mâna, Cathy îi zâmbi și, ridicându-și ochii spre el, spuse:

– Nu sunt un un crocodil, să plâng cu lacrimi prefăcute.

Travis zâmbi la rândul lui, o sărută pe frunte și o sfătui să se ducă să se culce. Ea încuviință clătinând din cap, se dezlipi de el și porni spre cameră, fericită.

În ciuda problemelor pe care le punea relația lor neclară, prezența permanentă a lui Cathy avea asupra lui un efect benefic, câtă vreme coșmarurile încetaseră să-i mai chinuie nopțile. Se mai întâmplase o singură dată. Cathy se trezise la primele semne de agitație și, mângâindu-l pe frunte, îi vorbise cu glas blând, liniștitor. Panica se risipise imediat și adormise la loc.

În dimineața următoare se hotărî să-l întrebe din nou despre visurile lui. Nefiresc, părea preocupat și nu o întrebase cum se mai simte în momentul în care ea întrase în bucătăria unde el pregătea micul dejun ca de obicei.

– Travis?

– Mmmm.

– Cine este Mitch?

Fără să se întrerupă și fără să se uite la ea, îi răspunse încet de tot:

– Fratele meu... A murit.

– Bărbatul Melindei?

– Da.

Răspunsurile lui monosilabice arătau că nu vroia să vorbească, însă Cathy nu se descurajă pentru atâta lucru.

– Cum a murit?

– Într-un accident de avion.

– Erai cu el?

El așeză farfuriile pe masă, aparent amuzat.

– Cat, nu vreau să vorbim despre asta. Te rog, nu insista.

Trebuia totuși să știe. Inspiră adânc și repetă cu o voce blândă:

– Erai cu el?

– Cathy... replică el amenințător.

Nu putea să se elibereze de teroarea care-l apăsa decât destăinuindu-se cuiva. Curajoasă, Cathy îi înfruntă furia vrând să-l ajute.

– Erai cu el, spuse femeia din nou, și mai blând.

Bărbatul mormăi o înjurătură trăgând un pumn în masă și strigă, exasperat:

– Da, eram cu el. Eu pilotam avionul. Am fost nevoit să fac o aterizare forțată și am lovit o clădire. Motorul a luat foc. Am ieșit să caut ajutor iar Mitch a rămas prizonier pe locul lui.

– Travis...

– Pentru că vrei să știi tot, lasă-mă să termin! Motorul a explodat și Mitch a murit în flăcări! L-am văzut murind și n-am putut face nimic. A murit din vina mea. Asta visez noaptea!

Cathy îl lăsă să țipe până la capăt. Știa că aceste sentimente atât de mult timp ascunse în suflet nu se puteau exterioriza decât violent. Se simțea răspunzător pentru ceea ce se-ntâmplase, dar ea îl știa nevinovat. Travis, cel pe care-l cunoștea nu-i abandona pe cei care aveau nevoie de el.

– Dar, nu e vina ta. N-ai putut...

– E vina mea! Nu înțelegi că n-ar fi trebuită să-l las singur?

Tânăra femeie suferea văzându-i disperarea. Dacă n-ar fi fost atât de furios, atât de încordat, l-ar fi luat în brațe ca să-i împărtășească suferința.

– Travis, am văzut-o pe Melinda. Ea pare să nu te considere vinovat pentru ceea ce s-a petrecut.

Bărbatul oftă din adâncul sufletului și închise ochii.

– Nu... Melinda... Melinda înțelege tot... Poate chiar mai bine ca mine...

– Și restul familiei?

Travis deschise ochii însă privirea lui era goală.

– Nu știu ce spun ceilalți, spuse obosit. Sunt patru ani de când n-am mai trecut pe acasă.

În timp ce Cathy rămăsese mută de uimire, Travis ieși din starea de transă care pusese stăpânitre pe el. O examină cu atenție, remarcând schimbările fizice datorate stării în care se afla.

– Dumnezeule! gemu el în sfârșit.

Îi întoarse spatele, se duse să-și ia haina, carnetele de bord și cheile.

– Travis... Travis...

El nu-i acordă nici o atenție și se duse spre ușă, mormăind:

– Tata mi-a repetat de atâtea ori că sunt rău, că sunt complet iresponsabil... Poate avea dreptate. Încep să cred că nu sunt în stare să mă gândesc la alții, să țin la ei...

– Dar Travis, nu-i adevărat! protestă Cathy.

Bărbatul se opri dintr-o dată și o privi furios.

– Ce știi tu despre asta? Din câte pot să constat, nu ți-am făcut un mare bine!

Ieși trântind ușa, lăsând-o pradă disperării, cu ochii ațintiți asupra clanței. Cathy suferea din cauza impresiei proaste pe care el

o avea despre sine însuși, și nu credea că familia nu putea să-l ierte. De ce plecase? Se mai întorcea? Învinsă, se întoarse în bucătărie. Pe masă erau puse farfuriile pentru micul dejun. Ouăle și pâinea prăjită se răciseră. Dar numai foame nu-i era. Se așeză pe un scaun și începu să plângă.

În seara următoare, masa din salon era din nou pregătită pentru două persoană. Cathy se gândise îndelung la relația lor stranie. Era convinsă că Travis se va întoarce și, de data asta îi va mărturisi cât de mult ținea la el. Cum să nu-l iubească după tot ceea ce făcuse pentru ea? Trebuise să ajungă să se teamă că o să-l piardă pentru totdeauna, ca să ia o asemenea hotărâre.

În timp ce mâncarea pregătită cu atâta dragoste și speranță era pe plită, la foc mic, tânăra femeie se duse să se schimbe, să se pieptene și să se aranjeze ca să-l primească pe Travis. După o oră, când începuse să-și piardă speranța, un ciocănit la ușă o făcu să tresară. Palpitând, deschise ușa. Travis părea epuizat. Ochii lui verzi băteau acum în cenușiu. Nu se mai răsese de când plecase.

Nou-venitul o examină cu atenție. Rochia drăguță, machiajul delicat, buzele rujate și părul tapat îl surprinseră. Se schimbase ceva în ea; remarca un calm, o liniște și o forță neobișnuite.

Tânăra femeie se dădu la o parte ca să-l lase să intre, iar el scoase de la spate un buchet mare de trandafiri. Gestul lui era înduioșător de stângaci și timid.

– Cât de frumoși sunt! exclamă Cathy, cu ochii sclipindu-i, înainte de a-și cufunda nasul în florile parfumate.

El închise ușa și o examină din nou.

– Te... pregătești să ieși undeva?

– Nu, zâmbi ea. Te așteptam.

– De unde știai c-am să mă-ntorc?

– Speram.

– Și te-ai îmbrăcat așa pentru mine? Nu știam că merit atâta considerație.

– Trebuie să sărbătorim ceva. Am plasat un al doilea articol și fără îndoială că editoarea o să-mi mai comande și altele.

El nu răspunse imediat. Privind de jur-împrejur, remarcă masa pregătită pentru cină și zâmbi:

– Sunt gata într-un sfert de oră, spuse el îndreptându-se spre baie.

Când se întoarse, spălat, ras și îmbrăcat curat, gazda pusese deja florile într-o glastră. Un platou aburind trona pe masă.

– Cathy, vroiam...

– Nu-mi explica nimic, înțeleg. Mi-am făcut griji noaptea trecută, însă m-am gândit că aveai nevoie să fii un timp singur.

– Cine știe? comentă el evaziv.

– Ce-ar fi să cinăm?

– Excelentă idee.

– Bine, mă duc să aduc pâinea.

Femeia porni în direcția bucătăriei însă el o interpelă:

– Cat?

Ea se opri și se întoarse.

– Pentru articolul tău... Îmi face foarte mare plăcere.

Impresionată de sinceritatea lui, Cathy râse fericită.

– E într-o oarecare măsură și meritul tău.

– Mă îndoiesc. În orice caz, meriți un cadou.

– Mi l-ai dat deja, amintește-ți, florile.

– Nu. Buchetul a fost pentru a-mi cere scuze, dar m-am gândit că mâine, ai putea să vii cu mine să privești norii de aproape.

Cathy se împurpură. O bucurie imensă îi strălucea în ochi. În clipa aceea, era extraordinar de frumoasă.

– Te tentează așa ceva?

– Oh, Travis! Ar fi minunat!

Capitolul 10

Avionul Cessna 150 zbura la mică înălțime. Sub ei, oceanul se unduia, presărat cu vase de toate felurile. Deasupra lor se întindea cerul limpede. Între cele două niveluri, la înălțimea aparatului, nori rotunzi și pufoși, așa cum și-i imagina Cathy. Erau atât de aproape încât puteai să-i atingi cu mâna. Zgomotul motorului îi acoperea exclamațiile de încântare, făcând inutilă orice conversație, dar expresia de bucurie care i se citea pe față, obrajii îmbujorați de încântare și palmele ușoare pe care i le mai dădea lui Travis din când în când pe brat ca să-i atragă atenția la ceva, erau suficient de elocvente în privința trăirilor ei.

Atenția lui Travis era împărțită între entuziasmul copilăresc al lui Cathy, instrucțiunile de zbor pe care le primea prin căști și emoția pe care o trăia în compania tinerei femei care era prima persoană împreună cu care zbura, după accidentul cu Mitch. Când îi propusese plimbarea aceasta cu o seară înainte, fusese la fel de surprins ca ea. Cuvintele îi veniseră din inimă, înainte de a se gândi ce însemnau. Imediat după aceea, începuse să se teamă. Dacă se întâmpla ceva? Dacă era din nou obligat să aterizeze forțat ca să evite o catastrofă?

Dar era acolo, cu ea, îi împărtășea entuziasmul, retrăia euforia primelor lui zboruri. Undeva, în adâncul sufletului, se năștea gândul unei posibile împăcări cu tatăl lui, la Boston.

Acționând manșa, pilotul schimbă direcția. Cathy își puse mâna pe burtă și se întrebă o clipă dacă n-avea rău de înălțime. Însă privirea sclipind de fericire pe care i-o adresă pilotului avu darul să-l liniștească imediat.

Era încântată. Pe de o parte se afla în sfârșit în mijlocul norilor care îi plăceau atât de mult. Pe de altă parte, aparatul fiind minuscul, avea impresia că plutea pe aerul care devenise palpabil. Însă în primul rând... în primul rând, trăia această experiență alături de Travis!

Strania lor relație nu fusese întotdeauna foarte cordială și era destul de lipsită de căldură. În unele momente, păreau să se apropie, să stabilească o legătură, însă împrejurările care făcuseră să ajungă împreună făceau ca între ei să existe o barieră greu de depășit.

Cina din seara dinainte și excursia din timpul zilei erau primele activități care n-aveau nici o legătură cu sarcina și problemele pe care le implica aceasta pentru amândoi. În sfârșit erau împreună, în mod serios. Dacă se bucura să fie în mijlocul norilor, știa că o plimbare pe jos i-ar fi făcut aceeași plăcere cu condiția de a fi cu el.

În timp ce zburau pe deasupra Miamiului, Travis striga ca să-i atragă atenția asupra diferitelor locuri din oraș, însă zgomotul îi acoperea glasul. Cathy începu să gesticuleze și el se neliniști.

– Ce este? Te simți bine? zbieră bărbatul.

– Daaa! țipă femeia la rândul ei. Dar trebuie să coborâm... Picnicul...

Travis încuviință clătinând din cap și își concentră toată atenția asupra comenzilor. Îndreptă aparatul spre nord și după câteva minute aterizâ pe un câmp, lângă o rezervație de indieni. Opri motorul, își scoase casca de pilot și se întoarse spre însoțitoarea sa.

– A fost minunat, exclamă ea, zâmbitoare. Îți mulțumesc! A fost un cadou superb!

Fără să mai stea pe gânduri, se aplecă spre el și îl sărută o clipă pe buze. Surprinși amândoi, se uitară câteva clipe unul la altul apoi Cathy, stânjenită de propria spontaneitate, lăsă ochii în jos.

– Haide să mâncăm! puse el capăt stânjenelii.

Părăsi locul pilotului și o ajută să iasă din carlingă, apoi luă coșul cu provizii și pătura adusă pentru picnic. Se instalară pe iarbă în mijlocul drumului, între avion și o cabană în ruină. Era cald și bine și Cathy își regăsi bună-dispoziția în timp ce Travis întindea pătura pe jos. Ea îngenunche și începu să scoată mâncarea din coș, zâmbind liniștită. Bărbatul nu mai știa ce să facă și se simțea în plus.

– Poate ți se pare stupidă ideea asta cu picnicul, dar de atâta vreme n-am mai avut ocazia!

– Nu mi se pare deloc stupidă... dar nu am nici un pic de experiență în lucruri de felul ăsta și nu știu ce te aștepți de la mine.

Se așeză lângă ea și tânăra femeie își dădu pe spate buclele rebele.

– E foarte simplu. E de ajuns să te bucuri de soare, să mănânci și să ai mare grijă la furnici.

Travis râse din toată inima.

– Nu cred să fie furnici pe aici. În schimb, dacă ar începe să plouă, am fi invadați de țânțari.

– Doar nu crezi că va ploua chiar în ziua picnicului nostru! E absolut interzis!

Travis zâmbi înțelegător și se întinse pe pătură. Avea motive să fie puțin neliniștit, dar prefera să nu-i spună nimic lui Cathy. Cunoștințele lui în materie de meteorologie îl avertizau că exista riscul unor averse violente. Dar spera să se întoarcă la Miami înainte de a începe furtuna.

Cathy pregătise sandvișuri, salată și mai multe feluri de brânzeturi și fructe. Aveau bere rece pentru Travis și limonadă pentru ea.

Dejunară liniștiți în timp ce ea îi punea întrebări despre munca lui și despre începuturile carierei lui de pilot. Toate acestea îi atingeau trecutul dureros al lui Travis, însă el răspundea calm, fără reticențe.

– Unde te-ai născut? îl întrebă Cathy.

– La Boston.

– Ai crescut pe vreun vas?

El zâmbi, amuzat.

– Casa în care am copilărit era un pic mai spațioasă decât ce-ai văzut tu.

Cathy n-avea nici o îndoială că provenea dintr-o familie înstărită. Ce-ar fi zis dac-ar fi aflat că pământurile familiei Hoyt acopereau o bună parte a statului Massatchusetts?

Ar fi vrut să-l mai întrebe despre fratele lui dar nu îndrăzni. Subiectul era prea delicat. Ar fi vrut totuși să-i spună că, dacă și-ar asculta inima, ar înțelege că, în ciuda deceptiilor și a rănilor trecutului, familia nu putea decât să-l iubească și să-l ierte.

După ce mâncară, strânseră împreună vesela picnicului. Travis se așeză pe spate, cu mâinile sub cap și Cathy începu să exploreze împrejurimile, atentă la cântecul păsărelelor, inspirând aerul cald și umed, mirosul verde de chiparos. În sfârșit, oftând satisfăcută, se întoarse să se așeze pe pătură, scoase un notes și începu să scrie.

Travis stătea nemișcat, bucurându-se de căldura soarelui care-i mângâia fața. De multă vreme nu mai lenevise în mijlocul naturii, profitând de timpul frumos. Deschizând ochii pe jumătate, o zări pe Cathy, așezată lângă el. Avea privirea pierdută în depărtare și rontăia gânditoare capătul creionului. Pentru o clipă, i se trezi din nou încrederea în viață, puterea de a înțelege și ierta, de a se adapta la o realitate crudă, ivită pe neașteptate. De ce-i dădea femeia voie să rămână lângă ea? Uneori se aștepta s-o vadă răzvrătindu-se împotriva brutalității lui, să-l alunge cu problemele și coșmarurile lui. Dar ea nu făcea așa și se arăta totdeauna răbdătoare și

înțelegătoare. Merita oare atâta generozitate? Va ști într-o bună zi să-i explice că nesiguranța îl împiedica să-și exprime sentimentele așa cum vroia?

O briză ușoară îi ciufuli buclele lui Cathy. Instinctiv, Travis întinse mâna și își strecură degetele în părul ei în dezordine. Cathy nu fu deloc surprinsă. Zâmbind, se întoarse spre el privindu-i cu blândețe chipul relaxat.

– Credeam că dormi, murmură femeia punând deoparte creionul și notesul.

Încet dar hotărât, Travis o trase spre el. În ciuda unei ușoare uimiri, femeia nu opuse rezistență. Curând, cele două chipuri erau la câțiva centimetri unul de celălalt.

– Despre ce scrii? o întrebă cu o voce gravă și senzuală.

– Despre... Despre nimic anume. Îmi notam pur și simplu niște idei.

O mângâie cu blândețe pe cap, trezind în ea o plăcută senzație de letargie.

– Încă o poezie despre nori?

– Nu, șopti ea, fascinată de apropierea lui.

Avea s-o sărute? Ah, cât își dorea acest lucru! Mâna lui o mângâie pe ceafă, pe umeri, pe spate. Degetele lui experte i se strecurară pe sub tricou, ca să se oprească pe pielea goală a mijlocului. Cathy se lipi de pieptul lui. Speranța că ținea la ea renăștea încet. Totuși, liniștea stranie o stânjenea puțin.

– Dacă-ți mai e foame, mai sunt sandvișuri și fructe, murmură tânăra femeie ca să spună ceva.

–Șșșt! Nu mi-e foame nici de sandviș nici de fructe. De tine mi-e foame!

Îi cuprinse fața în palme. Buzele lor se uniră, o dată cu răsuflările. Sufocată de acest sărut, Cathy închise ochii, lăsând un vârtej plăcut s-o cuprindă. Dorința sporindu-i, se trezi vrând să

renunțe la bizara lor promisiune de castitate. Nu-i aparținuse mereu lui și doar lui? Sărutul deveni mai profund, mai pasional dar și mai tandru, ca și cum buzele mute ar fi vrut să exprime prin atingere tot ceea ce inimile lor ascundeau ca pe niște comori secrete.

Deodată, un bubuit surd de tunet se auzi undeva, spre est. Travis nu-și dădu seama dar Cathy se încordase instinctiv, atentă la ce se auzise.

– Travis... rosti ea gâfâind, în timp ce bărbatul încerca în zadar să pună din nou stăpânire pe buzele ei.

Se depărtă puțin de ea și o întrebă din privirea verde-cenușie, devenită neliniștită. Răsună un nou tunet și cerul se acoperi imediat. Cathy începu să tremure ca o frunză. Revenit brutal la realitate, bărbatul se ridică într-un cot și se uită de jur-împrejur. Începeau să cadă picături mari de ploaie. Atmosfera era apăsătoare și umedă.

Travis se ridică dintr-un salt, trăgând-o și pe Cathy. Strânse repede pătura și își făcu repede socoteala. Nu putea să decoleze pe ploaie de pe acest teren, nepotrivit pentru așa ceva. Cu fiecare clipă, ploia devenea mai violentă. Cât despre Cathy, palidă ca o moartă, era împietrită de spaimă. El trebuia să fugă la avion și să ia legătura prin radio cu turnul de control.

– Ascultă, îi spuse el punându-i cuvertura în brațe, trebuie să te părăsesc pentru o clipă. Du-te să te adăpostești în cabană și așteaptă-mă.

Un tunet răsună în apropiere și ploaia deveni și mai violentă. Paralizată, Cathy rămânea nemișcată, cu ochii mari, strângând cu putere pătura în brațe. Hainele îi erau deja ude și se lipeau de ea. Văzând-o atât de speriată, Travis o luă de umeri și o întoarse înspre direcția cabanei.

– Hai, du-te! îi ordonă. O să fie și mai rău.

Ea se clătină câțiva pași pe picioarele nesigure apoi o luă la fugă spre adăpostul providențial. Travis o urmări câteva clipe apoi se

precipită spre avion. Ploua cu găleata, picăturile formând o perdea cenușie care stânjenea vizibilitatea. În fugă, bărbatul se împiedica de pietre, de bucăți de lemn de pe jos dar continua cu îndârjire.

În sfârșit, ajunse la aparat, urcă la bord, porni motoarele și duse aparatul până la vreo cincizeci de metri de cabana în ruină. Turnul de control îi comunică ultimele informații referitoare la traseele aeriene și lista punctelor de aterizare posibile în regiunea Miami. Aveau să-i mai dea informații în funcție de direcția pe care o va lua furtuna. Făcu un rond ca să întoarcă avionul și să-l pună pe poziția de plecare și opri motoarele înainte de a porni în pas avântat către cabană. Când ajunse acolo, era ud până la piele.

– Cathy! o strigă intrând în adăpost.

O căută cu privirea dar n-o văzu.

– Cathy! repetă, neliniștit.

Un tunet violent sfâșie aerul. Un țipăt sugrumat venit din interior îl făcu s-o repereze și să se ducă spre ea. O găsi lipită într-o nișă din zid, buimăcită și tremurând, strângând pătura în brațe. Părul, șiroind de apă îi cădea pe ochi. Când o strigă a treia oară, se întoarse spre el albă ca varul cu ochii larg deschiși, dar care nevăzând nimic. Travis simți că i se strânge inima. Părea o fetiță abandonată, pradă unei panici de nedescris. Încet, se apropie de ea murmurându-i cuvinte care s-o îmbărbăteze. Îi luă pătura din mâini, i-o puse pe umeri și o cuprinse în brațe.

– Sunt aici, draga mea, n-am să te mai abandonez niciodată, îi șopti la ureche.

Rămaseră acolo mai bine de o oră, așteptând să treacă furtuna. Travis o legăna în brațe strângând-o la piept ca s-o liniștească până când, epuizată, încetă să mai tremure. Când ploaia se opri, o conduse la avion, o instală pe locul din dreapta și el trecu la comenzi. Curând, zburau spre Miami. Cathy rămânea tăcută, parcă hipnotizată. Pilotând aparatul, Travis o observa cu coada ochiului,

întrebându-se ce-ar fi putut să-i provoace această panică de furtună. Ce catastrofă din trecut reducea această ființă atât de încrezătoare, plină de vitalitate și curajoasă, la starea vrednică de milă a unui copil terorizat în fața elementelor dezlănțuite ale naturii?

Ajunseră acasă fără ca tăcerea lor să fi fost întreruptă. Se lăsa docil condusă, într-un fel năucită. Considerând că se ajunsese în situația aceasta din cauza epuizării nervoase, Travis trase concluzia că o porție de somn ar fi fost benefică. O duse în cameră, o dezbrăcă, o șterse cu un prosop și o așeză în pat fără ca ea să protesteze. Abia terminase s-o acopere cu pătura și tânăra femeie dormea deja.

Temându-se s-o lase singură, să nu se trezească sub efectul cine știe cărui coșmar, începu să măsoare cu pași mari salonul de alături, atent la cel mai mic zgomot. În sfârșit, se întoarse în cameră, se dezbrăcă la rândul lui și se așeză în pat.

Mult timp, o privi cum dormea în penumbra camerei apoi, simțind deodată nevoia s-o atingă, se apropie de ea și îi puse o mână protectoare pe pântec. Pielea femeii era moale și caldă; răsuflarea îi redevenise liniștită și regulată iar obrajii își recăpătaseră culoarea.

În somn, își duse și ea o mână la pântec, gest care acum îi devenise familiar. Când degetele lor se întâlniră, se apucară într-un gest spontan.

Pe urmă, ea se trezi cu un oftat de ușurare; era trecut de miezul nopții. Se simțea neașteptat de calmă și destinsă. Clipi din ochi și îl privi pe Travis care era întins lângă ea. Părea epuizat, iar privirea lui era melancolică. Îl mângâie pe obraz și întoarse capul spre el.

– Ești atât de trist! spuse femeia cu o voce încă somnoroasă.

– Eram neliniștit pentru tine.

– Suntem acasă? întrebă, confuză.

– Da. De câteva ore. Nu-ți aduci aminte?

– Îmi... Îmi amintesc de furtună... Chad m-a abandonat și pe urmă...

Cathy se încruntă, căzând pe gânduri. Travis nu înțelegea de ce adusese vorba despre fratele ei.

– Și pe urmă, îmi aduc aminte că m-ai regăsit.

Îi zâmbea și pe față i se putea citi fericirea și speranța. Crezuse până atunci că Travis va rămâne cu ea doar pentru că se simțea dator s-o facă și că, de îndată ce problema sarcinii se va rezolva, o va părăsi... că își alesese să fie singur... asemenea tuturor eroilor. Nimic nu-l ținea în loc. Îl iubea pentru că era un romantic. Destinul alesese să-i apropie pentru ca în cele din urmă, prin el, să devină femeie și mamă. Gândul acesta n-o mai speria ca la început. Poate Elisabeth Harris avea dreptate, poate era de ajuns să iubești. Dacă Travis se hotăra s-o părăsească, îi va rămâne dragostea aceasta, miracolul pe care îl trăiseră împreună și cele câteva clipe asemenea acesteia.

– Cathy? începu el. Când a-nceput furtuna nu vroiam să te sperii, dar trebuia neapărat să iau legătura cu turnul de control, deci să te las singură.

– Nu mai mi-e frică. Cât m-ai ținut în brațe, mi-a trecut.

Ochii lor se întâlniră; femeia îi zâmbea. Deodată, cu un gest premeditat, ea azvârli cuvertura la capul patului, scoțându-și la iveală trupul gol, încrezătoare, oferindu-i-se. Travis spera din toată inima să-i fi interpretat corect gestul, să fi înțeles mesajul tăcut care sclipea în ochii ei. Foarte încet, aproape cu respect, îi cuprinse cu palma un sân rotund și lăptos. Avea atâta nevoie, își dorea atât de mult s-o iubească! Ea i se abandonase tandru înainte ca furtuna să-i întrerupă, și parcă senzația de excitare nu i se stinsese.

Cathy suspină încântată sub mângâierile lui. Încurajat, bărbatul se apropie de ea căutându-i buzele. Strecurându-și degetele prin părul lui des, femeia se împinse în el ca și cum despărțirea lor o durea. Curând, nu mai fură decât un singur trup. Cele două corpuri se dăruiau pe de-a-ntregul unul altuia, reînnoind miracolul primei lor întâlniri. În liniștea densă și aerul greu al acelei nopți de vară, se regăseau, se redescopereau, se minunau de tandrețea și fericirea

pe care o împărțeau. În limbajul mut al amanților, își comunicau cu intensitate sentimentele prea mult timp reținute. Cuvintelor, de acum inutile, le țineu locul săruturile pătimașe. Valul tumultuos al dorinței îi purta în curentul lui nebun spre abisul de lumină în care se scufundau stelele. Împreună, se sfârșiră de aceeași plăcere în același țipăt.

Mult timp după aceea, în timp ce ea dormea satisfăcută, Travis se gândea la ciudata afinitate care exista între ei de la început. Niciodată nu mai trăise o asemenea experiență – mai ales cu femeia cu care se însurase din spirit de rebeliune copilărească. La început, se temuse, se apărase, dar astăzi, respirând parfumul dulce și cald al lui Cathy, înțelegea că acesta era drumul spre vindecare, spre iertare, drumul care-l va conduce spre viitor. Micul Prinț avea dreptate. «Lucrurile importante sunt invizibile pentu ochi, nu le vezi decât cu inima.»

O strânse pe Cathy lângă el și o sărută blând pe frunte. Acum, putea să doarmă și el. Găsise răspunsul. Singurul mod de a o ajuta pe Cathy și, prin ea, să se ajute pe el însuși era s-o iubească. Și o iubea.

Capitolul 11

Cathy ținea cu atenție în mână foaia de hârtie ca pe un document rar și prețios. Era contractul pe care Valerie Baner tocmai i-l dăduse pentru încă patru articole despre probleme feminine. Nici nu-i venea să-și creadă ochilor. Nu numai că devenea o scriitoare profesionistă dar i se și respecta părerea într-un domeniu pe care abia îl descoperea, constrânsă de realitățile survenite recent.

Savurându-și cafeaua, Valerie observa cu interes expresia de neîncredere a invitatei sale. Nu se aștepta ca această Catherine Donely să aibă o purtare atât de copilărească și asta făcea ca maturitatea gândirii din panseurile ei să-i pară și mai extraordinară. Pentru editoarea jurnalului, Cathy semăna mai mult cu un îngeraș zburdalnic decât cu un poet eseist.

Valerie era o femeie de patruzeci de ani, puțin rotunjoară. Pătrunsese în miezul ideilor lui Cathy care-i aminteau de propriile reflecții din urmă cu cincisprezece ani. Și atunci se puneau aceleași probleme dar nu se vorbea niciodată despre ele – cel puțin, nu deschis. Ceea ce era bine pentru părinți rămânea valabil și pentru copiii lor. Nici nu intra în discuție o altă variantă.

– Ai timp să-l examinezi în detaliu. Ai să vezi că este vorba despre un contract standart.

Cathy împăturí foaia și o așează cu grijă în geantă, sperând în sinea ei că Travis știa să citească printre rânduri. Murea de nerăbdare să-i arate trofeul.

Valerie își puse coatele pe masă și își sprijini bărbia în palme observând-o tot timpul pe Cathy prin ochelarii ei de mioapă.

– Ți-am citit articolul în buletinul centrului medical pentru femei.

Cathy se înroși, stânjenită de faptul că interlocutoarea îi cunoștea secretele.

– Da?

– Da... Cred că întotdeauna trebuie să pornești de la experiențele trăite...

Cathy, gata să se apere, se uită drept în ochii Valeriei și își ridică bărbia într-o atitudine provocatoare.

– Și eu fac parte din experiența trăită. Sunt... Sunt însărcinată, voi avea un copil...

– Și te-ai gândit la posibilitatea să avortezi?

Valerie observa atentă toate reacțiile lui Cathy.

– Am respins ideea, răspunse tânăra femeie cu convingere. Vreau să am copilul acesta.

Zâmbea, liniștită, însă declarația îi aduse aminte de telefonul Elisabethei Harris. Ca să nu aibă probleme de sănătate, trebuia să se supună unor examene medicale regulate și amânase vizita de astăzi ca să nu lipsească de la dejunul cu editoarea ei. Se va duce la centru până la sfârșitul săptămânii.

– Și tatăl copilului?

Tatăl copilului?

Tatăl copilului era Travis. Simți cum o cuprinde un val călduros de afecțiune. Travis. Tatăl copilului ei! Copilului lor! Erau mult mai apropiați, mult mai intimi decât și-ar fi închipuit cu câteva săptămâni în urmă.

– Tatăl copilului... vrea să se însoare cu mine.

– Trag concluzia că l-ai refuzat. Înseamnă că nu-l iubești?

Cathy clipi din ochi. Pe chip i se întipări un zâmbet tandru care nu-i scăpă Valeriei...

– Ba da, îl iubesc. Numai că... nu vreau să mă ia de soție din cauza copilului... Pentru că s-ar simți dator. Nu sunt sigură că am tăria să fiu mamă. Dacă aleg avortul, continuă ea cu voce sugrumată, nu va mai avea nici un motiv să rămână lângă mine. Dar dacă păstrez copilul, voi avea mereu mărturia a ceea ce-am trăit împreună, chiar dacă mă părăsește.

– Te mai vezi cu el?

Dacă-l mai vedea? Dumnezeule mare! Trăiau împreună!

– Da, răspunse timid Cathy.

Urmă o tăcere prelungită apoi Valerie reluă:

– Știi, și eu am avut aceeași problemă în urmă cu mai bine de zece ani. N-a fost ușor să mă hotărăsc, însă pentru mine, a fost decizia bună.

Cathy era impresionată de această mărturisire. Valerie îi spunea că nu era singură, că și altele avuseseră parte de aceleași îndoieli, aceleași întrebări, că o înțelegeau...

– Îți mulțumesc pentru sinceritate, îi răspunse zâmbindu-i la rândul ei Valeriei.

– Ei bine, aștept cu interes noul tău eseu, concluzionă editoarea chemându-l pe ospătar.

Cathy nu putea să n-o admire pe Valerie, la fel ca și pe Elisabeth Harris. Femeile acestea erau atât de puternice, atât de sigure pe ele!

– Sper să nu te dezamăgesc.

– Sunt sigură că n-ai s-o faci, afirmă Valerie.

Plăti nota și ieșiră împreună, apoi își luă rămas bun ca să se-ntoarcă la birou.

O dată rămasă singură, Cathy își lăsă mașina în parcare să se plimbe hai-hui și să profite de soare. Prea preocupată de gândurile

care i se învălmășeau în minte, nu acorda nici o atenție străzii și trecătorilor. Întâlnirea cu Valerie și semnarea contractului o flatau. Se întâmplaseră atâtea lucruri de când se hotărâse să trăiască pe picioarele ei, încât i se părea că luase această hotărâre în urmă cu secole. În câteva luni, căpătase experiență de viață cât în mai mulți ani. Erau suișuri și coborâșuri... și era Travis... poate și copilul...

Copilul acesta avea un rol important în viața ei. Știa deodată că părerea lui Travis despre nașterea copilului ar ajuta-o foarte mult în alegerea sa. Însă el nu vorbea niciodată despre asta. Nici nu mai insista să se mărite cu el. Amănuntul acesta era cu siguranță plin de semnificații.

Încerca să-i câștige dragostea, fără să știe că sentimentele ei erau mult deasupra legăturii fizice care-i unise... cu câtă bucurie i se dăruia, fără nici o restricție... că pactul inițial nu mai era decât o amintire. Era convins că într-o bună zi va ajunge la ceea ce-și dorea. De altfel nu-i ascunsese acest lucru și, într-o noapte, după ce făcuseră dragoste, îi șoptise la ureche:

– O să vezi Cathy că până la urmă te vei căsători cu mine.

Femeia traversă strada ca să ajungă în grădina publică. O mulțime de copii se jucau în nisip, se dădeau în leagăne, se alergau țipând în gura mare. Fascinată, le urmărea vitalitatea, curajul, lipsa de griji. Puțin le păsa dacă mai cădeau, dacă se murdăreau, dacă transpirau. Avea atâtea de învățat despre ei... Avea atâtea de învățat despre propriul ei copil.

Instinctiv, își duse mâna la burta care începea să se rotunjască puțin. Unele haine îi erau deja prea strâmte. Avea să se ducă la centrul medical înainte de sfârșitul săptămânii. De altfel, ar trebui să vorbească cu Elisabeth despre contracții. O dată cu fiecare nouă criză, era din ce în ce mai convinsă că durerile erau anormale. Bineînțeles, lui Travis nu-i spusese nimic pentru ca să nu-l neliniștească.

Pentru ea, Travis era un călător, un vagabond care-și căuta libertatea. Într-o bună zi, poate va pleca. Pentru moment, era

fericită să-l aibă alături și să se iubească. Cu toate acestea, în ciuda bucuriilor pe care le împărțeau, Cathy îl simțea uneori încordat, nemulțumit. Era un semn de netăgăduit că această viață îl apăsa și într-o bună zi va pleca. Cu stoicism, femeia încerca să se obișnuiască cu ideea. În realitate, nu cunoștea cauzele nemulțumirii companionului ei. Nu se gândea s-o părăsească pentru ca să se apuce din nou de viața de aventurier, ba dimpotrivă, vroia să-și vadă din nou tatăl căruia îi simțea lipsa, să se împace cu el și să i-o prezinte pe Cathy. Din păcate, nu era atât de simplu, după cum dovedea un incident survenit în ziua în care o luase pe Cathy a doua oară cu avionul.

În după-amiaza aceea, nu aveau motiv să se teamă din cauza vreunei furtuni; cerul era albastru, fără nici urmă de nori. Se duseseră în Grand Bahamas – la vreo sută de kilometri de Florida – ca să dejuneze, să facă baie și să stea la soare pe o plajă pustie, cu nisip fin. Ziua fusese minunată. Se purtaseră ca doi amanți fericiți, ținându-se de mână, râzând împreună, în sfârșit, în culmea fericirii. Euforia durase până la întoarcerea în Miami. Ajunși acasă, ținându-se strâns lipiți unul de celălalt, se îndreptau spre cameră ca să desăvârșească această zi fericită, când sună telefonul.

Curios, apelul era pentru Travis. Era Melinda. Cathy îi întinse receptorul și se retrase ca să-l lase să vorbească în liniște.

– Bună, Travis! îl salută Melinda, cu un zâmbet în glas.

– Melinda...

– Mi se pare că te deranjez. Ce mai faci?

– Melinda, îți bați joc de mine! Doar nu mă suni ca să mă-ntrebi ce mai fac!

– Ai perfectă dreptate. Te sun pentru că cei de la bază au luat legătura cu mine. Vor să știe când vrei să te întorci.

– Chiar așa?

– Mi-au vorbit despre furtunile din septembrie și posibilele uragane... Ar trebui să le dai telefon pentru amănunte.

– Foarte bine. Am să le dau un telefon mâine.

Urmă o liniște de câteva clipe. Travis primi întrebarea ca pe un pumn în plex.

– Deci, e însărcinată?

Bărbatul se încordă. Plecând din Key West, se mulțumise să-i spună Melindei că avea treabă la Miami. După aceea îi dăduse coordonatele. Melinda își dăduse seama imediat că plecase s-o caute pe Cathy și trăsese concluzia simplă ca bună ziua. Acum nu mai avea nici un rost să spună că nu era așa.

– Da, confirmă el, simțindu-se dintr-o dată foarte obosit.

Urmă a doua întrebare.

– Și ce vrei să faci?

– Aș vrea să mă-nsor cu ea dar nu vrea. Mi-e teamă că va face un avort și încerc s-o conving să mai aștepte.

– E destul de greu, îl compătimi Melinda. Ții la ea?

– Cred că sunt îndrăgostit de ea, Mel. Nu pot s-o părăsesc.

– I-ai spus? Știe?

– Nu. Crede că rămân din obligație. Dacă i-aș spune acum că o iubesc, nu m-ar crede. Nu m-a crezut nici atunci când i-am spus că vreau să mă căsătoresc cu ea – și totuși, ăsta-i adevărul.

– Doamne, ce încurcătură! oftă Melinda.

Urmă o nouă tăcere prelungită, apoi ea continuă:

– Travis? Aș putea să trec s-o văd și să stau de vorbă cu ea?

– Nu, Melinda. Îți mulțumesc, dar mai bine nu.

– Te înșeli. Poate m-ar asculta.

– Nici vorbă! Ascultă... Știu foarte bine că vrei să m-ajuți... Însă n-are rost... Pe mine trebuie să mă creadă Cathy...

– Bine, bine. Nu te supăra. Fă cum crezi!

Părându-i rău de ieșirea lui, Travis se gândi că era mai bine să schimbe subiectul de conversație.

– Spune-mi, ce mai fac băieții?

– Foarte bine! Mă fac să-mi ies din minți. N-ar fi trebuit să le promiți că-i duci să se scufunde! De dimineață până seara nu fac altceva decât să mă-ntrebe când mai vii pe la noi!

– Spune-le că n-am uitat promisiunea pe care le-am făcut-o, dar vor trebui să mai aștepte puțin.

– În orice caz, am să-i duc la bunicul. Poate în felul ăsta or să se mai gândească și la altceva.

– Ai dreptate, Mel.

– Cu atât mai mult cu cât i-ar face plăcere și bătrânului, care se simte cam singur din când în când.

Travis simți că i se pune un nod în gât. O mulțime de sentimente confuze i se agitau în suflet.

– Nu numai el... mormăi bărbatul. În sfârșit, profită de sejurul acolo și sărută-i pe copii din partea mea. Apropo, uitasem, ai găsit un cumpărător pentru barcă?

– S-ar putea să fie. M-a sunat cineva din Boston. Ăsta-i unul dintre motivele pentru care vreau să merg acolo. Se pare că este un domn interesant... și tânăr...

– Atunci, Doamne-ajută!

– Știi că dacă vând barca, va trebui să-ți găsești unde să stai?

– Nu-ți face griji, mă descurc.

– Ai vreun mesaj pentru tatăl tău?

– Nu.

– În sfârșit...

– Am spus nu! Nici un mesaj. Când o să am ceva să-i spun, o să-i spun singur. Drum bun.

Când Cathy se întoarse în salon, îl găsi pe Travis trist și gânditor. Nu-i puse nici o întrebare, iar când o anunță că se duce să facă o plimbare, nu avu nimic de obiectat. Îl privi ieșind, gândindu-se că obiceiul acesta de a dispărea ore întregi, uneori chiar zile, semăna cu o fugă din fața problemelor... De altfel, nu era chiar ea una dintre probleme?

Cathy se culcase deja când Travis se întorsese. Dar nu dormea încă. El intrase în cameră fără să facă nici cel mai mic zgomot și o privise cu o seriozitate neobișnuită. Fără să înțeleagă semnificația acestei priviri enigmatice, Cathy dăduse instinctiv la o parte pătura, se așezase pe marginea patului și îi făcuse semn să se apropie.

Venise până la ea în liniște și, cu gesturi devenite un ritual, cu mii de mângâieri afectuoase și familiare, îl dezbrăcase. Atunci, Travis o luă în brațe, buzele lor se căutară, se găsiră și se răsturnară amândoi în pat ca să se iubească încet, cu tandrețe.

– Am atâta nevoie de tine, îi murmurase el la ureche.

Cathy plecă de pe banca pe care stătuse. Era la doi pași de terenul de aviație și Travis trebuia să se întoarcă în curând. Se va duce în întâmpinarea lui și se vor întoarce împreună.

Când ajunse acolo, Travis tocmai îi dăduse un raport mecanicului de hangar și se ducea spre birou. Simțind prezența cuiva în spate, se întoarse și o văzu pe Cathy care se apropia, sigură pe ea, zâmbitoare și încrezătoare. Cât de mult se schimbase! Înflorise, devenise femeie. Cât era de frumoasă!

– Eram... pe-aici, prin împrejurimi, și mi-am spus că n-ar fi rău să trec pe la tine.

Travis zâmbi, fericit.

– Excelentă idee... Dar, ce făceai «prin împrejurimi», doar n-ai mers pe jos până aici?

– Nicidecum. Mi-am lăsat mașina în față la *Miami Magazine*.

– Dejunul s-a desfășurat în bune condiții?

– Da. Am un nou contract pentru patru articole.

– Bravo! Iei premiul Pulitzer anul viitor?

– Fără îndoială!

– Cu atât mai rău... Tu îmbogățește-te pentru ca eu să pot ieși la pensie, să mă uit la nori!

Această referire spontană la un viitor comun o surprinse pe Cathy.

– Credeam că așa ceva ți s-ar părea ridicol...

– M-am răzgândit. Hai să ne întoarcem.

Tot drumul de întoarcere îl străbătură ținându-se de mână.

După ce opri mașina la câțiva pași de casă, Travis îi deschise ușa, o ajută să iasă și o luă în brațe.

– Cathy, mi-a făcut mare plăcere să te văd mai devreme. Îți mulțumesc că ai venit.

Cuprinzându-i fața cu mâinile, o sărută afectuos pe buze.

– Cathy?

Auzindu-și numele strigat, femeia tresări. Și ea și Travis se întoarseră spre locul de unde se auzise vocea. La câțiva pași de ei, în dreapta lor, stăteau două siluete masculine; erau Chad și Brian. Cei doi bărbați îi priveau cu o vădită curiozitate care, în cazul lui Brian, nu întârzie să se transforme în ostilitate.

– Dar... Voi ce faceți aici? întrebă Cathy surprinsă.

Se înroșise, și Travis neliniștit, o ținea în continuare în adăpostul protector al brațelor lui.

– N-ai dat telefon, eu n-am reușit să iau legătura cu tine și atunci am început să-mi fac griji. La fel și Brian.

Travis înțelese imediat că era vorba despre Chad; asemănarea dintre el și Cathy era frapantă. Mai înțelese că n-avea de ce să se teamă de el – în vreme ce celelalt bărbat, acest Brian, avea ceva amenințător, cu toate că nu prea îl avantaja fizicul.

– Bună Cathy, spuse el fulgerându-l din priviri pe Travis.

– Bună Brian, îi răspunse ea încet.

Nu știa cum să le explice de ce se afla în brațele unui bărbat despre a cărui existență nu știau absolut nimic. Brian părea că nu avea nevoie de nici o explicație. Cu pumnii strânși, el făcu un pas în direcția perechii.

– Ușurel! îl domoli Chad prinzându-l de mână.

N-avea nici un chef să se amestece în viața surorii lui. Venise doar să se asigure că nu avea probleme și, la prima

vedere părea sănătoasă și fericită. De asemenea, era mult mai sigură pe ea decât fusese atunci când plecase de acasă.

Cathy îi aruncă o privire lui Travis care îl supraveghea în continuare pe Brian.

– Travis, începu ea, ți-l prezint pe fratele meu, Chad. Și de asemenea pe... Brian Radcliff.

Travis se mulțumi să clatine din cap.

Chad se uita pe rând la sora lui și la necunoscut.

– Cathy, nu vroiam să te deranjez dar... Îmi făceam griji pentru tine... Trebuia să fac ceva!

– Cathy a făcut cercetări pentru scrierile ei, improviză Travis.

Femeia fu surprinsă să-l vadă luându-i spontan apărarea, dar nu vroia să mintă pentru ea, nu avea nevoie s-o protejeze.

– Așteptați... începu ea.

Însă izbucnirea lui Brian o făcu să se oprească dintr-o dată.

– Am putea să știm ce fel de cercetări?

– Despre nori.

Chad, cu brațele încrucișate la piept, lăsase ochii în pământ contemplându-și pantofii.

– Despre nori... cât de interesant, constată ironic Brian.

– Perfect. Despre nori, interveni Cathy plasându-se în fața lui Travis ca să-l oprească pe Brian.

– În ce scop?

– Lucrez la o culegere de poezii. Îți aduci aminte de cartea pe care o găseai ridicolă?

– Fără îndoială că îți place să lucrezi în brațele acestui tip! se aprinse Brian. Presupun că el ți-e ghidul care te face să descoperi norii din al nouălea cer!

– Calmează-te, Brian, îi șopti Chad.

– Brian, te rog... începu Cathy.

Dar se întrerupse știind că o explicație n-ar fi fost deloc ușoară. Totuși îi datora o explicație.

– Bravo, ți-ai dat seama!

Era glasul lui Travis, apăsat, sigur pe el. Ochii lui verzi îl fixau pe bărbatul blond și subțire din fața sa.

Cathy puse o mână pe brațul lui Travis și i se adresă lui Brian în speranța de a dezamorsa situația încordată. Din nou, Chad acorda toată atenția scenei care se desfășura sub ochii lui.

– Brian, n-ai dreptul să vorbești așa.

– Cum așa? Dar îmi aparține!

– Nu aparțin absolut nimănui! Între noi n-a existat nici un angajament, chiar dacă toată lumea credea că ne vom căsători.

– Dar lui? Lui i-ai făcut promisiuni! explodă Brian furios.

Înainte ca cineva să aibă timp să reacționeze, el se precipită spre Travis. Cathy scoase un țipăt. Pumnul lui Brian tocmai îi atinse buza de sus a lui Travis.

– Brian, termină! interveni Chad.

– Travis! țipă Cathy, speriată.

Brian, considerându-se deja învingător, se pregătea să-i mai tragă unul. Dar clipa de surprindere trecuse. Travis îi prinse brațul din zbor și i-l imobiliză hotărât într-o priză de autoapărare. Urmă un geamăt de durere în timp ce agresorul se rostogolea pe jos sub o violentă lovitură a adversarului.

O liniște de neînchipuit urmă acestei confruntări fulgerătoare. Chad, care o trăsese de o parte pe Cathy, își abandonă sora ca să-l ajute pe Brian să se ridice. Umilită și furioasă, Cathy îl privi pe Brian apoi pe Travis și se apropie de cel din urmă.

Îi mângâie cu blândețe buza spartă. Din rană se prelingea o șuviță de sânge. Travis își coborî privirea spre ea, dar femeia nu știu să descifreze mesajul din ochii lui deveniți deodată sumbri. Rămânând lângă Travis, se întoarse spre Brian și îl privi în timp ce se ridica ajutat de Chad. Era foarte palid. În afara contextului său obișnuit avea aerul fragil al unui puști.

Astăzi, Cathy își dădea seama că deși cândva avusese de gând să se mărite cu el, nu-l iubise niciodată și nu-l va iubi niciodată ca pe

Travis. Bineînțeles, jucase un rol important în definirea personalității ei. Însă rolul acesta se sfârșise și fără îndoială că nu-l va mai vedea niciodată. Această pierdere o întrista, însă nu o făcea să aibă remușcări. Brian nu mai avea nici o legătură cu viitorul ei. Viitorul ei era din păcate foarte nesigur.

Când Brian fu din nou în picioare, Chad se întoarse lângă sora lui. Interpretând atitudinea lui ca pe o formă de agresiune, Travis o cuprinse pe Cathy de umeri cu un gest protector.

– Cathy, lasă-mă să vorbesc eu, îi șopti el.

– Nu. Eu trebuie să vorbesc cu el, i-o tăie tânăra femeie pe un ton ferm și fără replică.

Travis o privi plictisit dar nu insistă. Se întoarse spre Chad. Cei doi bărbați se cântăriră în liniște din priviri, bănuielile lor se risipiră și se liniștiră.

Cathy se apropie de fratele ei.

– Îmi pare rău, Chad. Nu vroiam să te îngrijorezi din cauza mea. Aș fi preferat să evit toate astea.

– Totul e în ordine, Cathy?

Ea șovăi, apoi îi zâmbi timid.

– Da. Totul e bine.

– Vrei să rămân un timp cu tine?

– Nu. N-am nevoie de ajutorul tău. Sunt destul de matură ca să am singură grijă de mine.

El se întoarse spre Travis și Cathy îi citi o întrebare mută în priviri.

– Chad, eu am ales să fiu cu Travis.

Nu mai spuse nimic altceva și el înțelese esențialul.

– Trebuie să merg cu Brian la un doctor. Aștept vești de la tine.

Era în ordine. Clătină din cap, încuviințând, docilă. Chad îi zâmbi, o bătu prietenește pe obraz și, adresându-i-se lui Travis, concluzionă:

– Ai grijă de sora mea.

Cathy își privi fratele care se îndepărta împreună cu Brian spre mașina lor, apoi își îndreptă atenția asupra lui Travis, zâmbindu-i. Mâinile lor se întâlniră și intrară împreună în imobil.

Ajunși în bucătărie, ea începu să-i spele rana dar se întrerupse foarte repede.

– De ce n-ai făcut niciodată dragoste cu el de când îl cunoști? N-ai vrut?

– Mmmm... Nu știu. N-am vorbit niciodată despre asta. Brian nu era prea insistent... Nu părea deloc grăbit. Îmi închipui că aștepta căsătoria.

– Și, tu vroiai să te măriți cu el?

– Oh, nu! Cu siguranță nu. Numai că... Toată lumea credea că asta se va întâmpla până la urmă...

Își continuă treaba de infirmieră și rănitul schiță o grimasă.

– Te-a durut? îl întrebă, îndoioșată.

Bărbatul o privi îndelung, până ce pe chipul lui se întipări o expresie de satisfacție deplină. Cathy își înălță sprâncenele.

– Asta vrea să însemne un zâmbet?

O mângâie pe spate cu o mână și o trase lângă el acoperindu-i obrazul și gâtul cu o ploaie de sărutări. Buza îl ardea, însă puțin îi păsa; femeia nu păruse încântată că doi bărbați se bătuseră pentru ea.

– Draga mea, îi murmură la ureche, nimeni nu va putea niciodată să-mi facă nici cel mai mic rău, când e vorba despre tine.

Capitolul 12

Episodul acesta dădu o formă definitivă relației lor, pecetluind în sfârșit legătura afectivă care exista între ei. În noaptea aceea se iubiră cu o pasiune disperată.

Totul începu în clipa în care Cathy vru să-i scoată lui Travis cămașa murdară de sânge, cu intenția s-o spele. Interpretându-i altfel gestul, bărbatul începu și el să-i scoată bluza. Printr-un acord tacit, ritualul mut al dezbrăcării se acceleră și deveni mai serios. Când fură amândoi complet dezbrăcați, se priviră cu uimire, ca și cum s-ar fi descoperit pentru prima oară.

În vreme ce se cercetau atent, ochii verzi ca smaraldul ai lui Travis scânteiau parcă aprinși dinăuntru de lumina dragostei. Trupul lui Cathy nu mai avea nici o urmă de adolescență. Avea pieptul mai plin, conturul șoldurilor frumos curbat – fără îndoială din cauza sarcinii. Dacă la prima întâlnire i se păruse atrăgătoare din cauza tinereții, astăzi devenise o femeie împlinită și pe deplin pe placul unui bărbat.

Împreună cu Travis, își explorase propria senzualitate și își descoperise firea arzătoare și pasionată pe care nu-i mai era rușine

s-o împartă cu el. Luând inițiativa, Cathy îi mai demonstră o dată cât de mult se schimbase în ultimele săptămâni. Îl prinse de mână, îl strânse tare și îl conduse spre cameră murmurând:

– Iubește-mă!

Rămas fără cuvinte de emoție, cu inima plină de speranță și încredere, Travis o luă pe sus, o duse în brațe și o așeză delicat în pat.

Niciodată nu se iubiseră cu atâta patimă. Împreunarea lor, fizică și afectivă, fu atât de totală, încât le oferi o plăcere de o intensitate care o făcu pe Cathy să-i dea lacrimile. În culmea fericirii, plin de tandrețe, Travis îi acoperea buzele cu dulci sărutări.

În confruntarea cu Brian, Cathy pusese capăt cu îndrăzneală legăturilor cu trecutul. Travis era poarta ei deschisă spre viitor.

În zilele care urmară, universul de tandrețe care se creă în jurul lor îi rupse de realitățile cotidiene cele mai importante. Nimeni nu se mai gândi că ajunsese în a treia lună de sarcină.

În momentul acela surveni o bulversare atât de violentă, încât fiecăruia dintre ei le trebuiră câteva săptămâni ca să-și dea seama de toate implicațiile. Incidentul avusese loc după ce Travis îi spusese lui Cathy că trebuia să se ducă la Key West pentru o întrevedere urgentă cu superiorii lui. Din cauza aceasta, era a doua seară când Cathy refuza să cineze. Palidă și docilă, acceptase vestea plecării lui Travis clătinând din cap înțelegătoare. Această atitudine de calmă resemnare îl irită puțin. Ar fi vrut ca ea să se manifeste altfel în fața acestei despărțiri.

Lipsa ei de apetit nu avea nici o legătură cu vestea tulburătoare pe care tocmai o aflase. Travis o bănuia că se temea să nu-l vadă dispărând pentru totdeauna, dar singurul mijloc de a o convinge de contrariu era să se întoarcă repede, cât mai repede.

El era așezat la masă, studiind fișele cu datele referitoare la ultimele urgane. Sacul de voiaj era deja lângă ușă. Fruntea încruntată arăta că era extrem de concentrat asupra a ceea ce făcea, dar îi trăda și frustrarea. Atitudinea retrasă a lui Cathy nu-i

venea în ajutor și se temea de momentul plecării. Înțelegerea care se stabilise între ei în ultima vreme părea acum o crudă iluzie.

Când trecu pe lângă el să se ducă în bucătărie, Travis ridică ochii. Se pregătea să-i spună ceva dar ea ieși imediat din cameră.

Chiar dacă ar fi vorbit, Cathy nu l-ar fi auzit. Era preocupată să descifreze mesajele pe care i le trimitea corpul ei printr-o serie dureroasă de contracții din ce în ce mai puternice. Un pahar de apă o va face să se simtă mai bine și puțină mișcare nu putea să-i strice. Picături fine de transpirație îi îmbrobonau fruntea. Bufeuri de căldură alternau cu o neplăcută senzație de frig. Mâna în care ținea paharul îi tremura. Ceva nu mergea.

– Travis... încercă să-l cheme femeia.

Bineînțeles că n-o auzise. Cu privirea ațintită asupra ușii bucătăriei, se străduí să ajungă acolo sprijinindu-se de perete, dar nu putu să mai facă nici un pas. N-o mai țineau picioarele.

– Travis!

Din această chemare abia auzită răzbătea durerea și panica. Era prea departe de ea.

Paharul îi căzu din mână și se sparse. Alertat de zgomot, Travis ținu să-i atragă atenția, amuzat.

– Haide, Cathy! Fii atentă!

Ridică ochii și o văzu clătinându-se. Abia avu timp să se precipite spre ea ca să atenueze șocul căderii.

– Cat... Ce se-ntâmplă, draga mea?

– Travis! reuși să scâncească în timp ce un nou val de durere îi sfâșia pântecul.

O luă în brațe și se duse repede s-o așeze în pat. Femeia își strânse picioarele la burtă. Avea pumnii strânși și pe chip i se citea o mare suferință. Sudoarea îi șiroia pe obrajii decolorați. Travis o mângâie pe frunte. În ciuda transpirației, era rece ca gheața. Respira din ce în ce mai greu.

Îngrozit de ceea ce se-ntâmpla, bărbatul ajunse dintr-un salt lângă telefon.

– 911, serviciul de urgențe, pot să vă ajut?

– Da, e o urgență...

– Care este problema?

– Problema? Mmmm... Măcar de-aș ști... O doare! Se zvârcolește de durere!

– Poate e o apendicită?

– Nu! Nu înțelegeți... Nu este așa ceva!

– Încet, calmați-vă... Da-ți-mi adresa și trimit o ambulanță.

Cathy mai țipă o dată și sunetul i se opri în gât. Deodată, Travis înțepeni. Se temea că ambulanța va întârzia prea mult.

– Nu! Ascultați... Spuneți-le celor de la spital c-o aduc eu imediat!

Puse jos telefonul fără să se mai gândească la faptul că uitase să dea numele bolnavei.

În câteva minute, Cathy, înfășurată într-o pătură, era instalată în mașină. În curând, traversau orașul într-un ritm infernal. Din fericire, nu era nici vineri, nici sâmbătă seara și, când ajunseră nu găsiră nici un alt caz de urgență. O luă din nou pe Cathy în brațe. Capul i se sprijinea pe umărul lui și trupul îi era încordat din cauza durerii. Abia ajunseră în pragul ușii, că o echipă de infirmieri veni la ei. Preț de o secundă, bărbatul își lipi buzele de fruntea lui Cathy și îi șopti cu o voce sugrumată:

– Cat, mă auzi? Te iubesc, Cat... Te iubesc.

Fu ajutat s-o întindă pe targă. Doctorul tânăr o dezveli, lăsând să cadă în lături pătura în care fusese învelită.

– Dumnezeule! exclamă Travis, speriat.

O bună parte a trupului femeii era plin de sânge.

O prinse de mână și o strânse tare. Cathy întoarse spre el o privire goală și buzele ei mute încercară în zadar să-i rostească numele.

– Nu vă faceți griji, ne ocupăm noi de dânsa, spuse hotărât doctorul, desfăcându-le mâinile.

– Vin și eu, declară Travis.

– Sunteți soțul?

– Nu! Trebuie neapărat? se enervă Travis.

– Atunci îmi pare rău dar ordinele sunt clare. Trebuie să rămâneți afară.

Medicul nu mai așteptă răspunsul și începu să le spună celorlalți ce trebuia făcut. Câteva clipe mai târziu, Cathy fu luată cu targa rulantă și Travis o privi cum se îndepărta, întru totul neputincios. Nu protestă; important era să primească imediat îngrijirile de care avea nevoie. Înnebunit de furie și frustrare, trase cu toată puterea câțiva pumni în peretele cel mai apropiat. Era din nou prizonierul coșmarurilor. Fratele lui urla în avionul cuprins de flăcări. Vinovăția amenința să-l sugrume. Cu mare greutate, reuși să-și revină în fire.

– Nu, spuse încet. Niciodată... Niciodată...

Mitch murise. Nimic nu mai putea schimba asta. Întrebările lui rămâneau pentru totdeauna fără răspuns. Nu va ști niciodată dacă Mitch îl iertase sau nu – dar asta nu mai avea nici o importanță. Îi rămânea să-și trăiască viața. Îi mai rămânea și Cathy. Cathy, pe care o iubea. Îl auzise oare? De ce nu-i spuseses asta mai demult? De ce aștepta întotdeauna să fie prea târziu ca să spună «iartă-mă», să spună «te iubesc»?

Îngrozit, se plimba nervos pe culoarul lung trecând prin fața ușilor închise. Abia îndrăznea să se gândească la suferința pe care ea trebuia s-o îndure. Avea să piardă copilul. Era numai vina lui!

Într-un moment de luciditate, încercă să se gândească la ce ar fi putut face util. Atunci își aduse aminte de numele Elisabethei Harris, doctora de la centrul medical pentru femei despre care îi vorbise Cathy. Merse pe culoar până localiză biroul infirmierelor. Când începu să vorbească, femeia care era de gardă ridică spre el doi ochi somnoroși.

– Făceți-mi un serviciu, vă rog și sunați-o din partea mea pe doctorița Elisabeth Harris, de la Centrul medical pentru femei sau pe altcineva asemenea.

Femeia clătină din cap în sens negativ și îi răspunse cu un ton birocratic:

– Îmi pare rău, dar nu pot să fac nimic pentru dumneavoastră. E o cabină telefonică...

– E o urgență! exclamă Travis, gata să-i ia telefonul cu sau fără voia ei.

– Bineînțeles. Înțeleg perfect însă ordinele...

– Puțin îmi pasă de ordinele astea! Nu pot s-o las singură aici. Trebuie să rămân în caz că...

În ce caz? De fapt, el nu știa nimic. Nici infirmiera, dar experiența o întărise. Fiecare pacient avea povestea lui și văzuse destule tragedii la care nu mai vroia să se gândească. Totuși, ceva o impresiona în disperarea bărbatului acestuia. Ridică ușor din umeri.

– Dacă tot sunt singură, nimeni nu va avea ce să-mi reproșeze. Mai spuneți-mi o dată numele.

Elisabeth Harris nu era acolo dar, cum aștepta apeluri urgente, robotul telefonic dădu numărul ei personal. Infirmiera mai făcu o încercare.

– Vă previn, spuse ea, dacă nu este acasă, va trebui să vă descurcați singur.

Din fericire, a doua tentativă reuși. Elisabeth Harris își aduse imediat aminte despre cine era vorba.

– I s-a întâmplat ceva lui Cathy?

– Am adus-o la spital în urmă cu un sfert de oră. Nu știu ce s-a-ntâmplat cu ea și nu m-au lăsat să intru.

Se întrerupse, inspiră profund ca să se liniștească și continuă:

– Înțelegeți, trebuie să rămân cu ea, acolo e locul meu.

– Bineînțeles. Nu vă faceți griji, vin imediat.

Doctora închise și Travis avu grijă să-i mulțumească infirmierei pentru solicitudinea de care dăduse dovadă. Faptul că Elisabeth

Harris acceptase să vină nu schimba cu nimic neliniștea lui. Cel puțin, se gândi el reocupându-și locul în fața ușii prin care dispăruse Cathy, nu va mai fi singur. În jurul lui, activitatea spitalului se desfășura în rutina cotidiană. Un val de furie absurdă se trezi în el. Nimeni nu se interesa de situația urgentă ? De ce personalul medical nu fugea să-i sară în ajutor lui Cathy? Nu știau că nu trebuia să se mai întâmple nimic rău cu ea? Că pentru el era persoana cea mai importantă din lume?

Scoase un geamăt înfundat. De ce trebuia întotdeauna să-i distrugă pe cei pe care îi iubea? De ce-i abandona întotdeauna pe cei de care avea cel mai mult nevoie? În Key West, în vasul pe care Mitch și Melinda îl cumpăraseră ca să-și petreacă vacanțele împreună cu copiii, se crezuse la adăpost de restul lumii. Pe urmă, Cathy dăduse buzna în universul lui, îi arătase cât de mediocră era această viață. N-o merita. Nu era în stare să-i aprecieze tinerețea, bucuria, încrederea oarbă în existență, speranța în viitor. Dacă ea va supraviețui acestui coșmar, îi va reda libertatea.

În spital era o liniște de moarte. Era ora patru și jumătate dimineața. Se auzea doar, încet de tot, scârțâitul unor tălpi de cauciuc pe mozaic. Dar Travis, rezemat de zid, nu mai auzea nimic.

– Travis? se auzi deodată un glas liniștit.

Bărbatul tresări. În fața lui era Elisabeth Harris, ținând în mâini două cești cu cafea. Se ridică și se duse spre ea.

– Poftim, bea, îi spuse doctora întinzându-i o ceașcă, altfel, mă tem că o să fii următoarea urgență.

Travis acceptă băutura caldă și zâmbi.

– Mulțumesc, doamnă Harris.

– Elisabeth, îl corectă ea.

– Va scăpa cu bine?

– Cathy se va însănătoși fără probleme. Dumneata mă neliniștești mai mult. Am vorbit cu doctorii. Cum Cathy n-are familie în Florida, te autorizează pe tine să rămâi cu ea până nu va mai fi în pericol.

Bărbatul încuviință din cap cu gravitate apoi se încruntă.

– Au spus dacă...

– Au spus multe lucruri. Mai bine hai să ne așezăm undeva ca să stăm de vorbă liniștiți.

Travis o urmă într-o sală de așteptare unde se așezară pe niște scaune confortabile. Rămaseră câtva timp tăcuți, bându-și cafelele apoi Elisabeth luă cuvântul.

– Ai înțeles că a pierdut copilul... sau mai bine zis, nu l-a pierdut. Au trebuit să-i producă avortul. A fost o problemă gravă și n-au avut de ales.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Ei bine, oftă Elisabeth, coloana vertebrală a copilului s-a rupt – asta era cauza durerilor. Cathy a făcut o hemoragie internă și a pierdut mult sânge. Oxigenul nu mai ajungea la embrion în cantitate suficientă. Înțelegi? Trebuia salvată ea, în primul rând. În orice caz, fătul n-avea nici o șansă.

– Da... Înțeleg, oftă bărbatul.

Cum șovăia în continuare, Elisabeth îl aștepta răbdătoare să-și revină.

– Credeți... Că sunt răspunzător pentru acest... accident? Aseară... am făcut dragoste și...

– Liniștește-te, Travis. Ceea ce s-a-ntâmplat n-are nici o legătură cu ce spui tu. Procesul era început de mai multă vreme. Eu am prevenit-o pe Cathy că dacă se hotărăște să păstreze copilul, trebuie să fie urmărită îndeaproape de medici, ținând seama de ceea ce s-a-ntâmplat mai demult. Cred că știi despre problemele pe care le-a avut în adolescență și care au făcut-o să creadă că era sterilă. Ți-a vorbit despre asta?

– Nu, dar am aflat întâmplător citind articolele pe care ți le trimetea.

– Atunci, înțelegi fără îndoială gravitatea situației.

– Ți-a spus vreodată că vroia să avorteze? își întrebă Travis interlocutoarea urmărindu-i expresia feței.

– La început, i-am vorbit despre avort ca o soluție posibilă dar nu s-a gândit niciodată serios la acest lucru. Nu s-a dus niciodată să consulte doctorul.

– Din cauza mea, fără îndoială. Eu am obligat-o să mai aștepte.

Reacția aceasta o surprinse pe doctoriță.

– Nu cred, Travis. Acum, nu mai are nici o importanță. Cred că și-a dorit copilul, copilul tău. Dar se temea că nu este suficient de matură ca să fie o mamă bună. Se simțea prea tânără, prea neexperimentată.

– Sarcina aceasta a fost cu totul întâmplătoare? Va mai putea avea copii?

– Medicii nu consideră că ar fi imposibil. Ar trebui să aștepte un an până să mai facă o încercare și trebuie să fie supravegheată îndeaproape. Accidentul din noaptea aceasta nu trebuie să se mai repete.

Elisabeth se întreba ce era cu interesul pe care Travis îl manifesta față de Cathy. Se gândea să întemeieze un cămin cu ea, sau se gândea să pună capăt relației de îndată ce problema va fi rezolvată?

– Iartă-mi curiozitatea dar... Vroiai să se hotărască să avorteze?

– Amândoi dorim fericirea lui Cathy. Adevărul este că aș fi vrut să păstreze copilul dar, dacă ar fi vrut să avorteze, n-aș fi împiedicat-o. În condițiile astea, nu eram eu cel în măsură să ia hotărârea.

– Și acum, ce ai de gând să faci?

– Să rămân cu ea. Din păcate, lucrez la serviciul național de meteorologie și trebuie să plec din Miami la Key West. Misiunea va dura două zile, poate și mai mult. Totul depinde de mine.

– Și după aceea?

– După aceea, vom încerca s-o luăm de la capăt. În sfârșit, dacă așa vrea și ea.

Era aproape ora prânzului când Cathy deschise cu greutate ochii. Pleoapele grele i se închiseră imediat, dar făcând un efort reuși să și le ridice. Vroia să facă totul ca să-și revină din anestezie. Își simțea capul cântărind o tonă. Totul era nefiresc de liniștit și sunete neclare ajungeau până la ea parcă traversând o perdea de ceață. Ceva o strângea de mână. Întoarse încet capul. Un tub de plastic ce pornea dintr-un ac aflat în brațul ei ajungea până sus, la un flacon și dincolo, îi recunoscu chipul lui Travis. Părea trist și epuizat. Clipi din ochi, luptând cu somnul. Travis îi zâmbi și se aplecă spre ea.

– Bună ziua, frumoasa mea din pădurea adormită, îi murmură mângâind-o pe obraz.

Cathy ar fi vrut să-i răspundă, îi zâmbi, dar nu avu puterea să facă mai mult. O durere surdă i se trezi în pântec. Își înghiți saliva cu greutate. Avea gâtul uscat. Travis se ridică, turnă apă într-un pahar care se afla pe masa de la capătul patului însă deja, femeia se străduia să vorbească.

– Am... Am pierdut copilul... Bebelușul a murit, gemu tânăra femeie, în pragul disperării.

– Cathy...

Se aplecase din nou spre ea, dar acum avea ochii închiși. Își strecură degetele printre buclele ei. Nici măcar nu avusese timpul să-i repete că o iubea. Medicii mai vroiau s-o țină internată încă două zile. Dacă pleca acum și se grăbea...

O sărută pe frunte murmurându-i:

– Te iubesc, draga mea. Te iubesc și o să mă întorc. Îți promit.

Capitolul 13

Cathy își încălță sandalele, își potrivi centura, fără măcar să-și dea seama că slăbise, se uită în jurul ei ca să vadă dacă nu uitase ceva, își aranjă ultimele lucruri în poșetă și închise valiza care era în pat. Camera avea un aspect straniu, apartamentul părea pustiu. Elisabeth Harris o scosese din spital cu o zi înainte și o singură noapte petrecută în singurătatea asta sinistră o deprimase, determinând-o să plece. Avea nevoie de un mediu prietenos și familiar. Se întorcea la Baltimore, măcar pentru un timp.

Îi fusese greu să ia această hotărâre. Nu-și mai aducea aminte de explicațiile pe care i le dăduse lui Chad în legătură cu întoarcerea ei precipitată și era puțin neliniștită. Nu se gândea decât să părăsească Florida, Miamiul, apartamentul bântuit de fantoma lui Travis care o chinuia peste măsură. Plecase și o lăsase singură.

Acoperi mașina de scris și verifică dacă luase notițele asupra lucrării în curs. Pe spătarul unui scaun, remarcă haina de piele întoarsă a lui Travis. Mângâie cu vârful degetelor haina atât de familiară. Speranța se trezi din nou în ea. Poate se va întoarce totuși. Ochii i se umplură de lacrimi. Nu, nu mai plângea așa cum plânsese toată noaptea trecută și nu se mai hrănea cu iluzii deșarte. Problema cu copilul se rezolvase, Travis nu avea nici un motiv să mai rămână.

Atunci când redevenise conștientă pentru a doua oară, Travis nu mai era la căpătâiul ei și nu mai întâlnise decât zâmbetul înțelegător al Elisabethei Harris. Era aproape ora cinci, și dormise toată ziua. Cu toate acestea, i se părea că se trezise deja, mult înainte. Travis era la căpătâiul ei și o ținea de mână. I se părea că-și mai aducea aminte că-i spusese încet câteva cuvinte minunate – «Te iubesc, Cat»... sau poate visase.

Cathy îi zâmbi ușor doctorei, căreia i se păru că citește decepția în ochii pacientei sale.

– Bună ziua, Cathy. Cum te simți?

– Slăbită... slăbită și... epuizată.

– Mi se pare firesc.

– Ești aici de mult timp?

– De aseară, de pe la ora șapte.

– Of, Elisabeth, suspină Cathy. Îmi pare rău, tu...

– N-ai de ce să te scuzi. Sunt fericită că am fost chemată.

– Cine te-a chemat?

– Travis. Mi-a dat telefon după ce a ajuns aici. Am venit imediat.

Auzindu-i numele, Cathy înghiți cu greutate și se uită în partea cealaltă. Nu o mai întrebă nimic. Nu vroia să arate cât era de deprimată.

– N-a fost atât de neplăcut, continuă Elisabeth. Ne-am ținut companie cât am băut vreo doi litri de cafea! Am făcut cunoștință și am vorbit cu doctorii să-i dea voie să rămână lângă tine.

– Să rămână lângă mine?

– La început l-au refuzat, din cauză că nu făcea parte din familie. Dar am reușit să-i conving că lucrurile stau altfel.

Gânduri confuze se învălmășeau în mintea lui Cathy.

– Ce s-a-ntâmplat?

Elisabeth nu știa ce să răspundă. Cathy vorbea despre Travis sau despre copil? Se hotărî să-i spună mai întâi ce se-ntâmplase cu copilul. Pe urmă se întorcea la Travis.

– Să fii liniștită, concluzionă Elisabeth, vei mai putea avea copii. Medicina de astăzi a făcut mari pași înainte.

– N-o să mai am copii. Niciodată...

Glasul i se frânse. Toate speranțele să trăiască alături de Travis până la sfârșitul zilelor se năruiau...

Elisabeth înțelese.

– Ba da, Cathy, o să mai ai copii. Și pe urmă, Travis a spus că se va întoarce.

– Nu, nu se va întoarce. Nu mai are nici o obligație față de mine.

– Poate. Dar nu vroia să te lase singură, să te abandoneze.

– Atunci, de ce a plecat?

– Din cauza slujbei lui. Trebuia să se-ntoarcă la Key West. O problemă de câteva zile.

Cathy continuă se nege clătinând din cap.

– Nu se va mai întoarce. Ai să vezi.

Elisabeth nu mai avea nimic de adăugat care ar fi putut s-o convingă. Spera doar că Travis n-o minți.

– Doamnelor, îmi pare rău că vă întrerup, interveni o asistentă deschizând ușa. Chirurgul vrea s-o vadă pe pacientă.

Elisabeth se ridică și își adună lucrurile. Îi venea greu s-o abandoneze pe Cathy în suferința ei cumplită. Atunci când îi întinse mâna să-și ia bun rămas, Cathy o strânse și murmură rugătoare:

– Elisabeth, te rog, vreau să mă-ntorc acasă.

Fără să-i pese de ceea ce se-ntâmpla, infirmiera bloca ușa să rămână deschisă și anunță:

– Vă mai las încă două minute.

Apoi dispăru.

– Vor să te țină până vineri. Medicul vrea să-ți facă niște analize ca să-ți prescrie un anticoncepțional.

– Bine, de acord. Dar vreau să mă-ntorc acasă, insistă pacienta, încăpățânată.

Cum să-i explice Elisabethei că aici se simțea străină, că după experiența prin care trecuse, avea nevoie de un cadru familiar, de obiecte personale care s-o facă să se simtă în largul ei. Cât i-ar fi

plăcut ca Travis să apară în cadrul ușii și s-o ia în brațe. Dar plecase. Lacrimile începură să-i curgă șiroaie pe obraji. Din fericire, era și Elisabeth acolo, nu era chiar singură!

– Am să vorbesc cu doctorul. Vom încerca să găsim un compromis. Dar ar fi mai bine să aștepți până vineri.

Elisabeth încerca în felul acesta să câștige timp ca să-i dea lui Travis o șansă în plus. Poate va veni până vineri, dacă n-o minți.

Găsind-o înlăcrimată, chirurgul încercă s-o consoleze explicându-i că va mai putea avea copii, însă degeaba. Cathy nu fu în stare să mănânce nici o înghițitură din ceea ce i se aduse. Rămase într-o stare de prostrație toată seara, pierzându-și toate speranțele. În aprilie, un viitor radios îi surâdea, după patru luni, viața ei era un câmp de ruine și bea până la ultima picătură din cupa disperării.

Așezată pe un scaun, Cathy răsfoia distrată exemplarul legat în piele din *Micul Prinț*. Cu un gest nerăbdător, închise cartea și se uită la ceasul de la mână. Taxiul trebuia să apară dintr-o clipă în alta. Neștiind când se va întoarce – dacă se va mai întoarce – dusese mașina înapoi la agenția de unde o închiriase. Orice s-ar fi întâmplat în viitor, orașul Miami va rămâne întotdeauna legat de amintirea lui Travis, a copilului pe care-l pierduse, a tranziției dificile la vârsta maturității.

Trebuia să se întoarcă acasă, să-și vadă fratele. Se schimbase, devenise femeie. Învățase ce este dorința, teama și sacrificiul. Învățase să dea, să primească, să iubească. Pierduse totul. Un viitor lipsit de orice perspectivă i se deschidea înainte. Însă mai trebuia să învețe să poarte povara pierderii sale. Niciodată nu va avea dragostea lui Travis, așa cum sperase. Trebuia să se adapteze situației acesteia, așa cum se adaptase cu sarcina neașteptată și cu pierderea copilului.

Adolescenta din ea dispăruse. Femeia ieșise din această crisalidă a durerii, dar fluturele, descumpănit, nu mai avea puterea să-și desfacă aripile și să-și ia zborul. Totuși, în ciuda confuziei care o

stăpânea, știa instinctiv că pierderea era compensată de un câștig pe care-l va descoperi mai târziu în viața de zi cu zi. Pentru asta, trebuia să continue să trăiască.

Travis era înnebunit de furie. Camera lui Cathy nu avea telefon și nu putea să ia legătura cu ea. Asistenta de serviciu îi dădea vești; bolnava reacționa bine la tratament, starea ei generală era satisfăcătoare. Dar refuza să-i transmită vreun mesaj personal; regulamentul interzicea acest lucru. Frustrat, pe de-a-ntregul neputincios, Travis se întreba dacă îi înțelegea motivul plecării, dacă știa că se va întoarce, dacă vroia să rămână cu el, dacă știa că o iubea și suferea alături d. ea.

Nu reușise să comunice cu ea miercuri. Joi, trebuise să zboare toată ziua. În cele din urmă, o sunase pe Elisabeth, care îi spusese despre Cathy că urma să părăsească spitalul a doua zi. Totul era pe dos!

Elisabeth nu-i spuse despre intenția lui Cathy de a pleca la Boston. Pe de o parte, putea să se răzgândească iar pe de altă parte, spera ca Travis s-o întâlnească înainte să plece. Și mai trebuia de ținut seama de hotărârea crâncenă a lui Cathy, ajunsă în pragul disperării.

Frământat de sentimentele pe care le încerca, Travis se gândi pentru o clipă să lase baltă responsabilitățile profesionale și să se ducă la Cathy. După ce trecu momentul de panică, înțelese că lucrurile trebuiau să-și urmeze cursul firesc și că nu putea să aibă nici un control asupra situației.

Sâmbătă, se întorsese la baza din Key West. Epuizat, dormi o bună parte a zilei. După-amiază, dădu telefon la spital; Cathy Donely plecase acasă de două zile. Formă numărul de la apartamentul în care locuia. Un mesaj din centrală îl informă că linia era temporar suspendată. Cathy plecase din Miami! Se întorsese la Baltimore. În prima clipă fu tentat să se ducă undeva, să bea... să uite. Dar asta nu iar fi folosit la nimic.

Ba dimpotrivă, se va duce să-și vadă tatăl. Îi va cere iertare, se vor împăca și îl va asigura că, deși nu era fiul ideal, de acum înainte

va fi alături de el. După aceea, se va duce să-l vadă pe Chad Donely și să-i explice amănunțit ce se-ntâmplase între el și Cathy. Era bine să evite ca ea să fie nevoită să-i dea explicații.

Alerta meteorologică dată la Key West nu era deloc o glumă. Totul părea să indice faptul că în largul coastei Floridei se dezvolta un uragan care urma să se declanșeze în ziua echinocțiului din septembrie. Travis nu dispunea decât de puțin timp ca să pună în aplicare ceea ce vroia să facă la Baltimore și la Boston. Pe urmă, va trebui să se întoarcă la Key West, cu sau fără Cathy.

Chad se uită la ceasul de la mână. Era doar cu cinci minute în întârziere. Căutându-l cu privirea pe Travis, se îndreptă spre locul de întâlnire, cafeneaua aeroportului care avea originalul nume de «Cockpit Bar». Venind din direcții opuse, cei doi bărbați se întâlniră în pragul barului. Încă o dată, se cântăriră din priviri, în tăcere. Încă o dată, Travis fu uimit de asemănarea dintre el și Cathy. Cât despre Chad, el vedea în Travis un bărbat atletic, cu privirea sinceră și care probabil nu se temea de prea multe lucruri.

Intrară amândoi în bar și se instalară la tejghea. După ce-și comandară berile, Chad fu cel care luă cuvântul:

– La ce oră ai avion?

– Peste două ore, avem timp destul. Ce mai face Cathy?

– Bine. E puțin cam palidă, a slăbit și e foarte obosită. Nu mi-a spus de ce s-a-ntors și nici eu n-am întrebat-o. E la ea acasă și când o să vrea, o să vorbească.

– Dar... interveni Travis, neîncrezător, nu ești curios să afli?

– Ba mor de curiozitate. Dar nu e treaba mea ce s-a întâmplat cu Cathy, ce s-a-ntâmplat între voi. Vreau numai să n-o fac să sufere.

Travis se încruntă. Ar fi vrut să-i spună că sora lui fusese gravidă și că pierduse copilul. Însă se gândi că era mai prudent să păstreze secretul, secretul lui și al lui Cathy. De altfel, dacă știa sau nu, asta nu schimba cu nimic datele problemei imediate care însemna restabilirea legăturii lor.

– Ei bine, dacă asta poate să te liniștească, află că am intențiile cele mai onorabile față de Cathy.

Chad clătină din cap și îl privi atent, în liniște, mai mult timp.

– Da. Te cred. Altfel, de bună seamă că n-ai avea ce să cauți aici. Dar nu înțeleg altceva; de ce n-ai luat legătura direct cu ea?

– Mmmm... A fost o mică neînțelegere și a trebuit să plec din Miami cu probleme profesionale înainte de a avea timp să punem lucrurile la punct. Când m-am întors din misiune, plecase deja din oraș.

– Ai făcut bine că n-ai căutat-o.

– De ce?

Chad ridică din umeri.

– Nu vrea să vorbească cu nimeni. S-a întors de patru zile și abia am schimbat o vorbă.

Chad nu știa că acest consemn nu se referea și la Travis. El căuta doar să nu-și obosească sora. Nu știa nici că era convinsă că îl pierduse pe Travis pentru totdeauna. Dacă ar fi știut acest lucru, bineînțeles că s-ar fi purtat altfel.

– Eu... sunt în drum spre Boston, mă duc să mă-ntâlnesc cu tatăl meu... Am vrut să ne întâlnim ca să...

– Știu. Atunci, ce părere ai despre surioara mea?

– Am o părere foarte bună. E o făptură excepțională. Îi place viața, se minunează de tot ceea ce vede. E ca un copil într-un magazin de jucării.

– Da, altădată... începu Chad gânditor.

– Altădată...?

– S-a schimbat. Nu mai e copilul de altădată. Nu mai are inocența pe care o avea când a plecat din Baltimore. Poate așa-i mai bine. În orice caz, e prea târziu. Ar fi trebuit să mă ocup de ea, să fiu fratele în care poate avea încredere. Și-a petrecut mai mult timp cu tata care a învățat-o să viseze, dar nu să deschidă ochii!

– Chad, trebuie neapărat s-o văd!

– Da, bineînțeles. Vrei sfatul meu? Dă-i un răgaz. Dacă într-adevăr o iubești, n-ai de ce să te temi. După ce se va risipi ceața, o să vrea să te vadă.

Travis nu era chiar atât de sigur. Spera din toată inima să n-o fi pierdut.

– Am o întrebare, din curiozitate, spuse el căutând să schimbe subiectul. De unde se trage frica ei de furtună?

– Avea șase ani, eu paisprezece. Jucam fotbal cu Brian și tata a insistat să vină și ea cu noi. Se plictisea lângă noi și se mai ducea să se plimbe. Uneori, ne trebuia câte o oră până s-o regăsim. Într-o bună zi, Brian a avut ideea să o ducem la o cabană de lemn de lângă terenul unde alți copii se jucau de-a indienii. Cel puțin, știam unde e. Pe la mijlocul meciului, a izbucnit o furtună teribilă. Brian s-a întors acasă și eu m-am dus s-o caut pe Cathy. Am găsit-o singură, moartă de frică în cabană. Nici nu era în stare să meargă și a trebuit s-o duc în spate până acasă. Amândoi am răcit zdravăn și eu am fost aspru pedepsit. Tata nu mi-a mai dat voie să mă duc să joc fotbal. Întotdeauna am crezut că sora mea va ajunge să-și stăpânească teama. Și pe urmă, la Baltimore, nu prea avem parte de furtuni!

– Spre deosebire de Florida, unde sunt la ordinea zilei!

– Nu și-a ales cel mai bun loc pentru a-și începe cariera de scriitor!

– Dă-mi voie să nu fiu de acord cu ceea ce spui.

Chad zâmbi, sesizând aluzia. Își terminară berile și Chad insistă să plătească. Travis acceptă cu plăcere. Dar înainte de a pleca din Baltimore, mai avea o problemă de rezolvat.

– Și... Brian a venit s-o vadă? întrebă când ieșiră din bar.

– Nu. Îmi închipui că nici n-o să vină. A fost teribil de jignit când ne-am întâlnit, rănit în amorul propriu. Mă surprinde violența de care a dat dovadă atunci și aerele lui de superioritate!

– Ce-i mai face brațul? se interesă Travis.

– Chair te interesează? zâmbi Chad.

– Nicidecum. Chiar îmi pare rău că nu l-am atins și la celălalt.

Capitolul 14

Travis remarcă surprins că nimic nu se schimbase. Ferma, acareturile, lacul, copacii mari numai buni de cățărat în ei, tot acest univers fusese pentru el și Mitch pe vremea copilăriei terenul de joacă ideal, rămăsese neschimbat. La volanul Land Roverului ei, Melinda, tăcută, îi observa pe ascuns reacțiile. Nimic nu lăsa să i se ghicească sentimentele lui Travis în spatele măștii lui tensionate.

Auzindu-și numele strigat, el se întoarse spre fereastră. Călare pe o barieră, cei doi băieți ai Melindei îl salutau țipând în gura mare și dând frenetic din mâini.

– Îmi pare rău că te salută de la distanță!

– Nu-i nimic. Avem tot timpul să ne vedem. Lasă-i să se bucure de paradisul ăsta. Ce șansă pentru ei să fie răsfățații bunicului!

– Totuși, îi răsfață prea mult. Când ne vom întoarce în Florida, vor fi absolut insuportabili. Din fericire, o să înceapă școala!

Ocoli casa mare, albă, ca să să gareze în fața intrării principale. Zâmbetul de pe buzele lui Travis de acum câteva clipe dispăruse.

– Sunt fericită că ești aici, Travis.

– Și tu ești fericită?

– Bineînțeles. Copiilor le place atât de mult la fermă!

– Și domnul... interesant... care ar vrea să cumpere vasul?

– E la fel de interesant – poate chiar mai mult. Mă place... Dar să nu anticipăm. Vine să mai vadă vasul la sfârșitul lunii. L-ar cumpăra pentru părinții lui. Tatăl lui a visat întotdeauna că atunci când va ieși la pensie se va duce la pescuit pe coasta de est.

– Deci ați făcut cunoștință. Nu e însurat, cel puțin?

– Nu! exclamă Melinda triumfătoare.

– Îi plac copii?

– La prima vedere, da. Ei îl adoră! Mi-au spus că îl iubesc aproape la fel de mult ca pe tine.

– Mă copleșești! În sfârșit, o veste bună.

Șoferița scoase cheia din contact și se întoarse spre el.

– Să știi că exagerezi.

– De ce?

– Ai putea să-mi spui și mie ce te-a făcut să vii aici, să-ți revezi tatăl?

Bărbatul o privi cu o expresie întunecată înainte de a-i răspunde:

– Mai bine mi-ai pune întrebarea asta la sfârșitul săptămânii.

Travis coborî, își luă sacul de voiaj și se uită la casă. Land Roverul pornise din nou și dispărea la curba drumului. Da, se întorsese dar nu se simțea ca acasă.

Ușa casei se deschise și un bătrân înalt, sprijinit într-un baston, apăru în prag. Se simți parcă o tensiune electrică în clipa în care tatăl și fiul se uitară unul la celălalt.

– Uite că te-ai întors, spuse în sfârșit Jim Hoyt cu o voce aspră dar nefiresc de tristă și agale.

Se priveau în continuare, căutând să se recunoască dincolo de oceanul de neînțelegeri care îi despărțise atâta timp. Însă erau amândoi făcuți din același material, amândoi încăpățânați, intransigenți și mândri.

– Cred că asta depinde de tine, răspunse Travis.

Privire cenușie ca oțelul se înăspri pe fața îmbătrânită a tatălui.

– Nu... asta nu depinde de mine, Travis. Ușa mea a fost întotdeauna deschisă.

Bătrânul se întoarse sprijinindu-se în baston și dispăru înăuntru. Travis șovăi, oftă din adâncul sufletului și îl urmă în casa în care crescuse.

Lucrurile nu erau atât de simple; trebuia ruptă tăcerea. În patru ani, și tatăl și fiul se schimbaseră. Travis își considerase întotdeauna tatăl un fel de zeu atotputernic. Impresia rămăsese aceeași chiar dacă îmbătrânise. Accidentul îl transformase într-un handicapat, chiar dacă se adaptase la noul mod de viață. Obosea repede... și trebuia să se pregătească pentru ziua când va lăsa locul altuia. În toți acești patru ani de absență, Jim se interesase de viața lui Travis. Știa că, dacă fiul lui n-ar fi mers pe calea pe care și-o alesese singur, ar fi putut să fie mândru de el.

Conversația devenea mai liberă o dată cu trecerea timpului. Și-au adus aminte de vechile răni care nu se cicatrizaseră. Și-au adùs aminte de Mitch, bineînțeles – nu s-ar fi putut altfel în mijlocul amintirilor de o viață. Au vorbit despre mersul afacerii bătrânului, despre modernizare. Travis își asculta tatăl cu atenție, întrebându-l, dându-i câte o sugestie.

Într-o după-amiază, Travis plecă singur într-o plimbare lungă. Când se întoarse, era mai palid dar și mult mai calm. Jim Hoyt, așezat pe un scaun în curte, se uită la fiul care se apropia. Știa de unde venea. Travis se opri în fața lui. Avea aerul neliniștit al unui puști care se temea de judecata părintească.

– Tată, îți cer iertare. Îmi pare rău. Nu ți-am spus-o niciodată, dar îmi pare rău pentru ce i s-a-ntâmplat lui Mitch.

– Știu, băiete. Nu te-am învinovățit niciodată pentru asta. Niciodată.

– Totuși, credeam...

– Te-ai înșelat. Dumnezeu știe de ce ți-ai închipuit că te consider vinovat pentru ceea ce s-a-ntâmplat!

– Poate pentru că... Pentru că ne certam tot timpul. De cum ne întâlneam, găseam câte un subiect de dispută.

Jim râse. Travis fu surprins de indulgența tatălui său față de ceea ce se petrecuse cândva.

– Exagerezi. Uneori, ne mai și înțelegeam. Trebuie să recunosc... erai un băiat foarte hotărât... și încăpățânat! Părerile tale erau foarte ferme.

– Și probabil greșite.

Bărbatul se așeză pe jos, la picioarele tatălui său și își aprinse o țigară.

– Nu, nu greșite. Doar diferite de ale mele. Semănam prea mult... și uitam uneori...

– Da, dar...

– Nu te iubeam mai puțin decât pe Mitch. Speram că știi. Poate n-am știut să te fac să-nțelegi lucrul ăsta. Eram toți trei foarte apropiați. În felul nostru. Dar el era primul născut și pe el l-am pierdut. O să vezi și tu ce înseamnă asta, când o să ai copii.

Un nor trecu peste chipul lui Travis. Tatăl lui remarcă. Travis se gândea la Cathy. Trebuia s-o vadă din nou. În fiecare noapte o căuta în pat, lângă el. Avea atâta nevoie de căldura, de dragostea ei. Se gândea la copil. Ce s-ar fi întâmplat cu Cathy dacă ar fi avut copilul? L-ar fi lăsat să rămână? Ar fi putut s-o convingă să se mărite cu el? Nu era prea târziu. Putea încă să mai schimbe viitorul. Și viitorul acesta vroia să-l împartă cu ea chiar dacă n-ar fi putut să aibă copii niciodată.

Jim Hoyt crezu că băiatul lui mai are încă mustrări de conștiință din cauza accidentului.

– Travis, tu nu poți să știi ce înseamnă pentru un părinte să piardă un copil – un fiu. Nu vroiam să pierd pe niciunul dintre voi, dar sunt fericit că nu v-am pierdut pe amândoi în ziua aceea.

Vorbiră mult timp cu o sinceritate care nu mai fusese niciodată între ei – poate din cauză că pierduseră amândoi foarte mult și cu timpul, înțeleseseră că dragostea era lucrul cel mai de preț în lume.

– Atunci când iubești într-adevăr, iubești din tot sufletul și când ierți, o faci tot așa, din tot sufletul.

Se ridicară să facă doar câțiva pași pe malul lacului. Jim Hoyt citea pe chipul băiatului său că nu era abătut numai din cauza lui Mitch. Parcă mai percepea și un alt motiv de frământare.

– Haide, spune-mi și mie ce ai, îl îndemnă bătrânul.

Travis ridică privirea spre tatăl lui. Trăsăturile bătrânului erau luminate de o nebănuită tandrețe. Travis nu-l crezuse niciodată în stare de atâta înțelegere. Începu să-i vorbească despre Cathy. Nu-i spuse totul, bineînțeles, dar îi spuse cât de mult o iubea, îi vorbi despre planurile lui de viitor și că vroia să i-o prezinte. Conversația se prelungi până la lăsarea întunericului. Când auziră clopoțelul, se duseră în casă la cină. Continuară să vorbească și după aceea, trecu ora de culcare, trecu cântecul privighetorilor și ajunse să se lumineze, să se crape de ziuă. Când se auzi cântecul cocoșilor, își strânseră cordial mâna. Împăcarea era definitivă. Jim îl luă pe Travis de umeri și îi spuse:

– Haide, fiule, s-a făcut dimineață. O cană cu cafea nu ne-ar strica.

Travis își regăsise căminul, rădăcinile.

Soarele de august era cald, pielea lui Cathy se bronzase și-i stătea foarte bine. Termină de lipit ultimul plic și se duse să se așeze pe un șezlong.

– Uite c-am terminat, murmură pentru sine însăși.

Se întinse și închise ochii. Totul era calm, liniștit în mica grădină. Dar era cumplit de singură! De câțiva ani, Chad avea un apartament în oraș. Venise și el la casa părintească, acolo unde crescuse ca să-i țină companie dar o avertizase că era doar o problemă

temporară și că în curând își va relua viața normală. Era un fel de a-i spune că trebuia să se gândească și ea să-și reorganizeze existența.

Zgomotele familiare din grădinile vecine ajungeau la ea odată cu briza estivală. Murmurul adierii în frunze, cântecul păsărelelor, totul părea ca altădată. Totuși, ceva greu de definit se schimbase. Se schimbase *ea!*

Din nevoia de a se simți în siguranță, voise să se întoarcă în mediul cald și liniștitor al copilăriei sale. Nu-i dăduse lui Chad nici o explicație despre această întoarcere și nici el n-o întrebase. De altfel, își petrecuse primele patru zile în camera ei, dormitând, și punând în felul acesta capăt din start oricărei conversații. În a cincea zi, Chad o obligase să mănânce și zâmbise amintindu-și atitudinea autoritară a lui Travis față de ea.

Nu-i venea să facă nimic, nici să mănânce, nici să vorbească, nici să-și facă planuri de viitor... nici măcar să scrie. Simțea o senzație îngrozitoare de gol în stomac. Se așteptase să-i simtă lipsa lui Travis, dar nu atât de mult. Uneori, se trezea în mijlocul nopții plângând fără să aibă vreun motiv. Alteori, copleșită de cea mai adâncă criză de neliniște, îi rostea numele printre gemete. I se părea că nu va supraviețui.

Într-o dimineață, se trezise la fel de vlăguită ca în zilele dinainte. Ca de obicei, începuse să se pregătească pentru ziua lungă și goală care urma, aruncându-și cămașa de noapte pe spătarul unui scaun înainte de a-și peria părul cu indiferență. Din întâmplare, ridicase ochii și își văzu silueta în oglinda șifonierului. Rămase nemișcată. Fascinată, contemplă fără să recunoască trupul subțire și delicat, în lumina dimineții. Mijlocul era subțire, pântecul plat, șoldurile frumos rotunjite, sânii ridicați și tari, proporțiile armonioase. Era mai frumoasă decât anul trecut. Corpul ei câștigase în feminitate și senzualitate.

Expresia feței îi era tristă. Părul prea abundent, prea des, îi dădea o notă preocupată. Părea mult prea tânără! Nu semăna cu

persoana care se simțea a fi, o persoană adultă, nu o copilă. Înțelese dintr-o dată; evadase din viața reală – și continua. Cu siguranță că în felul acesta nu reușea să-și rezolve problemele. Dacă vroia să fie tratată ca o adultă, trebuia să se comporte ca o adultă!

Deschise ușa camerei sale, scoase capul pe culoar și începu să strige:

– Chad! Chad! N-ai plecat?

– Sunt aici, sunt aici. Nu te simți bine?

– N-am nici o problemă. Ai timp să mă duci în oraș înainte de a te duce la ședința ta de lucru?

– Astăzi n-am de lucru. Te duc unde vrei.

– Foarte bine, încheie ea, închizând ușa.

Nevenindu-i să creadă, Chad rămase cu ochii pironiți pe ușa închisă. Sora lui ieșise din starea de prostrație! După ce trecu momentul de surprindere, coborî scara fluierând ca s-o aștepte jos. În scurtă vreme, veni și ea.

– Unde vrei să te duc?

– La coafor. Trebuie să mă tund.

Nu glumea! Peste o oră, când se întoarse s-o ia, buclele rebele îi dispăruseră. Părul scurt îi încadra mai regulat fața, scoțându-i în evidență trăsăturile. Chad rămase mut de admirație. Transformarea dovedea maturitatea lui Cathy, îi dădea prestanță. Sora lui, întotdeauna ciufulită, se metamorfozase într-o tânără femeie foarte drăguță!

– Ei, ce părere ai?

– Îmi acorzi plăcerea să mă bucur de compania ta, invitându-te să dejunăm undeva?

– Bună idee, exclamă ea încântată.

În timpul mesei, Chad se aventură să-i pună întrebarea:

– Știi ceva despre Travis?

– De ce mă-ntrebi? De când m-am întors, n-am vorbit despre el.

– Întocmai. Adu-ți aminte că v-am văzut împreună. Și mi s-a părut că nu este vorba despre ceva trecător.

– Ei, bine, ceea ce ai văzut este istorie acum, declară Cathy lăsând ochii în jos.

– În concluzie, a fost o iluzie.

– O iluzie? Am fost însărcinată cu el... Fără glumă.

Zăpăcit de ceea ce auzise, Chad scăpă fuculița din mână.

– Dar, te credeam sterilă!

– Da. Și medicii au crezut la fel. Dar s-au înșelat.

Ca să-și facă ceva de lucru, femeia bău câteva înghițituri de suc. Privirea lui Chad rămânea ațintită asupra ei.

– Te surprinde acest lucru? Te șochează? Te dezgustă? reluă ea în sfârșit.

Elisabeth Harris și Valerie Baner înțeleseseră că își dorea cu disperare ca fratele s-o înțeleagă și el. Trebuia să-nțeleagă!

Stăpânindu-și tulburarea, Chad o prinse de mână.

– Nimic din toate astea, Cathy. N-ai făcut ceva de care să-mi fie rușine. Să înțeleg că nu mai ești însărcinată? adăugă cu o jumătate de gură.

– Da, spuse ea simplu.

Chad trase propriile lui concluzii.

– Credea că o să ții copilul.

– De ce?

El nu fu în stare să-i răspundă.

–Ascultă, Chad, în Florida, mi s-au întâmplat două lucruri foarte importante. Mai întâi l-am întâlnit pe Travis și pe urmă, am descoperit că pot avea copii. Asta nu înseamnă automat că eram pregătită să trăiesc experiențele acestea până la capăt.

Cathy îi explică după aceea amănunțit cum se desfășuraseră lucrurile.

– Dar, câtă vreme s-a întors la tine, asta însemna că ținea la tine, că erai importantă în viața lui.

– Nu știu. Poate nu voi ști niciodată.

Chad îl văzuse pe Travis, vorbise cu el, știa că nu se terminase totul între ei.

– Dar tu ții la el, nu-i așa?

– Mmmm... Îl iubesc, dar nu sunt sigură că locul lui e lângă mine. Dacă a rămas din cauza copilului... S-a terminat.

– Inima ta ce spune?

– Că îl iubesc. Și îl voi iubi mereu. Dar trebuie să mă mobilizez, să-mi organizez viața, să încep din nou să scriu.

– Atunci, o să-ți scrii viața în loc s-o trăiești?

– Poate că pentru moment, de asta am nevoie.

Chad rămase tăcut. Sora lui avea dreptate. Îi trebuia timp să reconstruiască ceea ce distrusese. Însă nu trebuia să-și piardă speranța.

– Ascultă, Cathy... Sincer să fiu, nu cred că l-ai pierdut pe Travis pentru totdeauna. Poate și el are nevoie de timp.

– N-a mai luat legătura cu mine, constată ea, cu tristețe.

– Dar tu, tu ai încercat să iei legătura cu el? Adu-ți aminte că în viață sunt unele situații pe care nu le poți controla. Uneori e foarte greu să vezi că oamenii își dau toată silința, însă întotdeauna trebuie să ai încredere în cei pe care-i iubești.

– Vorbești ca Micul Prinț!

– Greșești. Am citit asta pe o prăjitură.

Cathy izbucni în râs și fratele ei zâmbi.

– Îmi regăsesc surioara de altădată!

Din ziua aceea, femeia se simțea mai bine. Încă îi simțea lipsa lui Travis, mai avea golul în stomac, uneori mai plângea, dar se apuca se din nou să scrie. Tocmai pusese în plic al doilea articol pentru Valerie Baner, strânsese multe poezii și culegerea ei începea să capete formă. De multe ori se oprea din ceea ce făcea ca să-și noteze ideile care-i veneau.

Printre alte scrisori pe care se pregătea să le pună la poștă, se mai aflau și propuneri către diverse edituri referitoare la publicarea culegerii ei de poezii și o scrisoare pentru Elisabeth Harris.

Cathy se plimba prin grădină fără un scop anume, smulgând distrată din când în când câte un fir de iarbă. Se gândea la ideea unei povești pentru copii – sau poate pentru adulți, la fel ca ea. Ar fi povestea unei cutii foarte deosebite cu mijlocul negru. În fiecare zi mijlocul s-ar schimba, ar crește și s-ar transforma până la urmă într-un bebeluș care ar deveni mult prea mare pentru cutie și s-ar pregăti să iasă în lume.

Se gândea de multe ori la această idee, pentru că la fel de des se gândea la Travis. Și asta o făcea să-i vină să plângă. Se apucase să scrie însă trebuise să se întrerupă. Toate astea erau încă mult prea aproape de ea.

Se apropia toamna. Frunzele ruginii începuseră deja să cadă. Nu mai erau decât câteva zile până în septembrie. Nu-l mai văzuse pe Travis de o lună, de la spital. De o lună, lupta împotriva acestei senzații de gol. Se întoarse în casă și se duse direct în biroul tatălui ei. De pe un raft al bibliotecii, luă unul dintre albumele de familie și începu să-l răsfoiască cu înfrigurare. În sfârșit, găsi ceea ce căuta.

Era o fotografie a părinților, pe vremea când mama era însărcinată cu Chad. Mama zâmbea în fața aparatului. O expresie blândă de satisfacție îi lumina fața. Tatăl zâmbea și el, zâmbetul lui exprimând mândria de a fi tată. Cu o mână îi cuprindea umerii soției. Cu cealaltă, atingea cu grijă pântecul rotunjit al soției. Femeia se simțea pe deplin protejată de mâinile soțului ei.

Cathy se uită îndelung la fotografie și o copleșiră lacrimile. Sentimentul acesta de gol era pierderea copilului ei. Avusese îndoieli în legătură cu capacitatea ei de a fi mamă. Dar niciodată cu dorința de a avea un copil.

Mai înțelesese și altceva. Ceva care răspundea tuturor întrebărilor pe care și le punea de când se întorsese la Baltimore. Această revelație o făcu să plângă și mai tare. Ori i se zdrobea inima... ori găsea drumul spre vindecarea definitivă.

Capitolul 15

«Sfârșitul oficial al alertei a fost anunțat de toate posturile de radio acum patru ore, dar unii s-au întors la casele lor de pe malul mării încă de ieri dimineață. Echipa de supraveghere a fost redusă odată slăbirea intensității furtunilor. Un al doilea uragan face acum ravagii în Atlanticul de Sud, dar toate indiciile lasă de înțeles că atunci când va atinge coasta, nu va mai fi decât furtună tropicală. Ploaia și vântul puternic se vor prelungi și în zilele următoare însă centrul de supraveghere a declarat că nu mai există nici un pericol major. Apa este încă raționalizată, dar curentul s-a repus în funcțiune în jurul orei douăzeci și unu. Pentru ambarcațiunile mici este recomandabil...»

Cathy opri radioul ca să asculte zgomotul pe care le producea natura. La Key West, vântul nu sufla decât cu vreo treizeci de kilometri pe oră, ceea ce era nimic în comparație cu furtuna care spălase orașul Miami în cursul unei întregi săptămâni. Ploaia bătea violent în hublouri și curgea râuri pe puntea vasului. Oftă și puse cana de cafea pe chiuvetă.

Când ajunsese în Key West, cu patru zile în urmă, nu putuse să pună în stare de funcționare instalația de încălzire de pe vas și trebuise să doarmă îmbrăcată. În seara asta, se îmbrăcase cu tricoul

roșu pe care i-l împrumutase Travis la prima ei vizită și pe care îl adoptase automat ca haină de noapte. Se duse să vadă dacă bateriile celor două lanterne nu erau consumate, dacă mai era apă de băut, după care se mai uită o dată pe hublou, întrebându-se neliniștită unde era Travis și ce putea să facă.

Cathy se întorsese la Miami atunci când se punea la punct dispozitivul de supraveghere. Atunci când fu clar că marele uragan nu va ajunge la Key West, se duse să facă autostopul, neputând să găsească o mașină de închiriat în ziua dinaintea grozăviei anticipate. Acolo, Joe, patronul barului, încercase zadarnic s-o convingă să nu rămână singură pe vas. În fața încăpățânării ei, omul se mărgini să-i spună cum se poate proteja și verifică el însuși dacă o lăsa în siguranță.

De aproape o săptămână, baricadată în fața furtunii, îl aștepta pe Travis. Fiecare zi care trecea îi sporea neliniștea. Cu atât mai mult cu cât nu era sigură că Travis se va întoarce în Key West. Joe nu-l văzuse de câteva săptămâni. Dar dacă se gândea să se întoarcă, nu mai avea să întârzie mult, din cauză că nu mai era stare de alertă. Trebuia să se întoarcă. N-ar mai fi avut puterea să trăiască dacă nu putea să-i spună că îl iubea, că în ciuda slăbiciunilor și incertitudinilor, își aparțineau unul altuia. Împrejurările în care se întâlniseră nu fuseseră dintre cele mai favorabile și amândoi avuseseră de suferit. Dar avuseseră și momentele lor de fericire, de enormă fericire. De o fericire care nu merita să fie îngropată.

Se auzi bubuitul unui tunet. E cealaltă furtună, își spuse automat fără să-și dea măcar seama că teama ei copilărească dispăruse complet. Toată ființa ei, tot sufletul, îl așteptau pe Travis. Simțind cum o cuprindea încet-încet deprimarea, stinse lumina și se duse în cameră, pregătită să trăiască încă o noapte în singurătate. Cuibărită sub pătură, asculta ploaia și, legănată de ritmul regulat al picăturilor, adormi.

Era noapte încă și ploua în continuare, când un zgomot ciudat care venea de pe punte o trezi brusc din somn. Inima îi bătea să-i

spargă pieptul. Ciuli urechea; era zgomotul făcut de cineva care mergea pe punte. Căută lanterna pe pipăite, la capătul patului, o luă, se ridică în picioare și porni spre partea din față a vasului. Se opri puțin înainte de a ajunge la ușă; era liniște deplină. Deodată, un nou zgomot. Ușa se deschise brusc. Cathy scoase un țipăt și scăpă lanterna.

– Cathy?... Cat?

Un fascicol îi lumină fața lui Cathy care, instinctiv, își acoperi ochii cu mâinile.

– Cat! Tu ești! exclamă Travis, nevenindu-i să creadă.

– Travis! strigă femeia grăbindu-se să ajungă în brațele lui, în ciuda șiroaielor de apă rece care-i curgeau pe impermeabil.

O strângea tare de tot în brațe, prea emoționat să mai poată spune ceva, O strângea ca și cum ar fi vrut să se convingă că era adevărată, că nu visa. În timpul orelor de zbor deasupra golfului și Atlanticului, crezuse de câteva ori că va muri. Dar pentru ea, se agățase de viață, pentru ea, scăpase din ghearele forțelor naturii dezlănțuite prin voința lui. În clipele acelea de pericol de moarte, ea nu-l părăsise, rămăsese lângă inima lui ca un talisman minunat.

– Cathy... mai murmură el o dată.

De data aceasta, buzele lor se căutară și se uniră într-un sărut lung și tandru.

După ce se despărțiră, Travis o prinse de umeri și o scutură încet.

– Prostuță mică! o dojeni el. Puteai să pățești cine știe ce rămânând aici!

– Nu... Nu știam unde ești... Trebuia să te regăsesc... Trebuia să vin aici...

Avea lacrimi în glas. Tandru, Travis își încolăci brațele în jurul ei legănând-o încet. În curând, o observă că tremură – de emoție fără îndoială, dar și de frig. Îi dădu drumul, se duse să închidă ușa și profită de timpul mort ca să-și scoată haina și să aprindă lumina.

Îi remarcă în primul rând părul scurt și avu o strângere de inimă. Bineînțeles, noua coafură o avantaja, o făcea și mai

atrăgătoare, dar sacrificiul buclelor rebele era în același timp și un fel de pierdere a inocenței. Apoi se uită atent la trupul a cărui căldură îi lipsise atât de mult. Și el se transformase miraculos, se făcuse mai senzual, mai tentant. Era mai femeie, mai frumoasă ca oricând!

În timp ce Travis se apropia de ea și îi mângâia părul negru, scurt, Cathy îi examina chipul care îi trăda epuizarea. Avea nevoie de grijă, de atenție, de căldură și de dragoste. Îl prinse de mână și îl trase înăuntru ca să se poată așeza undeva.

– Te așteptam, spuse ea simplu după ce-l văzu așezat într-un fotoliu de piele.

– Aici? Singură?

– Da, singură.

Cu mână sigură, începu să-i descheie cămașa udă, ca să i-o scoată. Epuizat, Travis nu avu nici o reacție. Deodată, pe neașteptate, o prinse de încheietura mâinii întrerupând-o din ceea ce făcea.

– Ai... rămas aici singură? Doar cu furtuna?

Cu mâna liberă, ea îl mângâie pe obraz.

– Travis, nu mi-era frică pentru mine. Eram neliniștită pentru tine. Și în plus, Joe veghea asupra mea.

Bărbatul își trecu o mână pe după mijlocul ei și o trase lângă pieptul lui. O intensă dorință fizică se trezea încet-încet în Cathy, care șușoti:

– Te iubesc, Travis... Te iubesc...

El o strânse mai tare și îi murmură la ureche:

– Și eu te iubesc, Cathy... Rămâi, te rog... Am atâta nevoie de tine!

– Rămân, răspunse femeia, fericită.

Rămaseră mult timp așa, îmbrățișați ca și cum s-ar fi temut ca miracolul să nu se risipească. Pe urmă Cathy își dădu seama că trupul lui Travis parcă o apăsa. Era epuizat, trebuia să doarmă.

– Travis? Trebuie să faci un duș, să te culci... Haide, ridică-te. Mă duc să-ți pregătesc ceva de băut.

Trebui aproape singură să-l ridice în picioare, dar el refuza să-i dea drumul, îi acoperea gâtul cu sărutări, o pipăia pe spate ca și cum ar fi vrut să se convingă că exista cu adevărat.

– Travis, nu e momentul, protestă femeia încet, înainte de a fi prea târziu.

– N-o să dispari?

– Nu, îți promit... și mă țin de cuvânt. Îți voi fi alături când vei avea nevoie de mine.

Vrând-nevrând, se dezlipi de ea și se duse spre baie, clătinându-se puțin, în vreme ce Cathy se duse să pregătească niște cafea.

Când el ieși din baie, drapat cu un prosop, femeia tocmai termina de pus coniac în cana lui. Îi întinse băutura fierbinte și îl conduse spre cameră, stingând luminile pe drum. Când bărbatul se așeză liniștit pe marginea patului, Cathy se fofilă în spatele lui ca să-l usuce pe cap.

– Ai zburat... în timpul furtunii?

– Am fost chiar în mijlocul ei.

– A fost... A fost periculos?

– Probabil. Dar nu mă gândeam la asta.

– Dar la ce te gândeai?

– La tine, să vin să te caut după ce totul se va termina... chiar împotriva părerii lui Chad.

– Împotriva părerii lui Chad? Nu înțeleg!

– După ce ai plecat din Miami, m-am dus la Baltimore. Elisabeth Harris îmi spusese c-am să te găsesc acolo. M-am întâlnit cu Chad la aeroport. Am stat mult de vorbă. Mi-a spus că ai avea nevoie de timp.

– Aveam nevoie să petrec câtva timp acasă, e adevărat. Dar Chad n-a adus vorba despre întâlnirea voastră, despre discuția pe care ați avut-o...

– Bine a făcut. Ceea ce aveam să-ți spun, eu sunt singurul care-ți poate spune.

Puse cana jos, obligând-o să se oprească, apoi se întoarse spre ea, o luă afectuos de mână și o privi în ochi.

– N-am rămas numai pentru copil, Cathy. Am rămas pentru că aveam nevoie de tine. Unele lucruri s-au schimbat, dar te iubesc și am nevoie de tine.

Impresionată de aluzia la copilul lor, conștientă că îl rănise adânc excluzându-l din hotărârea ei de atunci neținând seama de sentimentele lui, Cathy își pierdu graiul de emoție.

– M-am întors la Boston ca să-l văd pe tata și ne-am împăcat.

– Mă bucur pentru tine... Mă bucur că totul s-a rezolvat... mormăi femeia gâtuită de emoție, ștergându-și o lacrimă.

Travis îi zâmbi și o strânse puțin mai tare de mâini.

– Încă nu s-a pus totul la punct... dar aproape. Nu eram sigur că mă iubești, că mă vei ierta. Dar i-am promis tatei că am să vin aici să caut răspunsul și dacă răspunsul va fi pozitiv, am să te iau cu mine la Boston. Nu vroiai să te măriți cu mine din cauza copilului, însă eu te iubeam și fără asta, adăugă cu o voce blândă și încărcată de emoție.

– Travis... Eu...

– Mă iubești? Vrei să fii soția mea?

Cathy, din cauza nodului pe care-l simțea în gât, trebui să se mulțumească să încuviințeze clătinând din cap cu gravitate.

– Atunci, totul este bine, spuse el încet, cuprinzându-i obrajii în mâini și sărutând-o delicat pe pleoapele umede.

Se ridică, luând-o și pe Cathy o dată cu el, îi arătă patul, își desfăcu prosopul pe care-l avea strâns în jurul mijlocului și îi scoase și ei tricoul înainte de a stinge lumina. Pe urmă, amândoi se strecurară sub cearșaf.

Femeia știa bine că nu era totul pus la punct, că aveau să urmeze și cuvinte mai puțin plăcute. Cuibărită la pieptul lui, plângea încet, exasperată, până când începu să tremure. Travis o strânse mai tare.

– Nu plânge, Cat, nu plânge.

– Oh, Travis... Iartă-mă, iartă-mă... Îmi pare rău... Nu mi-am dat seama...

– Șșșșt! draga mea, o domoli, mângâind-o pe obraz.

– Travis, credeam că nu vroiai... copii. Nu înțelesesem... Of, Travis, iartă-mă, iartă-mă te rog.

– Șșșșt! Nu plânge, Cat. Nu plânge!

Cathy se smiorcăia lamentabil. După câtva timp, deodată, se încordă brusc.

– Co... Copilul... N-am întrebat niciodată...

Tânăra femeie tăcu, neputând să vorbească mai mult. Travis o strânse mai tare în brațe.

– Era... băiat, reuși să mormăie, impresionat la rândul lui.

Se întâlniseră cu patru zile în urmă și, de trei zile se anunța venirea celei de a doua furtuni. Pe puntea vasului, Cathy supraveghea la orizont apropierea norilor de ploaie. Nu aveau să atingă coasta înainte de venirea nopții. Când va ajunge la Boston, nu va regreta nici Key West, nici Florida! Totuși, aici devenise adultă, aici îl găsise pe Travis și dragostea.

Începuseră să aranjeze lucrurile lui Travis și Cathy se gândea la toată treaba pe care mai trebuia s-o facă în apartament, înainte de plecare. Ar trebui să treacă s-o vadă și pe Valerie Baner. Cu o zi înainte, sunase la fratele ei, în Baltimore și Chad îi spusese că editoarea din New York era interesată de culegerea ei de poezii. Parcă totul se punea la punct dintr-o dată...

– Cat?

Ușa se deschise în spatele ei și Travis ieși și el pe punte. O cuprinse cu brațele de mijloc și o sărută afectuos pe obrazul stâng.

– Ce cauți afară, nu vezi că stă să plouă?

– Mai sunt câteva ore până va începe.

– Nu uita că aici, eu sunt expertul, spuse el.

Cathy ridică privirea și îi zâmbi.

– Știi, dacă am avea o fată, i-aș spune Jenny Rebecca, spuse femeia pe neașteptate.

– Nu crezi că numele ăsta se potrivește pentru o bunică?

Cathy se strâmbă la el.

– Nu râde de mine, e un nume foarte frumos.

– Foarte frumos și... foarte romantic, precizează bărbatul mângâind-o pe păr.

– Dac-ai avea o fată, cum ai vrea s-o cheme?

Travis se întoarse ca să se așeze în fața ei și punându-i un deget sub bărbie, o sili să-l privească în ochi.

– Dacă aș avea o fată, i-aș da un nume care să-nceapă cu un K. S-ar chema Katherine în acte, și Kate acasă, pentru că e mai scurt. Dar deocamdată, nu se pune problema să ne gândim la așa ceva câtă vreme doctorul a spus că ar trebui să mai așteptăm un an-doi.

Cathy, care se înroșise din cauza complimentului implicit din spusele lui Travis, se ridică pe vârfuri și îl sărută scurt pe buze.

– Ai dreptate, dragul meu. Dar e bine să fim pregătiți pentru orice eventualitate.

– Ești pregătită să vii la Boston?

Cathy redeveni serioasă.

– Da, dar ești sigur că asta n-o să-l deranjeze pe tatăl tău? Știi, decât să stăm unii peste alții, am putea să găsim un apartament.

Travis, amuzat, se străduia să nu râdă. Încă nu-i spusese nimic despre casa cu cincisprezece camere înconjurată de o proprietate de sute de hectare. Prefera să păstreze pentru mai târziu surpriza aceasta.

– Nu-ți face griji, n-o să-l deranjăm.

– Cred că lui Chad i-ar plăcea să ne întoarcem în Baltimore. Am rămâne câteva zile ca să vă cunoașteți mai bine...

– Văd un complot în spatele vorbelor tale...

– Unul mic de tot.

– Și, i-ai vorbit despre mine, nu-i așa?

– Da. I-am enumerat toate calitățile tale.

– Cred că ți-au trebuit vreo zece secunde pentru asta. I-ai vorbit și despre defectele mele?

Tânăra femeie lăsă ochii în jos, sfioasă.

– Bineînțeles. I-am spus că nu știi să fii fericit, că ești prea aspru cu tine însuți, că uneori ești extrem de încăpățânat și fumezi prea mult. I-am mai spus că în ciuda tuturor slăbiciunilor tale, te iubesc la nebunie.

– Care a fost verdictul lui?

– Crede că ești acceptabil și mi-a cerut să i te prezint.

– Da, dar asta se va întâmpla peste câteva zile.

– De ce?

– Pentru că înainte de a fi prezentat oricui, am intenția să devin soțul tău legitim.

– Travis!!! exclamă ea înnodându-și mâinile în jurul gâtului său ca să-l sărute pătimaș.

– Cathy, să știi că micul tău prinț avea dreptate.

– Avea dreptate?

– Când spunea că nu vezi bine decât cu inima.

Cathy îl mai sărută o dată cu tandrețe și răspunse:

– În nori, înveți tot felul de lucruri. Acum, avem toată viața la dispoziție ca să învățăm să vedem clar.

Sfârșit

Editura ALCRIS, prin romanele colecțiilor sale vă oferă vise ce nu se destramă o dată cu zorii, ci vise care se împlinesc zi cu zi și vă rămân alături o viață întreagă.

Înduioșat de disperarea acestei necunoscute terorizate de furtună, Travis Hoyt o duce să-și petreacă noaptea pe o ambarcațiune ancorată într-un port de agrement din Florida. E un bărbat aspru, sever, are o expresie a feței deloc amabilă, însă are niște ochi verzi atât de tulburători încât Cathy Donely îl urmează fără să șovăie. În orice caz, e prea epuizată ca să mai stea pe gânduri și prea ignorantă ca să se sperie.

THE BEST

ISBN 973-646-269-2

PREȚ 26.000 LEI